Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

Theologica scholastica (Teil II, 4, 3) - Cod. Ettenheim-Münster 281

[S.l.], [17. Jahrh.]

De incarnatione

urn:nbn:de:bsz:31-129974

Visual Library

Proemium.

Postq̃ S. Th. Prioribus duabus Sum̃ae suae par-
tibus absoluisset ea quae ad Deum sm̃ se. Itemq̃ quae
Creaturae et finem Creaturae rationalis per variarum virtu-
tum actus consequendum pertinent, incipit nunc 3tiam
in qua de Deo Incarnato eius sacramentis nos sancti-
ficantibus, dñq̃ de immortali vita per Christi me-
rita nobis comparata disputare proposuerat, sed
felici morte praeventus non m̃ ad 4tum sum̃ suos
labores perduxit, cum nos secuturi primo hoc
Po. quatuor tractatibus deinceps explicabimus
quae de Incarnatione Scholastici coit tradunt.
3tis prioribus Incarnationis causas, vid. finalem, fra-
lem et q̃si materialem (de effectu quam Deum ex con-
stat, nihil singulare occurrit) in 4to dñq̃ quam

ad Incarnationem consequentia tractabimus ex quibus
vibus satis apparebit totius materiae praesentis obiectum fo-
re Recte quae incarnatum S. Christum, hoc est, hypo-
stasim verbi divini in duabus naturis humana
et divina subsistentis. totam v. hanc materiam absolvit
S. Th. primis 126. qq. nam quae in seqq.
usque ad 60. de vita et gestis Christi Rmi di-
sputat, Scholastici fere non attingunt. sed scri-
pturarijs relinquunt.

Porro ad ipsam Incarnationis vocem quod attinet, si
uti nomen Caro in ipsa sacra accipitur synech-
dochice pro toto homine sic incarnatio ex im-
positione veterum, Consiliorum et PP. sigfit in
tegra humanitatis ex Carne et anima composita
assumptionem ad unionem cum hypostasi Dei
adeo ut hac voce liberrime uti possimus nullo
scrupulo aut metu (quo olim aliqui
catholici vane sibi metuebant) incidendi in
haeresim Apollinistarum et aliorum dicentium Deum
ita incarnatum ut solam carnem negluta
anima sibi hypostatice uniret, nam Incarnatio
idem nobis est quod quibusdam PP. humanatio s.
Inhumanatio, l. S. Paulo, filij Dei exinani-
tio, vel in hunc mundum missio —

Exinde sequitur

Tractatus primus
De Convenientia, Fine et necessitate Incarnationis.

Omittimus cum S. Th. quaestiones de possibilitate et existentia Incarnationis, quae cum jam fidei nostrae ordinis sit Deum iam de facto incarnatum de neutro dubitare possumus. Utrumque v. contra Ethnicos l. Judaeos probare ad Controversistas pertinet. Vid. Bellar. lib. de Christo, Suar. Valent. et alios, quare ad propositum veniamus.

Quaestio prima

Utrum fuerit conveniens Deum incarnari et quo tempore?

Sensus quaest. est; an non decuerit Deum incarnari? Et an non alio tempore incarnandus fuisset quam fuerit de facto, v. g. initio l. fine mundi?

Con: ja. fuit omnino conveniens ut Deus sibi uniret naturam humanam, talem qualem, et quomodo de facto uniret. Ita omnes Cathol. cum S. Th. h. a. i. et Prob. Quia sicuti bono qua bono convenit se communicare. Ita summo bono, Deo m. fame se communicare quod fit per

Incarnationem, dum Deus se non tantum communicat quasi naturalem
ut facit per Creationem, aut supernaturalem, ut facit in
largitione donorum supernaturalium sed vero substantialiter assu-
mendo et uniendo sue personalitati Corpus et anima
ita, ut corpus, anima et Deus unum sint, adeoque se
quasi ursa creatura uniat, et ita sum. S. Paulus
omnia in se restauret, s. ut graeca habet, re-
capitulet, hoc est, in summa quasi redigat quae
in Caelo et quae in terra sunt, qui modus ut
erat Creatura inexcogitabilis, ita Deo nunquam est
gloriosus, quia sicut hoc opus est operum ipsius mi-
rabilissimum, ita est invisibilium Dei perfectionum nunquam
manifestativum. Commendat n. hoc opus immensam
Dei in nos Charitatem, quia pro nobis factus sit homo
nobis consanguineus et frater; minime, quia desi-
derio subveniendi nobis in peccatum prolapsis factus est
homo mortalis passibilis et humanis miseriis plu-
rimis obnoxius; vi possum, quia facit possum in bra-
chio suo, naturas infinite distantes uniendo, seque
creatura fundo; sapiam, quae modum invenit ineffa-
bilem quo hoc compositum ineffabile constituerit.
Praeter alia dicunt sitibus Dei, aliaque nobis invisibilia
facit visibilem, dum homo factus familiare et cuique
suo modo imitabile praebuit exemplum eximiae
sitibatis et virtutum quibus Beat. consequeremur.

Vn. S. Aug. ser. de Natiuit. 52. Quid g hic fieret
hō sequdus n erat, qui videri poterat, Reg sequdus erat
qui videri n poterat. Vt g exhiberet hoi, et qui ab
hoie videret, et quem Ho sequeret Reg factus est Ho.
Obiectiones contrias Cm. et solutiones pulchras vide quod
S. Th. ibi.

Con: 2da. Non conueniebat vt Reg l. statim initio
mundi. l. jam sub fine mundi incarnaret. Ita
S. Th. h. a. 5. et 6. morales affert congruitas plu-
res. quarum vna optima est: qd incarnatio sit in re-
medium generis humani lapsi: g an peccati n debuit
quam laberet, nec statim post, vt infirmitatem suam
tpre legis nāe et Vet. scripta perfectius agnosceret
et ita aio gratiori suscipiret, nec dnq sub fine
mundi differri debuit, ne alioq oes perirent.
Rationes à priori dat S. Aug. in Joan. dns: Multi
dnt, quare an n venit Chrs? quibus respondendum
est, qr nondum venit plenitudo tpris, moderante illo
per quem facta sit tpra sciebat n. qn venire debebat.

Qo 2da.

An et Cuiq. pcti remedium sit Finis ad-
aequatus Incarnationis?

Sicut in multis aliis operibus diuinis duplum
finem dignoscimus, in. Vltm S. generale et proxm S.
speciale, sic idem pnq in mysterio incar.

sicut n. alia vero est sanctissimum operationum ad extra
hoc est; sicut vidimus ubique a se creatis finem pro-
fixit manifestationem suae bonitatis, sapientiae, omnipot.
atque augmentum gloriae extrinsecae et secun-
do sibi a creatis est perfectam suam mani-
festationem sive ad eiusdem bonitatis ostensionem et
gloriae augmentum, tanquam est generalem finem,
filium suum incarnari voluit. Deinde [illegible],
sicut aliis creaturis et nullis alios speciales
fines adaequatos praefigit, v.g. bestiis et aliis
vel speciantem hominem, quo fine speciali essentiae, talia
producturus non fuisset, sic etiam quaeritur, an In-
carnationis speciales adhuc fines adaequatos praefi-
gerit, quo essentiae Incarnationem noluisset.
et si hoc negetur, quaeritur quis sit iste finis ad-
aequatus, an in remedium peccati, hoc est redem-
ptio generis humani; an aliquis alius? quo quae-
stio uno nomine continetur hac; an si homo non pecca-
sset, Deus incarnatus fuisset? Circa quam q.
duo sunt certa: 1o. Licet homo non peccasset, Deus
tamen incarnari potuisset eo modo quo voluisset
et eo fine qui sibi placuisset, v.g. ut exaltaret
humanitatem, aut consortium divinitatis offerret,
vel honoraret l. sanctificaret aliquos ex hominibus; vel
bonum morale caput efficeret; an a non existente

pto, ff tale qd Incarnaõe voluisset in quaest.
est. Rdo. certum est, qd si Ado non peccasset
Reg non venisset mortalis, nec redemptor, Conci-
liator, satisfactor p. adeoq; pctum fuit saltem
motivum Incarnaõis sm modum possibilitatis et mor-
talitatis. qa Reg voluit fieri hõ viator similis
caeteris hoibus, hi a. in statu Innoc. fuissent
immort. et impossibiles nec redemptione l. recon-
ciliaõe indiguissent, adeoq; et redemptionis
officium cessasset. His praemissis et Nob:
Hoc iam quaerendum restat, an Reg de facto de-
cernit substiam Incar. independenter ab hoiis lapsu,
adeoq; an praeter remedium pcti, s. redemptionem
generis humani, detur aliud aliqd adaequatum
Incar. Motivum s. generale s. speciale, ff qd Adamo
non peccante Reg in mundum venisset. Re
quo sunt duae celebres Vet. sententiae, una urgens
est S. Th. h. a. 3. et Thomist. aliorumq; com-
plurium, quos ex RR. sequuntur vasq. valent. Mol.
Less. Sylvius Ratzarius p. Altera est Scoti cum
suis affirmans, Catharinae, Salmeron. Surrezij p.
qui ipsi tn non parum inter se discrepant ut videre
est quod Kaguses A. 28.
Con: Probabilius et verius videtur solius pcti remedium
fuisse motivum adaequatum Incarn. sm sub-
stiam et modum, adeoq; in hoc peccasset, Reg in-

carnatus non fuisset. Ita S. Th. cum istis rationes
complures afferunt citati; nobis sufficiat una
S. Thomae optima quam sic explico. Ea quae
ex sola Dei volente proveniunt citra omnem debitum
creationis, hoc est, effecta Dei supernaturalia, qualis
utique est Incarnatio, nobis innotescere non possunt
nisi quatenus in Scriptura aut Scriptura aequivalentibus con-
cilijs et PP. nobis traduntur, sed in Scriptura Concil.
et PP. Incarnationis ratio ubique ex peccato assigna-
tur, nec unquam traditur alia ratio independens
a peccato, propter quam Deus venerit, imo a multis
PP. omnes alia rationes aperte excludantur, quae sunt
dicere peccato non existente Incar. futura fuisse
quae vere futura non fuisset. Ma. est manifesta.
nam si de supernaturalibus plura dicamus, quam ex
Scriptura Concil. et PP. colligere possumus, non bene doce-
mus, sed sine fundamento divinamus, unde S. Hier. ait:
quod de Scriptis l. aequivalentibus authentice non habet, eadem
facilitate contemnitur qua probatur. Mi. trimen-
bris probatur fuse apud AA. istis. nam Jo. Imparibus
vel. et novi test. locis, Incarnatio assignatur tantum
propter peccatum, ut Joan. 3. sic Deus dilexit mundum
(in peccatum lapsum) ut filium suum unigenitum daret,
ut omnis qui credit in ipsum non pereat. Nam n. mundus
Deus filium suum in mundum, ut iudicet mundum,

sed ut salvetur mundus per ipsum. quo loco Christus
Nicodemo veritatis auctor, utique indicavit ad
ventum sui adequatam causam, alioqui sufficientem
doctrinam ei non dedisset. Math. 1. Vocabis
nomen eius Jesum, ipse enim salvum faciet populum
suum a peccatis eorum. Ubi volebat Angelus insi-
nuare, hoc fore principale munus ipsius, et ab eodem
nomine ipsi invocandum. 1. Thim. 1. Jesus Christus venit
in mundum, peccatores salvos facere. Idem alibi in-
sinuat Apostolus, nec aliam causam meminit, qui si
sciuisset, utique indicasset sum id quod dicit in actis,
non subterfugi quominus annunciarem omne Consilium
Dei vobis. Ex quo refutatur suarum fugiendum
dictis, hic quidem aliquis, causis dari ade-
quatam, sed praeter eam dari alias causas, conce-
dendum non est, doctrinam tam insufficientem a Christo
Angelis et Apostolis, nobis fuisse relictam. 2do
quod attinet ad Concilia, instar omnium erit Nicae-
num quod in symbolo suo canit; qui propter nos homines
et propter nostram salutem descendit de coelis, cui con-
sentit tota Ecclesia in veteri quodam Hymno, in
quo ita B. Virg. alloquitur; peccatores non abhorres
sed quibus nunquam fores; tanto digna filio.
In quo omnis alia causa excluditur. Idem habetur
in Conductione Cerei paschalis ubi dicitur: o certe
necessarium ade peccatum, quod tale, et tam p

Ubi per prosopopeiam commendat ipsum
non sibi se, sed quia fuit occasio, ut ipsum Christum
qui alias non venisset, hominem eo quod eius mors
ad delendum peccatum necessaria erat. Hinc facit
totius Ecclesiae consensus, orantis in Albanijs, fili
Redemptor mundi, miserere. Tertio ad
Rom. quod attinet ut omittam eos qui incarnationis
alia motiva tacentes solam hominum redemptionem
cum sua exprimunt, aliquos utabo qui omnem
aliam causam excludunt. Sic loquitur Irenaeus
lib. 5. adversus Haereses. c. 14. Si non haberet caro
salvari nequaquam verbum Dei caro factum esset,
et si non haberet sanguis vestrum inquiri nequaquam
sanguinem habuisset Dominus. S. Athanas. ser. 3.
contra Arrianos. necessitas indigentiaque hominum anterior
est, quam illius nativitas, qua sublata car-
nem non induisset. Nazian. orat. 36. quae a Humanitatis
a Deo pro nos suscepta causa est? profecto, ut nobis
solus pararetur, quod non alium causam afferri potest?
Sanctus Aug. ser. 8. de verbis Apostoli; quare ve-
nit in mundum? peccatores salvos fere; alia
causa non fuit quare veniret, et si homo non peccasset
filius hominis non venisset. Denique S. Leo. ser. 3.
de Pent. si homo in sua honore non mansisset,

creator mundi creaturam non fieret. Vide plura
quam Vasq. B. 10. c. 4. et 5. Ragusa R. 28.
§. 14. et seqq.

Ex his vibus comparet satis, unicum Incarnationis
adaequatum speciale motivum Incar. fuisse solum
peti remedium, cum SS. Concilia et PP. alterius
non meminerint, imo excludant; Ex quo ne-
cessario consequitur, Incarnationem esse decretam non
post praevisum Adami peccatum, Unde vim optime sen-
tire videntur cum S. Th. et Vasq. B. 11. c. 6.
qui ordinem actuum mentis Diae circa hominum
salutem, et Christi Incarnationem ita enumerant,
ut m. Reg. in 1. instanti et signo decreverit
ex sua bonitate communicare seipsum, et creare hominem
factum et vectum, ut si vellet, meritis suis con-
sequeretur gloriam. 2do ut permiserit occulto
suo iudicio illum labi in peccatum. 3tio ut reti-
nuerit simplicem voluntatem circa hominum salutem
4to ut elegerit ad id optimum medium m. mit-
tere filium suum incarnandum, qui meritis suis
salutem et gratiam impetraret, salvo interim ho-
nore et primatu, qui Christo unigenito filio
suo, inter omnes creaturas debetur, ut m. veniat
tanquam Rex caput et princeps inter homines et
inhilarius missio et adventus eius sint et re-

medium pcti, et salutem nrã, tanquam ppter fi-
nem cuius gratia, et ppter hoiem ut finem cui.
Ex quo fit, quod bn. Nos. est, ut hi gratiae fines
hoies in eorumque solus reflectant et utrique
antur, in gloriam Chri et Dei, hanc n. glo-
riam Deus sibi et Chro elicit ex occasione
pcti praecisi, non v. ex intentione directa et
iaria qua velit permissionem pcti, eiusque remedium
ex intentione et fine gloriae suae et Chro ut
quam ex Aff. volunt. Ut declarat exemplo:
Occupet V.G. et capiat V.G. urbs regia, Rex
v. mittat filium suum, ut urbem suo et sanguine
liberet, hoc casu Rex directe intendit salu-
tem et liberationem civium, quia v. ea liberatio est
valde gloriosa consurgit Regi et filio glo-
ria ex occasione non ex directa intentione, neque
n. Rex permisit urbem capi ut in per liberationem
gloriam quaereret, sed quia capta semel fuit gloriose
liberare voluit. Ita se res hic in Incarnatione
neque n. Deus voluit permittere nos perire
ut sibi suoque filio gloriam ex salutatione nra
quaereret, sed quia perieramus, per filium liberare vo-
luit, et ita ex occasione sibi et illi gloriam quae-
rere, ipsumque caput et Regem nrm constituere.
Et hoc volunt Scotus qui vocant Chrm primogenitum

ex multis tribus, finem vim creaturarum, nec
n. volunt ut AA. exponunt, Christi Incarnationem
an omnes creaturas alias esse decretam, sed quod Christum
Jesum tanquam ad sanctificum meritorium, caput
nostrum, ac Verbi restauratorem via operantur.

Ut in tota Concl. sic in assignando ordine
decretorum Dei discrepant AA. qui se gene-
ratim fundant in hoc, Deum decrevisse Incar-
nationem, an praevisum peccatum, adeoque eam fuisse
futuram peccato non existente, ponunt n. Deum in
jo Instanti statuisse vim jo vicare se creaturae
per unionem hypostaticam. v. certe statuisse se vi-
care se per triplicem ordinem vicariis in hypo-
staseos, gratiae, et naturae. In 2do. voluisse per-
mittere et praevidisse peccatum Adami. 3tio
statuisse afferre remedium statuendo ut Verbum
assumeret carnem passibilem, cum alias assum-
pturum fuisset impassibile. hanc suam opinionem
probant seqq. obiectionibus Itaque

Obj. jo. Ex illo prov. 8. Dominus possedit l. ut
legunt 70. Creavit me in initio viarum su-
arum, quae verba attribuunt in carnata se-
pia Anti, aeternum Patrem decrevisse ut
caeterum sibi filius homo fieret in tempore, tanquam
initium viarum Dei, hoc est in dependentia ab omnibus

alijs verbis quae via Dei appellant; sed
Ex locum illum proverbiorum l. accipiendum de
sapientia Dei increata, ut quae Deo ab aeterno
aderat, cum eo cuncta componens, l. accipiatur
de sapientia incarnata, ut aliqui PP. in Atha-
nas. Nazian. Hilarius Fulgent. contra arri-
anos. accipiunt, non hoc eum sensum quem AA.
volunt, sed quem PP. ita exponunt, hinc ac-
cipiunt voce viarum, non pro quibusvis effectibus
Dei, sed pro vijs gratiae et gloriae, per quas in-
carnatus Deus lapsum hominem reduxit et redemit.
Ut sit sensus, Deus me aeternum verbum suum ve-
acuit s. fecit hominem, eo fine ut esset initium
fundamentum, fons, et praecipua causa meritoria
omnium viarum illarum gratiae diae, per quas lapsi
incedere, et ad gloriam pervenire possunt.
Ob. 2do Si Incarnatio non fuit decreta ante praevi-
sionem peccati, sed occasione illius praevisi sequitur Incar-
natione esse tantum bonum occasionatum, hoc est, non jam
Intentionis Dei sed secundaria posito vid. tantum peccato
voluisse adeoque jam Intentione Deum potius
nolle esse Christum quod non videtur concedendum.
Ex Incarnatione esse ergo tantum secundariae Intentionis

(quamquam non videatur tamen opus occasionatum
hoc n. magis sonat id quod praeter intentionem fit,
quod in Deo locum non habet) nec hoc esse absurdum, quia
Deus jaria intentione non tenetur semper fieri quod melius
est, imo ex hoc magis elucet magnitudo bonitatis
divini in homines eo quod occasione peccati Deus filium
suum miserit, nam si misisset ad perseverantes in
statu Innocentiae, tanti aestimari non potuisset, quia
non misisset ad indignos, at mittere ad peccatores
indignos et hostes hoc insigne amoris et miae
indicium est.

Ob. 3. Caeteri homines praedestinati fuerunt ante
praevisionem peccati Adami, quia et Christus, qui est Caput
et primus praedestinatorum, et causa exemplaris eorum
incepta illud Rom. 8. quos praescivit et praedesti-
navit conformes fieri imaginis filii sui ut sit
ipse primogenitus in multis fratribus, ante praevisum
peccatum praedestinatus fuit. Ant. Probat. Quia
Deus vult nobis gratiam et gloriam prius quam vi-
deat opposita horum habitum vid. peccata.

Ex. neg. Ant. At eius probatione quia Deus nemini
vult volte efficaci gloriam adeoque nec praede-
stinat ante praevisam perseveriam finalem, cum a-
liter perseveria fuerit post peccatum sequitur Deum et non
praedestinasse homines ante praevisum peccatum. Itaque Deus

an petm praecisum, voluit hoibus gloriam tm
volte antecedenti et simplici.

Ob. 4to si Chrus praedestinatus fuit ad et pt
nra salutem, sequitur, finem praedestinationis Chri fuisse
praedestinatione nra, adeoque nos prius fuisse prae-
destinatos quam Chrm, quod absurdum est, et contra
locum Rom. supra citatum.

Ex Ante praedestinatione Chri salutem nram a Deo
fuisse volitam per modum finis non efficaci volte
sed simplici, volebat n. Deus ex se salutem nram,
quia ex se illi placebat, sed efficaciter nulli eam
dari decrevit nisi ex meritis alicuius qui
tolleret petm, quo Caelo excludebamur.

Quare negandum Deum quemquam hominum praedesti-
nasse antequam decerneret et determinaret mittere
Chrm, et antequam eius merita praevideret, cum
nulli lapso in petm efficaciter voluerit gloriam
imo nec efficaciter voluerit dare gram sed
simplici tm volte nobis gram concupiverit
quia quod Deus in Xpre daturus ex meritis, nunquam
praefinit efficaci volte antequam merita pre-
videat, at v. praevisis meritis Chri efficaciter
voluit aliquos ad gloriam eligere illisque per
singulas occasiones gram efficacem usque ad finem vitae

dare. adeoq; eos tum jus praedestinavit ut
fierent conformes imaginis filij sui. et unde
qui nra praedestinatio est praeussit praedestinationem
Chri. sed ipse est primus inter praedestinatos, tum ne
gative saltem, qa nemo praedestinatus est ipso
prior, tum dignitate, quia Deus ipsum ita cum alijs
praedestinavit ut esset caput caeterorum prae-
destinatorum, et aliquo modo finis quia ex horum
redemptione et gloria per Chri merita acqui-
sita ipsi Chro auctoris gloria accedit.
Ob. 5to Qui ordinate vult aliqua uti
haud dubie Deus vult, prius vult finem dein
inter ipsa media prius illa, quae sunt propin-
quiora fini ordine suo. cum ergo Deus velit
seipsum et gloriam suam ut finem et caetera
creata tanquam media inter creata v. Incar-
natio sit medium propinquius ipsi fini sequitur
prius voluisse Incar. quam ullum aliud medium
creatum, cum omnia minus sint ostensiva bonitatis
diae et promotiva gloriae Dei ij Incarnatio.
Rx jo. si argum istud valeret probaret et
deberisse mundum perfectiorem condere, qa utique
fuisset magis manifestativus perfectionum Dei
tamen non est, Deus n. operans non tenet operari optimum
et optimo modo, sed bonum bene et per bona media.

Ex 2do. Regiona Dlcu: ordinate volens
sibi vult finem dein media propinquiora fini
non esse accipiendum de propinquitate sua perfectionis
entitativae, sed de propinquitate utilitatis ad
finem intentum, neque enim medium in se semper nobi-
lissimum est fini consequendo propositum, sed ordinari
aliquando in medium minus nobile, fini tamen commo-
dius et immediatius, quod etiam hic contingit, nam
cum Deus intenderet modo perfectissimo ostendere se
et rigorem suae iustitiae vindicativae odium
adversus peccatum et se viscera misericordiae et charitatis er-
ga inimicos perfectius hoc assequebatur, ordi-
nando Incarnationem in Redemptionem hominum post
praevisum peccatum, quam si eandem ante praevisum peccatum
decrevisset.

Ob. 6. Quando in se est perfectius minus recte
ordinari ad id quod minus perfectum est, sed Incarnatio
est unus longe perfectius quam Redemptio hominum ergo
non decet ut ad hanc ordinetur, sed debet per se-
metipsam tanquam quod excellentissimum praeduci et
consequi independenter a peccato.

Ex perfectius non recte ordinari ad imperfectius
si hoc imperfectius habet se mutatur finis ulti-
mus si ipsum imperfectum ulterius ordinetur ad finem

vibus medijs meliorem, etsi ergo Incarnatio sit
nobilior redemptione hominum, gloria tamen Dei et ipse
Deus in quem omnia ultimato referuntur, nobilior
est, quam et Incarnatio et redemptio, sic Christia-
ni, varias Religionis actus, V. G. orationem, sa-
crorum perceptionem ordinant ad consequendam sa-
lutem, victoriam, bona temporalia pro utique igno-
biliora quam Religionis actus, in quo tamen inor-
dinatio minime fit, si ultimato omnia ad gloriam
Dei referant. alij ita dicunt: Maius bonum
recte referri ad minus dummodo non referatur ut
ad finem ultimum, sed sicut perfectius ad suum per-
fectibile quod perficiat.

Ob. 7mo Gratia quam habuerunt Angeli in statu
viae et Adamus in statu Innoc. fuit gratia
Christi, atqui gratia haec prius ratione fuit praecisa
à Deo quam ultimum, ergo et Christus prius fuit praedesti-
natus quam fuerit praecisum ultimum.

Resp. Neg. ant. Nec enim gratia ante lapsum collata fuit
gratia Christi, nam gratia Christi est gratia redemptionis
et reconciliationis. Instas.
Adamus et ante lapsum habuit fidem de Christo
incarnando, sed fides de Christo non dat in
ex meritis Christi.
Resp. si Adamus hanc fidem habuit explicitam ut
vult S. Th. h. quod tamen aliqui negant vel less.

non habuit eos tanquam de redemptore sed absolute tamen de Christo venturo quia sicut notat S. Th. Deus incarnationem ita revelavit ut tamen eam cur fieret occultaret, ne vid. Adamus esset pe-
ccatus sui sicuti, Ergo porro fides de Christo qua redemptore non dicitur in ex meritis Christi fides tamen de Christo absolute dari potest et data est sine meritis eiusdem.

Ex his quae solutionibus obiectionum maneat Christum tamen venisse pro remedio sicuti quia porro sicut aliud est originale aliud actuale Ex pro quod delendum Christus venerit? nec dubium sed de fide est, Christum delevisse sicuta via orig. actualia tamen mort. quae venialia i Joan. i. sanguis Christi emundat nos ab omni sicuto, tamen quod pro quod sensali et sensalis venerit de quo sit

Conc. 2da Christus sensali venit tam pro orig. quam actuale quantum. sensalis tamen pro orig. Ita vidit Pp. et Scholast. cum S. Th. h. a. 4. ja Pars Prob. ex Joan. i. Ecce agnus Dei qui tollit sicuta mundi hoc est sensum orig. Ut cum Pp. exponit Trid. sess. 6. c. 3. Ut ex i. Thim. i. Christus venit in mundum sicutos salvos fere quorum primus ego sum; Utique pro sicuta actualia quibus in

locis aliisq. supra vitae indicar. propalis causa no
tiva Incar. Idem praeter D.P. haber in Con.
Tolet. 6. Cap. 5. ubi dr. fatebor filium ad re
demptionem humani Gnris pro culpam debita q
per inobedientiam Adae originali et nro libero
arbitrio contraxeramus resolvenda à secreto
Pris arcano prodiisse. atqui parla pro qn causa
finalem indicat ut hic facit semp designat
propalem n tm impulsivam aut accessoriam, q
propalem et pro debitum Adae et pro debita ar
bitrij nri venit. 2da Pars Prob. ex coi
PP. et populi Christiani voce. Chrm venisse
mpe ad tollendum debitum Adae, qd humanum
genus corrupit vn Eulia canit; ô certe necessarium
Adae pctm ô felix culpa p desumi et causa à
congruentia, qa Chrs propalis venit ad delendum pctm
maius hoc a. est Adami s. originale, qd dr pctm
mundi, et pctm naae qa totum mundum et
naam infecit (: Chro et B. Virg. exceptis :)
at actuale pctm n ita infecit oes hoies nam
infantes, atq. et adulti actuali morbi ca
reat.

Dices. Esto originale sit extensive maius
tm actuale est maius intensive qa malia pcti
crescit ex ratione voluntarij qd maius est in actuali

Insuper actualia plurima et gravissima dam-
nat in uno homine, cum tamen in singulis sit unum tantum
orig. Ergo propalig venit Chrys propter actuale.
Ergo aliquos concedere sine hac ratione dici
posse propalig venisse Christum propter actualia sed forte
melius dici Christum ut propalig veniret propter unum
quam alterum attendisse magis ad maiorem
multitudinem hominum damnandorum quam ad
gravitatem culparum propter quas damnarentur,
multo a. plures infecti sunt et inficiuntur
culpa orig. quam actuali, attendisse item
tanquam peritum medicum magis ad tollendum
radicem et fontem omnium actualium hac est origi-
nale, ex quo tanquam effectus secuta sunt illa 4.
naturae vulnera, vid. Ignoria, malia, in-
firmitas et concupiscentia, quae omnium actu-
alium peccatorum causae internae sunt, ut docet S.
Th. 1. 2. q. 2 et seqq. hac quidem certum est
potuisse Deum propter rationem in obiectione allatam propalig
propter actualia venire sed de facto voluisse id
ex Scriptura et Patribus non perinde colligi ac contrarium.
Hac idem fere videndum est ad quaest. quas
Sch. moveat, m. n. Chrys venisset paulis si

nullum in posteris Adae fuisset peccatum praeter
orig. Item an venisset si nullum orig. extitisset
sed tantum actualia mortalia quae plerosque homines
inficissent, nam certum est, Deum potuisse fre-
decretum et venire eo modo quo voluisset
an a. ui praesentis decreti de Incarnatione
facti ventura fuisset non item certum est.
Videtur tamen ex ssa et PP. probabiliter colligi ven-
turum non fuisse propter sola actualia et mort.
Quia propter sola ven. non venturum fuisse cer-
tum videtur eo qui non priuent gratia. Ventura
tamen propter solum orig. quia tamen praesens decretum
est paratum remedium pro actualibus quae radi-
cantur in orig. et ex natura per orig. fauci-
atae orientum, adeoque redemptio huius non ita
absolute est intenta sed quia Deus voluit ut pe-
riret totum genus humanum astutia diaboli
in suis parentibus deceptum et sine propria
voluntate singulorum in peccatum lapsum ut dicunt
SS. PP. Ita ut ciuis vasq.

Co 3tia

De Necessitate Incar-
nationis.

Vidimus q. superiori incarnatione referri ad repa
rationem humani generis ut medium ad finem. Quae nunc
an ad hunc finem sit medium non tantum necessarium ubi
sed et necessarium, quae quaest. varias pt. hic sensus.
Sed. An respectu Dei sit medium necessarium, ita m. ut
Deus debuerit reparare genus humanum? 2do An
necessarium fuerit ex parte ipsius medii, ita ut posito
quod Deus vellet reparare genus humanum non potuerit
reparare alia via. 3tio An si alia via repa
rare potuisset istud saltem medium fuerit convenien
tius et necessarium secundum quid? s. ad bene esse? 4to
An aliquo sensu et respectu sit medium et simpliciter
necessarium.

Ad 1um quaest. sensum Ex Ex communi et certo PP.
et scholasticorum consensu in Deo non fuisse nullum
redimendi hominis quis n. ipsum cogeret et quod tibi
imputabit ait sapiens si interierint nationes quas
tu fecisti Dn. Sa. toties meminit ex mia Dei
et Charitate esse redemptas quare si qui sunt PP. ui
dem velle Deum debuisse incarnari eo quod incon
veniens et indecens fuisset si incarnatus non fuisset
pie illigendi sunt de inconvenientia non privativa aut
contraria sed de negativa et per exaggerationes rethori
cas loqui censendi sunt quia m. minus consentaneum
erat bonitati divinae ut periret totum genus humanum

ob jas parentes posterorum negligentes eosq; à Re-
mone seductos quapquam S. Anselm. ut monet Vasq.
ab opinione contria excusari aliqui possit, ut et alij
pauci.

Ad 2dum Rp potuisse Deum alia via reparare hominem
ut cum PP. docet S. Aug. cap. 13. de Agone Christiano
dicens: Si stulti qui dicunt non poterat alii Dei sapientia homines
liberare, nisi susciperet hominem: quibus dominus poterat omnino, si
si alii fuerit sensus nostra stultitia displiceret. Idem alij
PP. docent ut videre est quid valent. Suar. qui
censet contrium sine temerite et fidei incommodo dici
non posse, quod nimirum poterat Deus supremus Dominus et
legislator sine omni satisfactione liberali culpam con-
donare, et in statuto illo suo (: morte morieris :)
dispensare, aut sola corporali morte contentus esse
aut pro morte et anima aliquam et puri hominis satis-
factionem acceptare.

Ad 3tium Rp Ad reparationem humanam decentissimo
modo fundam non potuit Deus uti meliori medio
quam Incarnatione, quae proinde ad hunc finem est ne-
cessaria sine quo, s. ad melius esse. Ita communis PP.
ex quibus S. Aug. 13. de Trin. c. 10 ait Ergo Deo
alius modus possibilis non defuerit sanandae tamen mi-
seriae nostrae convenientiorem alium non fuisse.
Haec multas et pias dat S. Th. in Corp. quarum summa est:

Reparatio generis humani in duobus maxime consi-
stit scilicet in promotione hominis ad aeternam salutem
per congrua media, v. g. per exercitia actuum
fidei spei, Charitatis, per copiam sanae doctrinae
et usum sermonum. et in remotione impedimentorum
salutis ut sunt peccata maxime superbia et inordinatus
excellentiae appetitus peccatorumque pericula et occasiones
atqui incarnatio excellentissime utrumque hoc
praestat, ut devote mysteria incarnationis medi-
tantibus constat et pulchris S. PP. Antiquis S. Th.
h. docet. etc.

Ad 4tam Rationem Posito quod Deus voluerit repa-
rare genus humanum per viam condignae et per-
fectae satisfactionis (quae in divinae iustitiae pro
recompensatione iniuriae Deo per peccatum illatae
fundata exhibere sufficientis valoris pretium) simpliciter
necessaria unio hypostatica per quam sese Deus uni-
ret naturae creatae s. Angelicae s. humanae, adeoque po-
sito, quod voluerit hanc redemptionem complere
per homines simpliciter fuit necessaria incarnatio. Ita
S. Th. cum certa et communi PP. quorum Antiquis et
Verbis operose citandis ut supersedeam, istud
certum esto; eos tanquam invicto argumento contra
Arrianos et Nestor. fuisse usos, isto in:
Chrys condignum pretium Deo pro redemptione nostra

obtulit, mortemq; ac pctm sua pnõe perfecte
destruxit, q̃ Chrs est sl Verus Reus et hõ. in quo
proin argmo tanquam certissam supponebant hanc
Ma. Ut qs pro redemptione l. pcto poit con
dignum pretium offerre, n̄ sufficit ipsum ee tm
creaõ et sctissam sz necrium est, et sl ee Deum
Rõne huius offert S. Th. h. pctm m. ht quandam in
finitam intra genus iniuriae S. offensae Rei pp in
finitam Rei maiestatem per illam offensam l. eo gra
uior n. est offensa, qnto maior est offensus, et vi
lior qui offendit. q̃ ad condignam satisfaõem ex
hibendam oportet ut actus satisfacientis hãat
valorem satisfactorium infinitum, sz talis n̄ pt
ee actus satisfactorius puri hois cum n. sit limi
tata puri hois dignitas et sctitas n̄ pt in
actum suum transmittere valorem infinitum. q̃
necee est, ut qui condigne pro pcto satisfacit
sit n̄ purus hõ. nec v. Reus ipse per se satisfre
pt aut dbt (qui exhibendae satisfactionis incapax
est nec esto capax eet sibi ipsi tn exhibere n̄ pot.)
q̃ necria est unio hypostatica per quam Reus
creaõ unitus, operibus eius infinitum valorem tri
buat, ac pro infinita pcti malitia satisfiat et
consequi, posito qd Reus voluerit assumere, uti
potuisset, naõ Angelica necria fuit simpli
incarnaõ ad genus humanum redimendum

Circa hanc S. Th. rationem ac Doctrinam circa
ipsam hanc responsionem movemur à RR.
ut pauca dubia quorum aliqua h. necessaria
breviter discutiemus in. de quantitate gravitatis
peccati, an et Cur purus homo pro se satisfacere non possit
aut pro alio? quomodo, pro quibus et in quantum Christus
satisfecerit.

Dubium jus.

An in genere iniuriae fuerit simpliciter in-
finita malitia peccatorum pro quibus
Christus satisfecit?

Entitas malitiae peccati RR. quoad triplicem spectant:
1o. in ordine ad suum habitum S. peccatorem quem inqui-
nat; 2do. ad legem S. regulam rationis à qua peccator
recedit in quo etiam recessa formalis peccati ratio etiam po-
tissimum consistere videtur. 3. ut est offensa S. iniuria
quatenus in. peccator contra legem divinam peccans, Deum
contemnit, se ab ipso avertit, atque ita Deum
graviter offendit eo usque ut etiam ipse se avertat à
peccatore, amicitiam solvat et omnium adversus eum
concipiat. 2dum jus et 2dum modum malitia
peccati finita est, sed 3tium v. modum finita ne sit
an infinita controversum est. qua de re inveni

3. Antias. Ja vult malitiam illam accessionis s.
iniuriae diae esse simpliciter infinitam in genere malitiae
Ita Barthol. Chaninch de sermis et alij.
2da vult, esse eam quae absolute finitam comparative
tamen infinitam, quia in tanta magna est, ut nullis
bonis operibus, vere cum gratiae gratiarum multis et
magnis ex aequo compensari possit. Ita Less.
de perfect. divinis lib. 13. n. 187. Ragusa etc.
3tia vult esse infinitam tamen obiective, quia in
pro obiecto habet ens infinitum, non aliter quam contrario
l. dilectio Dei infinitae bonitatis dici potest, quia
circa infinitum bonum versatur, adeoque non esse
maiorem malitiam in peccato, quam sit bonitatis in
dilectione. Ita vero alijs videtur sentire Vasq.
h. B. 2. et alibi saepius.
Con: Probatur mihi videtur malitiam peccati qua Deo in
iuriosi non esse infinitam simpliciter. nec infinitam
tamen obiective, sed infinitam comparative. Est maior
Scholastic. et ut videtur PP. sum rationes et argumentum supra
citatum ja Pars Con. probatur. Quia si peccatum in genere ma
litiae esset simpliciter infinitum sequeretur omnia peccata esse paria
cum unum peccatum continere malitiam omnium peccatorum et singu
la habere totam malitiam quantam omnia sunt, hoc autem est longe
absurdissimum quis non neget esse maiorem malitiam ex
praesenti odij Dei, l. Blasphemiae quam sit intemperiae

Prob. seq. quia quod in aliquo genere infinitum est omnia
eiusdem generis l. eminenter continet l. formaliter, sic
Deus infinitus in essentia et perfectione, omnia entia et
perfectiones l. eminenter continet l. formaliter. Confir.
ex magis recepta Philosophorum doctrina, infinito
non dari infinitum magis sed quovis puto dato
gravius dari potest, nam odium Dei V. G. semper
potest magis et magis intendi, adeoque semper ma
gis et magis augeri eius malitia, quam non
erat nec iam est infinita. Ex eadem recepta
doctrina sequeretur Christi merita non fuisse ma
iora et meliora in genere boni moralis quam
sit peccatum in genere mali moralis, quod tamen est contra
sanctum Paulum Rom. 5. dicentem; Christi gratia superabun
dasse delicto. 2da Pars probabit ex
3tia quae iam Prob. Quia ratione dignitatis Dei of
fensi et vilitate creaturae offendentis tanta est ma
lignitas peccati mortis. Ut posita in lance diae iu
stitiae praeponderet omnibus bonis operibus omnium sanctorum
etsi ea millies plura et maiora forent quam
revera sunt, quod usque horum operum adeoque comparative
est infinita. Ant. Prob. Quia omnia bona opera
quibus Deus honoratur a sanctis, etsi in se considerata
sint magna aestimationis tamen usque maiestatis diae
sunt instar nihili, nulla enim gratia ipsi fit per haec omnia

cum ipsius maiestati et beneficijs sunt debita ista
omnia, nec ista solum sed infinities plura et ma
iora. At contemni Deum à sua creatura infi
nitis nominibus ipsi obstricta et ad amorem et honorem
ipsi obligata si poterit infructum hac mente osti
mari, utpote maiestati et beneficijs ipsius mente re
pugnans, ergo patet quod Deum non esse parem aestimare
honoris vel amoris exhibiti et puti, sed istud plu
ris aestimari in ratione mali quam omnia bona ope
ra in ratione boni. Unde et fit ut potius Deum
magis affligeret si corpus esset doloris quam omnia
bona opera exhilararent, perinde ac Regem gravius
offendit si contemnatur à suis quos beneficijs mensis
afficit, quam recreat honor qui ipsi ab alijs debite
offertur. Nec dicas: Deum non adeo graviter
offendi quovis peccato eo quod non quovis peccato vere con
temnatur, nam Adam V. G. non vere sed interpretative
tantum contempsit Deum quando cupidite victus de pomo
comedit, quod idem coit fit in alijs peccatis, adeoque
videtur Deum tunc non aliter offendi, quam offendatur aliquis
legislator qui videt Cives legibus suis non obedire
quae offensa non adeo gravis censetur. Ne inquam
hoc diceris, esto non peccata ipsa non gravius nec aliter
offendant Deum quam materialis inobedientia offendat legis
latorem nihilominus haec offensa gravissima est, quia
mi. à vilissima quidem rationali tamen et tot beneficijs

affecta creaa naadie et dia iura legesq sctis
simae à iustiss.o Creatore et Legislatore in bonum
ipsius creae data Legislatore et ipso inspectante
violari, hoc n. Legislatori multo gravius dolet
quam vereat obedia ab alijs in proprium suum bo-
num, et pro debito praestita. atq hanc sententiam et
nobiscum et tenent SS. PP. dum in pctō malia
simpli infinita n agnoscunt, nec hoc ipsorum verba
petunt, et tn dnt, tntam ee gravitatem pcti, ut pura
creaa eam tollere n potuerit, ita n. S. Ambros. in
c. 9. ad Heb. tntm fuit pctm nrm et salvari
n poenis aliqn in Unigenitus filius Dei moreri pro
nobis. Et S. Athan. in Evang. de Praeae. Cum vide-
ret filius Dei malia intollerabile nec mortale genus
idoneum eet qd morti resisteret, neq poenam malorum
suorum persolvere poet (nam excessus malia excedebat
oe supplicium) videnq sl Pris bonitate et se quam
idoneus eet et potens commotus fuit sua humanitate et
miseriis nrae imbecillitatis illam ipsam imbecillitatem in-
duit. Similia alij PP. hnt apud Cass. lib. 13. n. 188.
et Vasq. d. 4. c. 3. q necessario sequitur Pres sensisse in-
finitam ee comparative malia nec agnovisse ulla
creaarum opera, quae malia pcti adaequari pos-
sint. Cum PP. sentit et S. Th. h. qa dicit pctm
hre infinitatem quandam qa parla, quandam, restrin-
git ab infinite absoluta, nec tn eximit à re-

spectiua. Verum contra nostram sententiam pro utraque
adversariorum infinite aliqua obijciunt et quidem
pro infinite absoluta.
Ob. jo. Quanto magis crescit offensa quanto dignior est
offensus et vilior offendens. Sed illius est infinita digni-
tas, huius infinita vilitas ergo etc.
Resp. si maioris sensus sit; offensam crescere arithmetice
aequali secundum dignitatem offensi, tunc falsa est Ma. nam
etiam in humanis patet non omnem iniuriam Regi illatam dignitatem
Regiam adaequare arithmetice. Si vero sensus sit, offensam
proportionaliter crescere secundum offensi dignitatem tunc Conc.
Ma. Sed nihil mihi pro nobis concluditur, mi. Iniuriam in
Deum in genere iniuriarum esse maxime adeo ut ei nulla
alia possit aequari l. similis excogitari. Sciendum dignitas
in genere dignitatum maxima est, non ac in infe-
ras absolutam iniuriae infinitatem, quia in hac ipso genere
summae iniuriae, dari magna latitudo, et tam specifi-
ca quam individualis inaequalitas. Ita ut nemo in
individuo offendat Deum quin magis ac magis possit
eum offendere adeoque obiectum huius iniuriae nunquam
adaequate attingitur, cum Deus sine fine possit magis
ac magis contemni.
Ob. 2do non minor potest esse culpa, quam sit poena
inflicta, sed poena inflicta puta mort. est simpliciter
infinita, ut pote aeterna, ergo etiam culpa erit infinita
Resp. jo. neg. mi. nam quod secundum durationem solum infinitum

est, non est simpliciter infinitum, alioqui et creata
hois Beat. esset simpliciter infinita utpote et æ-
terna, quod tamen concedendum non est, nam ut aliquid sit
simpliciter infinitum, oportet sit et intensive infi-
nitum:

Pro 2do. Ubi pœna illa Dei infinita nihilomi-
nus recte infligitur pro malitia simpliciter finita, cum
non hæc malitia tota sit. Ut nullis bonis quantumvis
longo tempore continuatis operibus exæquari et compen-
sari possit meretur et pœnam quovis tempore finito
longiorem adeoque æternam, ita ut peccator tanquam
Dei inimicus, æternum Dei amicitiam excludatur et
æternum puniatur pœna damni et sensus.

Pro infinitate tamen obiecta sic

Ob. si peccatum haberet plus de malitia quam contrario l.
dilectio de bonitate, id esset aut certe colligeretur l.
ratione obiecti, l. ratione meriti, l. ratione effectus, nil horum
dici potest, non jo ratione obiecti, quia sicuti peccatum tendit in
obiectum infinitum ita et Amor; imo Amor plus at-
tingit obiectum, nam directe cupit Deo bonum infi-
nitum quantum potest, pro bonitate eius infinita, cum
interim peccatum, præsertim quod non versatur immediate cir-
ca Deum, non adeo cupiat Deo malum, nec ipsum di-
recte contemnat, sed solum Deum eiusque leges quasi negli-
gat, adeoque tamen interpretative contemnat, quia longe

magis infinitudo ubi inflecit in actum amoris,
et eum reddit infinitae bonitatis, quam in actum peccati; ergo
peccatum erit multo minus infinitum quam amor qui tamen
tantum finitus est. Non 2do ratione meriti, quia sicut
peccatum merentur poenam aeternam, ita amor aeternam glo-
riam, ergo sicut par meritum est utrique par etiam erit
infinitudo. Nec 3tio ratione effectus. nam sicut
peccatum a iusto admissum mortificat viam opera bona
ita etiam amor l. contrario delet viam peccata, ita ut
nunquam reviviscant, et quidem formaliter delet sicut lux
pellit tenebras, quia cum peccatum formaliter consistat in aver-
sione ab ultimo fine, amor v. l. contrario, in con-
versione ad ultimum finem, necesse est, ut haec duo
simul consistere non possint, sed posita conversione ad
Deum, vis aversio ad eoque et peccatum expellere formaliter
imo pro ipso peccato etiam plene satisfiet, eo quod ipsum
peccatum per talem contrariam a virtute poenae aio satis-
fendi elicitam, peccatum omne sufficienter et perfectissime retractare.
Ex quibus viribus quaeret bonitas amoris malitiae peccati
in nullo cedere. Hoc argumento utuntur
nonnulli SS. qui cum Vasq. h. putant, amoris l.
contrarii bonitatem, non modo aequare malitiam peccati
sed peccatum etiam formaliter expellere et pro eodem condigne
satisfacere, quarum opinionem quod ad duas posterio-
res partes attinet, eam non modo falsam, sed gravioribus
censuris dignam nonnulli putant. quare ad sin-
gula argumenti capita sigillatim

Ad 2. Quod itaq; jo attinet ad obm. dico, si
amor et pctm physice spectetur, volte magis ten-
dere in Deum ipsumq; attingere per amorem, ut pote
per se amabilem quia accertat ab eo per pctm
eo quod Deus per se odio habeat l. contemni non potest sed
solum per aliquos effectus ut qua punit pctm. Nego
tamen hoc satis esse ad moralem aestimationem horum
actuum quae pertinent ad honorem l. iniuriam Dei.
nam cum magnitudo offensae crescat ex magni-
tudine offensi vilitate offendentis et ex obliga-
tionibus quibus offenso est obstrictus magnitudo v. ob-
sequij, honoris et satisfactionis decrescat ex mag-
nitudine eius cui exhibetur ex vilitate et obli-
gationibus exhibentis. hinc fit ut pctm compa-
rative in infinitum superet amorem. Quod
2do ad meritum attinet. Dico. alii pctm me-
reri poenam aeternam, alii amorem gloriam aeter-
nam. pctm n. ut sua et per se et sm iu-
stitiae legem poenam mereri ut supra dixi non ita
amor gloriam quia n. dicat, manci pium quale homo
effectu est respectu Dei eo ipso mereri esse coheres
regni quod diligat Deum suum itaq; quod homo me-
reatur vitam aeternam est ex sola ordinatione Dei
nam Deus volens creaturam misericorditer evehere ad

cionem gloriae suae voluit ut ipse homo sese ad hoc
disponeret, et dignum est dignitate aequalis quae im-
possibilis est, sed proportionis redderet ad hoc ut ei
spiritum S. et gratiam adoptionis infunderet. Inter has
dispositiones in peccatore ultima est amor Dei vel contrio
qua posita non ex operantis merito sed ex sua omnia
emittit peccatum, gratiam habitualem infundit, dat spiritum S.
et in filium adoptat. nec enim putandum est, amo-
ris vel contritionis actum, tantis bonis dignum esse, sed
est tantum dispositio ex parte hominis, qua aptior dari
non potest. Deus autem homo per auxilium gratiae facit quod in se
est, Deus acceptat tanquam dignum et sua benignitate
supplet, statuendo, ut talia ad praesentiam talis
dispositionis et gratuitis magno peccatori donentur. Ob-
lata porro gratia et filiatione divina, fit ut non solum
amor Dei, sed omnia et singula opera bona ex
gratia facta sint meritoria vitae aeternae, eo
quod opera illa iam ratione operantis maiorem ad hoc
praemium proportionem habeant. Ex eo enim quod sint
opera filii Dei (cui enim ex adoptione debetur ae-
terna hereditas.) et etiam per spiritum adoptionis iam
inhabitantem dignitatem quandam singularem contrahant
ratione cuius ductu vitae aeternae condigne meri-
toria. Itaque non tam propter dignitatem operum, quam propter dig-
nitatem operantium, in ipsa tamen opera influentem
operibus iustorum vita aeterna est promissa. alia est
ratio peccati hoc enim per se non ratione conditionis subiicitur poenae
aeternae.

Similis est responsio ad id, quod 3tio loco allatum
est, quoad effectum, nam quod peccatum mortificet viam bona
opera, id facit ex vi propria, et ratione innata
malitia. Quod v. amor l. contrario extinguat
peccatum, et restituat bona amissa, non habet ex vi
propria, sed ex mera benignitate Dei. neque n.
probabile mihi videtur singularis KK. quorundam
contra communem aliorum fere omnium sententiam quod in con-
trario l. amor fratri expellat peccatum, et fratri sati-
ficet Christus, iustificet et pro peccato condigne
satisfaciat. Nam jo. ut omittam Trid.
sess. 6. c. 6. quod fortasse non adeo expugnat KK.
ut quidam KK. putant: contrarium vera et communis
bonum persuasio qui vere credunt, contrariae ea-
tum dispositione ad remissionem peccati, interrogatus n.
contritus quilibet cur de peccato doleat, recte per
causam finalem respondet ut mihi Deus peccatum remittat.
2do. patet idem ex Scha Jer. 3. Convertimini re-
vertentes, et ego sanabo aversiones vestras, non
dicit convertimini, et ita sanate aversiones
vestras, sed ego sanabo. Idemque habetur in plu-
rimis aliis locis ubi Deus promittit se peccatum
remissurum, ut quod Isai. ego sum ipse qui deleo
iniquitates tuas, et non est alius absque me. quod tamen

falsum foret si hoc contrariae eliciendo formaliter expelle-
ret peccatum. Vnde 3tio ab absurdis idem convin-
citur, sequeretur n. hoc esse causam physicam proximam suae
satisfactionis vitae suae spiritualis, ac optionis in filium
Dei quia est causa proxima physica contrarii, quae
tamen secundum authores est causa formalis horum effectuum. Constat
quod contrariae esse tantum dispositiones ad expulsionem peccati
non vero formales causas expulsionis cum tamen absit, ut
ipsa contrario sit causa formalis huius effectus, ut valde
probabile sit neque ipsa gratia habitualis secundum entitatem suam
physicam peccatum expellere formaliter sed quoniam cum sui in-
fusione habet conjunctam liberalem Dei condonationem
et remissionem, nam probabile est, hanc remissionem a
peccato posse abesse, ita ut gratia alicui infundatur
et tamen peccatum non remittatur, quod tamen de ordinaria
Dei potentia nunquam fiet. Nec obstat quod ad-
versarii dicunt posita conversione ad Deum esse ab
eodem aversionem expelli et peccatum sufficienter retractari
adeoque pro eo satisfieri, non obstat inquam, nam
in plus non convincitur quam quod resumpta ad Deum
conversione ab actuali ad veram conversionem
adeoque ab actuali peccato cessetur, et pristinae
cum Deo amicitiae redintegratio a peccatore quantum
in ipso est, desideretur, sed tamen non probatur quod habitua-
le peccatum hoc ipso remittatur aut deleatur, i. a Deo

remitti l. deleri debeat, adeoq; quod Rex et
se statim ad pctorem per gratiam convertere teneat
ipsumq; vi satisfactionis et poena ipsi ex debito
remissa in filium recipere, quis n. dicat, eum
qui iniuriam fecit Christi aut eius legem violavit
ita ut mortem mereatur, quod in quam dicat eum
satisfacere ex aequo et sustinere utractare pctm suum,
si Christum amet, et doleat de suo facto, emenda
remq; promittat? quis dicat ex nostra vi tanti
aestimari debere? illum dolorem ex amore pro
fectum gnti iniuriam et legis violationem? aut
quod neget Christum pro iniuria ultinere et pro
meritis punire quia hoc ipso quod quis meritus est,
amittere vitam et omnia bona etsi millies amet l.
doleat, non censetur aliquid aequivalens offerre, quod
mereatur condonationem. Quod a. dominus in humanis
hoc aequè ac potiori iure locum habet in divinis.
atq; dicta hns sunt et notanda pro materia de Poenitentia.
Ess. ultimo.

Dubium 2dum

An possit pctor pro suo, aut homo purus,
iustus tamen pro alieno pcto
digne satisfacere?

Not: satisfactionem lege acceptam aliam esse perfectam

aliam imperfectam, perfecta s. condigna s. arith
metica s. ut Kk. Coquum sm iustitiae rigorem
est, quae seclusa et acceptatione iniuriati tanti
in se pretij est, ut censeatur aequalis gravitati in
iuriae adeoque sufficiens efficax ad eam tollendam.
Imperfecta est, quae quidem habet aliquid pretij et va
loris, non tamen satis ad tollendam offensam, adeoque
ut tollat offensam necesse habet, ut accepter ab
offenso, ita ut modica satisfactione posse creatam
divinitus adiutam pro suis peccatis offerre, imo de
facto saepius offerre non est; Sed et certum est posse
puram creaturam pro peccatis alienis satisfacere imperfecte,
imo de facto saepius satisfacere per experientiam, quam
in Ecclesia Christiana et eius privati sancti suas
preces et bona opera applicant, pro conversione
infidelium et peccatorum, eamque impetrant adeoque
pro eis satisfaciunt; Certum denique est nullam puram
creaturam de facto imperfecte satisfecisse pro peccatis
totius generis humani, eo quod a posteriori con
stet. Neque ad nullius puram creaturam preces aut
bona opera totius generis humani peccata remisisse.
Con: ja. Nullus peccator est pro suis peccatis perfecte
satisfacere. Ita generatim omnes Cathol. et illi, qui
contrarium tribuunt fratres vim expellendi peccatum,
Pro Con. Probatione Not. ex PP. quos citat

Vasq. d. 2. n. 520. pctm mort. praeter vatu
culpae dia iniuriam involventis secum ferre
vatum multiplicis poenae, tam in hac quam
futuro saeculo, inter quas poenas una est a
terna carentia efficacis auxilij gratiae pre
venientis et excitantis ad resurgendum a
pristino pcto, adeoque necessariam ad conci
piendam contritionem, per quam pcti macula
et dia iniuria s. fratri s. dispositive ex
pellatur. Hoc Not. Prob. Conclusio
non est satisfactio perfecte qui tm pro parte de
bibi satisfacit cum interim alia pars debiti
ipsi a creditore remittatur et condonetur, so
pctor et contritus non in hoc modo satisfa
cit, nam gratis dat (quod falsum tn esse supra
diximus) quod contrium pctm fratri expellat et
perfecte pro iniuria dia satisfaciat. nihilo
minus pro toto suo debito non satisfacit quia
Reus qui creditor est, partem debiti remittit
mi. debitum carendi vi auxilio gratiae pre
venientis, qua carere pctm merito debuerat,
nec ulla via l. ratione pro hoc debito satisfacere
poterat, quomodo n. satisfaciet, certe non mi
per obsequium et bonum opus Reo exhibitum
atque nullum opus bonum praestare pt mi gratia pre-

veniente à Deo concessa, q̄ iterum hoc ipso q̄d
Deus talem gratiam concedat, debitum gratiae carendi
liberali remittit, et consequenter peccator satisfacere
per se non potest, cum ad hoc ipsum ut vel aliquale
satisfactorium opus praestare possit pars debiti
remitti debeat. Hoc argumentum etsi efficaci-
ter probet, neminem pro se satisfacere posse, non
tamen probat, quin aliqua sanctissima persona V. G.
Beata Virgo, q̄ nunquam peccavit, pro aliis per-
fecte satisfacere possit. Videtur enim hoc fieri posse
Nam talis persona posset à Deo accipere auxi-
lia gratiae praevenientis (cuius carendi debi-
tum nullum habet, eoque nunquam peccavit ut sup-
ponimus) efficacissima et intensissima habi-
tualis gratiae donari habetur, imo et morale
caput caeterorum hominum constitui à Deo quibus
positis si haec persona praestantissimos amoris
actus pro peccatis aliorum efferret, non videtur quod ob-
stet, quominus eos Deus tanquam condigne satis-
factorios et gratiae novae ipsis peccatoribus confe-
rendae meritorios acceptare possit et debeat,
eo fere modo quo in statu Innocentiae si Adam
mus in gratia perseverasset, ubique suis posteris
gratiam condigne promeritus fuisset. Verum hac
non obstante sit

Con: 12da Nulla pura creatura pro peccato mort.
alterius condigne satisfacere potest. Ita cum PP.
et Schol. pauciis exceptis, alii Concl. probant
qui maiorem ij obiectam tm in peccato infinitam
agnoscunt, alii qui agnoscunt tm obiectam.
Priores probant (: et optime :) argumento ex PP.
petito quod supra in hac q. 3. in responsione 4.
ex S. Tho. attulimus. posteriores v. utrum ar-
gumento dicto, quod mihi etiam non displicet, quia etiam in
PP. fundatum bonum hic videtur et est hoc: nulla
adoptivus Dei filius (: qualis est vis quod solum
gratia habituali est praeditus :) potest alteri mere peccatori
mereri condigne adoptionem in filium Dei, adeo
quod nec condigne satisfacere (: etsi in fidelibus ali-
ud sit actus meritorius et satisfactorius, quia
meritorius respicit respicit mercedem gratiae et glo-
riae dandam pro merito, quia satisfactorius v.
respicit malum culpae l. poenae. delendum
pro satisfactione exhibitum, inclusivus idem
actus qui condigne mereri peccatori gratiam habitualem
et adoptionem in filium Dei etiam sit satisfactorius
pro reatu culpae et poenae, saltem aeternae et
potest ex actibus Christi, qui sunt dictus dictos respectus
et terminos, fuerunt meritorij, sed et satis-
factorij :) atqui vis pura creatura etiam satisfa-
cere filius Dei tm adoptivus quod nulla talis

ratione sit condigne mereri gratiam adoptionis
ferentem secum remissionem peccatorum et perfectam satis-
factionem pro iisdem. Vnde syll. est certa. Ma.
Prob. ratione morali à PP. approbata: quia qui
alteri adoptionem et gratiam mereri adeoque et
satisfacit debet esse caput mysticum eius cui
mereri, ut docet cons. cum S. Th. infra q.
8. atque nulla pura ratione sola in. gratia habitu-
prædita, potest esse caput mysticum aliarum ra-
tionum. quia sicut in naturalibus caput debet esse ha-
terogeneum ut ita possit in subiectos sibi partes
influere necessaria virtute, vires, spiritus, aliaque
subsidia singulis necessaria, sic et in morali-
bus heterogeneum esse debet, non esset a; tale in habet
principium merendi, et gratiam ab habitu dicta, in.
gratiam unionis hypostaticae, ut ita alios con-
dignos iustificare et pro iis satisfacere possit.
docent hac satis quartè SS. PP. Ita n. Coquit
Adrian. ja. in Epla ad Epos Hispaniae Contra
Helipandum docentem (Christum) esse filium adoptivum:
quomodo inquit sumus nos per gratiam Dei adoptati sic ipse
nobis consors in adoptionis gratia fuit? adoptio-
nis gratiam nobis non tribueret si ipse hinc quem assum-
psit necessarium habuit ut gratiam adoptionis acciperet.
Eadem fere verba repetunt PP. Francofon.

sub eodem Adriano et Carolo Magno contra
eundem Helipandum, celebrati, unde dicti PP.
tanquam certam supposuerunt Ma. istam, qui con-
digne adoptionem alijs merent, adoptivus tamen filius
esse non potest. Eadem videtur et fuisse aliorum PP.
mens praesertim S. Aug. 1. de peccatorum meritis c. 14
ubi sic ait, potuit Apostolus recte dicere, imitatores
mei estote sicut et ego (Chri), nunquam autem dicere
iustificamini a me sicut et ego iustificatus sum
a (Chro), quam potest esse et sic et fuerunt multi iusti-
tiae et imitandi, iustus autem et iustificans ne-
mo nisi (Chrus). Unde dicitur, credenti in eum qui iu-
stificat impium, deputatur fides ad iustitiam, quisquis
ergo ausus fuerit dicere, iustifico te, consequens est
ut dicat, crede et in me, quod nemo sanctorum
recte dicere potuit, nisi sanctus sanctorum. Idem docet
S. Th. infra q. 8. a. 2. et 6. ex quibus videtur de-
duci hoc argumentum a priori, in gratia habitualis filius
adoptivus concessa, ordinatur solum in supernaturale
bonum illius cui inhaeret, ut in ipsum Deo gratum
sanctumque efficiat, ac bona ipsius opera moralia
informet, tribuatque ipsidem condignum valorem
meritorium solummodo augmenti gratiae et aeter-
nae gloriae, sibi soli acquirendae, ut pictori alteri

per eam de condigno nil potest mereri, nec condig-
nè pro eo satisfacere saltem pro pœna æterna ipsi
debita, nec fere secus, quam mea virtus physica
nutritiva sufficit ad me alendum, nec tamen ideo mea
est ad nutriendos alios, quia non est ordinata
nec ad promovendum proprium corporis mei com-
modum. Ant. Prob. ex differentia gratiæ unionis
hypostaticæ et gratiæ habitualis, quia sunt PP. et
S. Th. supra et ja 2da q. 114. a. 6. sola unio
hypostatica constituens Christum caput totius Ecclesiæ
efficax est, ad promerendum et satisfaciendum pro pecca-
toribus, quia gratia habitualis ordinatur tantum ad habentis bonum
non v. ad alios.

Ex his satisfit argumento ante 2. Concl. posito
esto namque gratis (quod tamen negandum supra do-
cuimus) posse esse bonitatem operum satisfactæ talis per-
sonæ, cum gravitate personæ, hoc ipso tamen quod talis
persona pura creata sit, est in casu gratiæ, cæsi-
tis alios condigne iustificantis, nec à gratia
habituali quantumvis intensa accipit vim et efficaciam
sufficientem influendi meritorie in alios gratiam et
remissionem, sed tantum accipit vim condigne au-
gendi suam propriam gratiam et gloriam. Unde sine hac
sententia non est admittenda et possibilis illa Hypothesis

quod Deus puram creaturam sola habitualis gratia instruc-
tam, poterit constituere morale caput peccatores
condigne iustificans et perfecte pro eis satisfa-
ciens. Quare et quod de Adamo additum est
verum non est, nam si Adamus Immac. servasset eandem
in posteros quos et transmisisset, non tamquam
caput iustificans l. condigne meritorie iu-
stificans ipsorum causa, sed tamquam per accidens,
s. conditio sine qua non Deus infudisset gratiam sin-
gulis posterorum Adae in momento Conceptionis
ipsorum, veluti si liberalis Rex ad explorandam
famuli obediam dicet, continue te hodie domi
et cras te tuamque totam posteritatem creabo Prin-
cipem; neque in tam vile famuli obsequium esset
Empatus meritorium, sed conditio sine qua Rex libera-
liter suam, in ipsum posterosque ostendere non vellet.
Eodem proportionali modo habuit se res cum Ada-
mo, quomodo a. Idem Adamus non obediendo merue-
rit cum tota posteritate sua poenas quas de facto
sentimus docet in ja 2da de peccato orig. q. 81.
82. et 3.

Dubium 3tium

An et quantum Christus pro Peccatis Generis
humani satisfecerit.

Sermo est de satisfactione perfecta quae quod sit

superiore dubio diximus, in quo et insinuavimus
opera (Chri) satisfactoria respectu solius alterius termini
fuisse nobis et meritoria, adeoque quod de satisfactorio
Valore hic dicimus et de Valore meritorio dictum
volumus.

Ostijs. Opera (Chri) sunt Valore satisfactorium
et meritorium superant gravitate nimium collectim
peccatorum generis humani, adeoque ipsius satisfactio
fuit perfecta. Ita communis PP. et Scholasticorum
contra non nullos. Prob. Con. ex Sa. et PP.
Nam ad Sa. quod attinet, frequenter in ea (Chri) satis-
factiones designantur nomine emptionis copiose Re-
demptionis, solutionis pretij magni pro quo devo-
tor illas peccata adequasse, ac et superasse. Fre-
quenter et S. Paulus in Epistolis idem insinuat, pre-
sertim Rom. 3. et Heb. 10. Ubi instituta com-
paratione legis Vet. et novae dicit, Veterem per
suas ceremonias et sacrificia pro peccatis non satis-
fecisse, (condigne, in) at in lege nova, per fidem
(Chri) et sacrificium iustitiam venisse in omnes et super
omnes, et nos per eum sanctificatos esse, adeoque et
plene pro nobis satisfactum. et quaerisse ad Rom.
5. docet, gratiam redemptionis superasse delictum
dicens: non sicut delictum ita et donum, ubi abun-
davit delictum superabundavit et gratia. Idem dicit

quente PP. dum de hac satisfactione magnifice et per varias similitudines loquuntur. Sic S. Athan. Christum parva magnis compensasse, et quasi stipulam igne consumpsisse. S. Chrys. scintillulam immenso pelago consumpsisse. S. Cyprian. Pretij magnitudine superasse negotium, et ultro solvisse quod non debebat. Praeter alios dicta quos passim videre est quid S. Greg. satisfactionibus Christi accomodat, quaerelam illam Job. 6. Utinam appenderentur iuxta mea, quibus iram mercuri et calamitas quam patior in statera, quasi arena maris haec gravior appareret, Ex quibus omnibus satis liquet SS. PP. pluris aestimasse Christi satisfactiones contra hominum iuxta. Rationem horum omnium commodius explicabo Con. seq.

Con: 2da. Via et singula Christi opera meritoria et satisfactoria in ratione valoris meritorij et satisfactorij, sunt simpliciter infinita tam extensive quam intensive. Haec Con. non est quidem tam certa quam antecedens, absolute tamen certa est, et communis PP. et scholast. cum S. Th. quamvis Scotus cum suis et alijs non nullis negat quoad infinitam intensivam. Desumitur a. et attendit infinitudo extensiva meriti et satisfactionis ex

respu ad multitudinem infinitam praemiorum et
pctorum, qualis tn pctorum multitudo nec est,
nec erit, cum certus, adeoque finitus sit eorum quod
Deum numerus. Intensiva infinitudo meriti l. sa
tisfactionis desumitur ab illimitata mensura graduum
intensionis moralis valoris etsi respondentia his
meritis aut satisfactioni praemia l. pcta sint de
facto infinita quoad numerum et augmentum
intensivum. Probat porro Con. nra jo. Ex Petrau.
Clem. 6. de poenis et remiss. in qua ait: meri
torum (Chri) thesaurum esse infinitum, ac proinde non esse
timendum, ne illa pctorum multitudine aut mag
nitudine exhauriri possit. Item unicam sangui
nis (Chri) guttulam modicam propter unionem ad verbum
sufficere fuisse, ad redimendum ursum genus humanum.
Nec dicas. Pont. hic locutum fuisse de infi
nite extensiva tm, tum quia hoc sine fundamento as
seritur, imo contrarium in satis patet, quod infinitum
hanc sanguini (Chri) tribuat, propter unionem ad verbum
a quo opera infinitum et intensive accepisse
valorem mox dicat. Tum quia, ut sim loq. et ex
periam teste in humanis sine augmentum exten
sivum valoris satisfactorii cessat et augmentum
eiusdem intensivum nam si V. G. aliquis magnus aureus
numerus sit sufficiens ad exolvenda millia denariorum

continebit in se septens. sl. et intensive
valorem 1000 denariorum. etsi fuerit sufficiens
pro exsolvendo infinito debito denariorum et
infinitum valorem intensivum habebit quod idem
facillime patet in satisfactione (Ri) sufficiente pro
extensive infinitis petitis. Prob. 2. Ex
adductis ante PP. similitudinibus qui infi
nitas (Ri) satisfactiones populo Christiano aptius per
suadere non potuerunt, quam si pota guttulae
scintillulae, stipulae, arenulae, satisfactiones v.
flammis, arenarum nimirum cumulis compararent.
Prob. 3. ratione generali et à priori. Quia pe
culiaris dignitas aut condio personae etsi non
semper saepe tamen ex circumstantia moralium
eiusdem personae actum transfundens in easdem
proportionatam Bonitatem et Valorem. sic n. vi
demus Regem quoties operatur pro dignitate et
magnitudine regia (. ut non operatur quando V. G.
moderate comedit, orat.) conferre operibus
suis proportionatum suae dignitati moralem
valorem quo carecissent eadem opera nisi pro
circumstantia habuissent eam dignitatem operantis
adeo ut dignitas regia censeatur ipsi extrin-

sua sua infinitas ac dignificans opera, vel
ad quam Rex Thronus, sceptrum et ex contactu
suo qui infirmat ac qui honorabilia reddit, l.
qua corpora sanctorum attacta rosaria et sua sanctitate
morali afficiunt ac sacra reddunt aut qua
verbum Dei scriptum vocatur scriptura sacra in
a sanctitate Dei qui informante verba sua eoq
veneratione digna reddente. atq; eadem est ratio
in humanitate Christi pro nobis satisfacente, haec n.
ex hypostatica unione qua filio Dei infinitae
dignitatis personae uniti sortita est sicut sanctitatem
ita infinitam dignitatem moralis capitis nostri, et
eam dignitatem pro circumstantia habet vim et singula
illius capitis merita et satisfactiones. Unde quia
Christus qua homo nil ~~contra~~ circa hominum opera
rationem egit moralem in ut eorum caput, hypostatice
verbo unitum, omnia huius capitis mo
ralia opera infinite ab hac circumstantia
et dignitate sunt satisfacta et deificata, et
consequenter in opera eadem derivatus est valor
meritorius l. satisfactorius talis qui omni vio generi
meriti et satisfactionis responderet digne adeoq
vio infinitus. Ut hoc est quod SS. PP. docent
in Christi opera ideo esse tanti pretii et valoris
quod sint Theandrica, l. Dei virilia hoc est,

humana opera ff Unione hypostatica vel
tam deificata et ab ipsa increati verbi ipso
nolite à Deo inseparabili extrinsece ipsi
informata eo fere modo, quo ignis infor
mat ferrum candens qui denuiat ignitum aut
oleum perfundit papyrum quam denuiat unctam.
Franciscanus praeter alios insinuat l. Th. q. 48.
a. 6. ad jus et 2. et optime explicat Vasq.
D. 5. c. 5. quamquam Rogerius B. 12. et seqq.
aliique paulo alii exponunt. atque hinc est, quod
pro ja Con. not. ut eius optima ratio est quod Christi
humanitas cum operibus suis Theandricis Deo
acceptior est, magisque illam amat, quam genus
humanum versum cum suis potius versis etsi in
finitis pluribus exposcit haec, adeoque huma
nitas Christi plus potuit per se ob dignitatem Uni
onis hypostaticae, tamen fere generi humano, quam
Adamus nocere. Ex dictis utraque hac Con
Colligi. Ut de haereticis Stancaro et Calvino
nil dicam, minus digne, sed minus abiecte sen
sisse de meritis Christi, Scotum, Ruron. Gabr.
et alios paucos in 3. dist. 19. qui non negantes
quod Christum pro potius nostris vere satisfecisse
docent tamen opera Christi de se non habuisse valorem

et condignitate ad tale satisfacere sed tamen ex ac-
ceptatione divina, qua sic voluit Deus, illa sibi offerri
et promisit illis se fore contentum, et remissurum
peccata hominibus. Ubi in humanitas Christi per unionem
hypostaticam pro omnibus satis esset idonea, et
merecen de congruo. Ut eius opera a Deo ac-
ceptarentur, negant tamen eadem opera eiusdem fuisse
valoris meritorii l. satisfactorii infiniti, imo
eorundem valorem una cum valore omnium bonorum
operum, a SS. factorum, ut aequare omnes omnium
Fidelium ac posterorum in Deum iniurias.
Probant 1o. quia Christi merita et satisfactiones
fuerunt quoad valorem, tam in genere physico quam
morali. Ergo valor eorundem fuit finitus ut pote
proportionatus entitati cui inexistit.
Ex Conced. ant. neg. Conseq. quia cum moralis
ille valor, non sit intrinsecus physicae entitati
operis sed ab extrinseca circumstantia Deitatis pro-
veniat, et necesse non est, ut in ratione finitis l.
infinitatis suo fundato et subiecto proportionetur.
Probant. 2do. Coeteri Theologi negat infinitum
valorem esse possibile quia multo potius negabunt, de
facto existere, ut existeret si merita Christi essent
infinita.

Ex Philos. de possibilitate infiniti disputantes
loqui de infinito physico, non morali, quod
non modo possibile esse sed de facto dari ratione
supra allatam, negari non potest. Nam eo ipso, quod
à Christo per creatum ~~creaturam~~ ipsius liberum arbitrium
bonum aliquod opus productum fuit, continuo ex
circumstantia illa increata dignitatis personalis
Christi humanitatem et via opera ipsius satisfaci-
entis et dignificantis resultavit valor ille
infinitus qui valor non est directe ipsa in-
creata personalis dignitas ut vult Vasquez, A. 15.
sed est creatum pure quoddam morale accidens, et sup-
naturale ipsi pretium non physice inherens sed moral-
iter existens, (sicuti morale pretium humanis
contractibus accomodatum censetur inesse pecuniis)
moralibus Christi operibus et ex ipsis, ut ipsis resul-
tans ex circumstantia reitis, et quod ille valor Deo in-
finite gratus, non quod sicuti ipsi grata sua pro-
pria increata essentia, hoc non placet Deo infi-
nite ratione sui, ab V. hic valor ratione satisfactionis
infinitae quae in Christi humanitatem ab ipsa reite
derivatur.

Probant. 3. Christus satisfecit qua Homo (nam qua
Deus non potuit, cum praemium pro meritis accipere,
aut aliquid debere quo quo satisfaceret imperfectionem

volebat) sed sic non potuit operibus suis con-
ferre valorem infinitum, sicut n. Christus quatenus
est, eiusdem speciei cum caeteris hominibus sic ipsius sita
opera. V. G. Charitas, mia, pro etsi fuerint ex
cellentiora propter intensionem et conatum animi, utpote
gratiis et auxiliis copiosissime instructi; non sunt
tamen alterius speciei physicae, l. moralis, quam sunt ali-
orum sanctorum opera. et consequenter nec infinita in ge-
nere valoris: Indicium n. specificae differentiae est,
quando alterum est de se simpliciter infinitum, alterum
finitum.

Ex Christum quidem qua homine pro nobis satisfecisse,
sed tamen in ipsius operibus reperiri duplicem valorem, alterum
quidem mere extrinsecum, qui in ex circumstantia
personalis dignitatis in ipsius operibus resultat, est
infinitus et dicta speciei operum, aliorum sanctorum quorum
nullus cum tali circumstantia est operatus. alterum
quidem intrinsecum et proprium, desumptum ab ipsorum
operum specificante fine, subiecto, circumstantiis aliis
a quibus habent aliorum sanctorum opera suam bonitatem et
valorem, atque hic valor operum Christi est per se inde-
pendens ab altero infinito (: cum tamen infinitus ab hac
intrinseco. et proprio pendeat, tanquam a supposito
fundato,) et est etiam infinitus eiusdem infinitae speciei
cum valore operum aliorum sanctorum, quamquam intra
hanc eandem speciem, quia cuius Christi morale opus est longe
melius et maioris valoris, quam ullum alterius, aut etiam

collective vim sc. opera, ff. rationem in obiectione ex-
pressam.
Probant 4to: si Christi satisfactiones et merita essent
infinita, sequeretur Deum non respondisse proporti-
onatum ei praemium, hoc v. est absurdum, ut patet, quod
seq. Prob. quia ista nostra pro quibus satisfecit,
nec extensive, nec intensive sunt infinita ut
supra diximus; praemium quoque gratiae et gloriae
quod ff. Christi merita a Deo nobis confert etiam infi-
nitum non est, ut per se patet. quod nil ostendi potest, quod
infinitis eius gratiis respondeat. Imo respondere
nihil potest, nam vera finita praemia meritum
infinitum semper excedet, nec videtur posse dari
praemium aliquod infinitum.
Respondent aliqui probabiliter, ad meritum infinitum non
esse necesse ut actu detur, aut dari possit praemium
infinitum, sed sufficere ut respiciat praemium syn-
cathegorematice infinitum ita ni. ut ipsum meri-
tum nullo unquam praemio exhauriri possit eo modo
quo posse Dei dici infinita, non quod actu possit ei
tradere effectus actu infinitus, sed quia nil tam perfectum
et numerosum est, quin perfectius aliquid et nume-
rosius Deus fieri possit. Verum quia ex hac responsi-
one sequeretur Deum de facto non posse dare prae-
mium aequale meritis Christi adeoque superare posse
merendi in Christo posse remunerandi in Deo ideo

alij ac forte nolij cadent, pae Deo reddere
Christo praemium infinitum, in unione hypostatica
nam si Christus voluisset merita sua ea dirigere
ut impetraret à Deo ut Pater l. Spiritus S. aliquam
naturam hypostatice assumeret, adeoque illam substantiam
infinite sanctificaret et dignificaret, istud
digne meritus fuisset, et à Deo dari potuisset,
adeoque tunc meritis ipsius infinitum praemium
respondisset. Quod a. de facto, iam tale pre-
mium meritis ipsius non respondeat, id ex voluntate Christi
erat, qui merita sua Patri offerens, non in remis-
sionem peccatorum, gratiam et gloriam humano generi Christi
bonitatem petebat. adeoque negandum est Christum non dari
proportionatum praemium a Deo, hoc n. proportio-
natum est, quia ipse petebat, nam ad rationem meriti pro
alijs, non sufficit sola dignitas operis, sed requiritur
etiam oblatio ex parte operantis, pro quanto quod operans
obtulerit, proportionatum praemium erit si obti-
nuerit.

Probant. 2do Ut supra infinitum infinito
non dari infinitum maius, atque constat actum Christi
et patientiae, quas in Cruce exercuit Christus, longe
fuisse excellentiores quam fuerit V. G. cuius actus,
temporis quod l. hi non fuerunt infiniti, l. nulli vi.
Ex vero meritorius Christi actus etiam ex natura sua
minime praestantes fuisse et infinitos et e-
quales, sine valore illum extrinsecum à circumstantia

personae desumptum, fuisse a. eosdem et finitas
et infinitas et inaequales sunt valores proprios
et intrinsecos, à proprijs obiis, finitis et in-
cunctijs desumptos.

Instabis.

Si opera Christi ut hominis dictum est, sunt valoris infi-
niti, sequitur Christum jo meritorio actu in in-
stanti Conceptionis elicito aequè multum meruisse
ac postea per totam vitam meruerit, adeoque et
tunc humani generis redemptionem et non primum
in cruce perfecisse.

Ex Dantem fuisse dignitatem et meritum singulis
quanta fuit omnium sit, nihilominus Christum nobis plus
obtinuisse et meruisse omnibus operibus morte sua
consummatis quam sine quoque illorum per se, eo quod
(ut omittam alia) opera Christi eatenus pro aliis
erant meritoria quatenus pro illis offerebantur, cum
igitur Christus, ita illa pro nobis obtulerit, ut no-
luerit per eadem redemptionem nostram perficere do-
nec morte sua consummarentur sequitur ipsius opera
hac sola ratione, nimirum ut per mortem consummata,
nostram solutam et redemptionem perfecisse.

Maneat igitur opera Christi fuisse valoris infiniti
adeoque ipsum pro nobis perfecte et de condigno
satisfecisse secluso etiam Dei acceptatione per quam
tamen verba non volumus satisfactiones Christi necessario a
Deo fuisse acceptatas, sicut non potuisse Deum non
acceptare eadem opera, quia nil necessario fit à Deo

quoque ad extra fuit, nam ex hypothesi includente
liberum eius consensum qualis est suppositio promissio-
nis diuinae. Esto ergo omnino conveniens fuerit ut
Deus satisfactionem Christi acceptaret, nihil enim tamen
nil tam conveniens nobis apparet, cuius omittendi
non multas rationes habeat Deus, tametsi eae Nobis
non semper pateant. Certe sicut invenimus
rationes, quare Deus post Christi redemptionem per-
mittat eam paucioribus salutarem esse, cum possit
fieri, ut prodesset pluribus imo omnibus, ita facile
ex iustitia, immutabilitate, aliisque attributis dicendis
fuisset invenire convenientiam ob quam potuerit
non acceptare Christi satisfactionem praesertim cum ea
non fuerit oblata ex virtute propriae dictae iustitiae.
Neque enim per eandem verba volumus has satisfactiones
ut nobis proximae essent, non indiguisse actuali
acceptatione diuina, nec non necessaria fuit, nam cum
unius pro alio satisfactio, quantumvis perfectissima, non red-
dat ipsum fratrem dignum apud Deum, quem offendat,
eo quod non sit fratri ei inhaerens, et renovans ipsum
interius, non fallit ex se sola indignitate quam ha-
bebat apud Deum, et ita eum relinquit in eodem
statu, in quo illum invenit s. culpae s. poenae.
Ut igitur virtute talis satisfactionis tollatur culpa aut
poena, necessaria est Dei voluntas acceptans illam
ex ex merito illius renovans hominem interius.
Itaque quando dominus satisfactionem Christi ad seclusa Dei

acceptatae, fuisse condignae, tum dicimus, quod ob-
lata pro nobis per modum satisfactionis et meriti
fuerit in se aequalis sum condignitate, imo et
copiosa, ad impetrandum nobis gratiam et veniam
à Deo, quem peccatis nostris offendimus, non interim
volumus negare à Deo fuisse libere et
actualiter acceptatam.

Dubium 4tum

An Christus pro nobis satisfecerit
ex iustitia proprie strictaque accepta?

Postquam Christum pro nobis satisfecisse vidimus
quaerendum ex qua virtute? qua in re non
parum variant RR. a. veteribus dissentientes cum
n. quod veteres dubium non esset Christum ex iustitia
strictaque et proprie dicta non satisfecisse RR. cum
Suar. Rebell. Val. p. docent satisfecisse ipsum ex
iustitia et si quaeras qualis illa iustitia sit, videt
Suarez h. B. 4. S. 5. Rebell. et alii esse iustitiam
commutativam dicti ordinis et speciei ab omni com-
mutativa quae versatur inter homines. esse tamen eiusdem
speciei cum speciali virtute poenitentiae sub virtute
Religionis collocata, qua contritus pro peccatis
propriis Deo satisfacit. atque hoc solo differre
quod Christus satisfaciat perfecte homo imperfecte.

Rogersa videt esse eiusdem speciei cum iustitia commutativa qua homo homini pro iniuria satisfacit. alij aliud dicunt. antequam nos sententiam nostram declaremus. Praenot: In hoc dubio non esse amplius confundendas has quaest. Utrum Christus meruerit praemium ex commutativa iustitia, et, Utrum pro iniurijs satisfecerit ex iustitia? Prioris quaest. sensus est; Utrum Deus tanquam Christi debitor exerceat actum commutativae iustitiae remunerando merita Christi creditoris? quasi commutativum ius in Deum habitis. ad quam quaest. contra Rh. negat. respondet S. Th. cum alijs Veteribus 1. 2. q. 114. Posterioris sensus est, Utrum Christus exerceat commutativam iustitiam, satisfaciendo pro iniurijs, ab homine illatis Deo, creditori ius commutativum habenti adversus Christum debitorem adeoque obligatum ad exhibendam illi condignam satisfactionem quae tollat illatas honori divino iniurias. Ad hanc quaest. quid sit videndum dabit sequens.

Con: Nulla Christi satisfactio est actus a iustitia stricte proprie ducta elicitus l. imperatus. Ita teste ipso Scoto Cois Vet. quos ex Rh. sequuntur Vasq. Less. et alij. Ratio generalis et optima Con. est: quia haec Christi in Deum iustitia nec supernaturalis ordinis ordinis est nec naturalis, talis vero. qualis est iustitia cardinalis, quae fictitia.

Non supernaturalis, quia ut supra dictum quod quoad
supernaturalia ex sua aut aequivalentibus autem
non habet, nec in probabili colligi ut non habet l. colligi
scititia haec iustitia tam facile contemnitur quam
probatur. neque est naturalis est haec iustitia quia conditiones
quas in materia de iure et iustitia ex communi docuimus
ad iustitiam proprie dictam requiri hoc loco non adsunt,
quia in novas vero naturas et notiones fingere velimus
proprie dictam iustitiam in Christo concedere non possumus.
Vel. art. prob. de singulis Conditionibus. jo. de est
sufficiens alteritas, hanc ibidem docuimus non tam con-
sistere in ductione stipulationum, quam in ductione
dominorum, inter quos egerunt debet iustitia, atqui
haec ductio non dari inter Christum et Deum satis-
facientem, quia Deus titulo creationis conservationis per
hoc absolutissimum in Christi humanitatem omnesque ipsius satis-
factiones multo perfectius ius et passionem, quam in eadem
habet ipsa humanitas, sicut quia tu non consereris ullo
modo ex iustitia mihi satisfacere si deberes mihi
3. florenos nec mihi dares alios quam quos ego
proprio iure possessos perpetuo in manu mea habui
sic Christus cum opera ipsius semper fuerint in manu
Dei et proprio iure possessa, non potuit ex
iustitia per ea satisfacere. Nec dicas

cum Ragusa et aliis Christum habuisse in suas satisfactiones
peculiare personale dominium, creatum, incommunicabile ab-
solutum, independens, et exemptum à dominio illo su-
premo, iureque creatoris, conservatoris in omnia
creata, quod est sanctissimae Trinitati commune, ne dicas in quam,
hoc non ius et fictitium, et fortassis et periculosum
est; 2do. deest et aequalitas, quam
iustitia essentialiter attendit tanquam formale suum obiectum
et finem intrinsecum, nam satisfactio Christi, utpote
ordinis superioris et valoris infiniti incompara-
bilis superat malitiam omnium peccatorum humani generis
pro quibus satisfecit, sicut quod per ordinis superioris
bona nemo ex iustitia teneatur ultra omnem aequalem com-
pensare, bona ordinis inferioris, sic nec Christus tenebatur
ex iustitia patri offerre, suas satisfactiones debita nostra
longe superantes, alioquin non contra leges iustitiae
longe plus à filio exegisset quam debebatur.

3tio deest in Christo debitore obligatio iustitiae quae
ad honorariam satisfactionem (: qualis fuit Christi :)
illatas Deo per peccatum iniurias proprie et strictae
acceptas ut volunt authores :) nemo potest ex
iustitia obligari, nisi is qui iniuriam intulit,
ut experientia patet et AA. docent cum dantes ob-
ligationem iustitiae commutativae, de restitutione ho-
noris laesi esse necessario pure personalem, s. soli in-
iuriantis quae proinde non potest transire ad iniuriantis ha-

vdes aliosq inmoventes, atqui Chrg Reus nulla
affecit iniuria, q̄ etsi hoies sctores ex iustitia
alioqui ad honorariam satisfactionem tenerentur
tn̄ tenebat Chrg, adeoq; nec ex iustitia satisfe-
cit. Nec dicas: Christum fuisse fideius-
sorem pro gnre humano, adeoq; illo titulo ex iu-
stitia fuisse obligatum, qr etsi recte dicar Chrg fide-
iussor, qns suscepit in se scta humani gnris,
vt ipse pro ijs Reo satisfret, n̄ tn̄ e fideiussor
proprie strictaq dictq, prout in mā iustitiae ac-
cipitur, ad condiones ad fideiussorem ex iustitia ob-
ligatum in ipso deficiant. Rāoi hns ex-
plicatae addi poent aliae. Sz l. haec sola adver-
sarios sufficiunt convincit, quorum obiones aliquas
iam adferemus ex quarum solutione Cm. magis sta-
bilietur. Itaq;
Ob: 1mo scta hoies sit proprie dicta in Reum
iniuria q̄ hoies ex iustitia proprie dicta te-
nentur pro illis satisfre l. in defectu hoim,
ille qui pro ijs fideiussit, vid. Chrg. Ant.
varie probant. 2o. quis p. m. in voluit aver-
sionem ab vlto fine vdentem in iniuriam ho-
noris Rei qa in. mā Reo praefer ipse Reg
virtualiter saltem contemnitur, adeoq; honor ipsius

iniuste (: uid. contra ius quod Reg in honore suum
ht, aeque ac quivis alius) violat, vnde pcta in
sa vocant iniuria irreueria, auersio, contemptus
irrisio, inhonoratio, deselectio Rei p. 2do Reg
stricto iure Creatoris dnij supremi, alijsque titulis
ius ht, vt a nemine offendat, sicuti ho ad
versus alium hoiem ne in se suisque bonis offendat
atqui Reg quouis pcto offenditur, q contra ius
suum ipsi iniuria fit. 3tio alterum irridere,
maledicere, iniuriare, conuiciari, infamare p. ht
iniuria commutatiua proprie dicta, q propria
dictam iniuriam etiam facit. qui Reum irridet.
maledicit p. vt si impostor aliquis persuadeat
alijs, Reum esse authorem pcti, se pius esse mentitum
decipere Christianos, reuelando ipsis in poetica
mysteria, quod n. neget talem infamare Reum
et teneri retractare sua mendacia, et ita
ablatam Reo famam et honorem restituere ad eaque
iustitia actum erga ipsum exercere, ad eaque contra
iustitiam an in ipsum peccasse; et consequenter si Christus
pro eo satisfacere velit. ex iustitia satisfacere de
bere. Ipsa obiectione et probationibus ipsius
iuncti Aff. aliqui admittunt veri nominis iniuriam
in quouis pcto, et consequenter obligationem ex iustitia

satisfindi. Verum cum scholast. veteribus et
RR. non paucis quas vasq. Cass. aliis sequuntur

Ex Reg. ant. nec n. concedi pt. ullum
et gravissimum pctm esse proprie strictius dictam
iniuriam in Deum, nam Reg. vis talis iniuriae
incapax est, ff. has duas l. ut omittam alias
quae ex ratione superiori colligi pnt. praecipuas
causas. Ja est; quod commutativa iniuria in
ferri non potest in bonis fortunae, famae p. in
illi, qui ob vi suae ablatae est involtrig
l. virtutem quis in ignorat rem suam sibi
offerri l. fraude, quis in sit, sed alterius vio
lentia vim patitur, in n. horum modorum
uno, in l. ff. ignoria l. ff. vim involtrig sit,
non censetur iniuriam pati, atqui Reg. nil ig
norare, nullam quoque vim pati pt, ergo est in
capax illius involtrij, quod ad commutativam iniu
riam simpliciter sequitur. 2da est; quod sicuti pro
prium iustitiae commut. obm est aequitas alteri com
moda s. utilis sic iniustitia obm est inaequitas
damnosa alteri in suis bonis, fortunae ho
noris p. ut S. Th. 2. 2. q. 59. 62. et seqq.
docet, atque Reo nulla re indigenti sicuti
nil prodest honor, sic nil nocent pcta sed cum

ipsum honoramus, tum quod facimus Deo tamen non
commodamus, cum ipsi tanquam infinitae dig-
nitatis nil ex nostris obsequiis accrescat,
sed tantum accommodamus nobis. eadem modo pec-
cantes non nocemus Deo sed nobis sunt Job. 35.
si peccaveris quid ei nocebis? Secus est in hominibus
quibus oblatus honor prodest, ablatus, obest, ade-
oque de honestate Dei non est actus iniustitiae sicuti
est de honestate hominis. Confir. haec doctri-
na ex eo quod alioqui sequerentur in omni vitio peccato
reperiri duplicis speciei malitiam, unam contra
proprium obiectum alterum contra specialem iustitiam
in Deum, quod etsi quidem Patres non putent esse absur-
dum, tamen absurdum esse ex convincitur, tum quod
vitio nocuum sit et veteribus incognitum, ac
virtutum vitiorumque confusionem, tum quod pug-
net contra rationem, nam non in unius speciei malitia
cernitur in peccato, quod tantum uno simpliciter pre-
cepto prohibitum, ac uni tantum honestati adver-
satum est, atqui v.g. ebrietas simplex for-
nicatio, unico precepto vitandae intemperiae
prohibita est, soliqui honestati temperiae adver-
sarum, quod non est causa cur his intemperia malitiis
nocua malitia iniustitiae affingatur, imo cum nemo

temperiam pecans, conceptum velut de aliqua
iniustitia sibi fingat, adeoque nec contra
iustitiam peccet. ex quibus satis apparet, positae
obiectionis ant. vim falsam esse. quare ad ius eius
probationem. Ex Iam plus non convincit quam
quod in vi pcto mort. includatur moralis malitia
non specialis et stricte accepta iniustitia in Deum,
sed iniustitia generalis et laxius quamquam non vim
improprie accepta quae mi. aequipollet pcto
quia est transgressio legis diae quae lex passim
recte vocatur ius divinum, sed tamen in hoc sensu
non est obiectum commutativae iniustitiae. haec n.
pro obiecto habet non legem sed in aequalem alteri no-
civam, ipsius l. ff ignoriam l. ff violentiam
invito illatam. Itaque haec voces, accessio
contemptus p. quae in vi pcto involvuntur
non significant formalem aut specialem Dei contemptum
et inhonorationem sed generalem tamen ac materialem, non
in solo noie aut significandi modo ductam a
transgressione legis diae circa quamcunque tandem
materiam ea lex versatur, sicut e contra legis
diae uniquilibet observatio vocatur Dei honoratio
glorificatio p. ut passim in sacra pt. cmo Athi
contemptus Dei in vi pcto involutus est formalis
formalis

et specialis tamen non est stricte accepta Dei in
iuria ut ratione supra allata.
Ad 2dam Resp. esto Deum hic ius ne à quo
vis offendatur, nego tamen id esse ius commutativum,
adeoque iustitiae stricte acceptae obiectum, hoc enim ius
involvit imperfectionem, cum non sit mihi privati in
privatum, et proprium sibi aequalem, qualis Deus
non est respectu creaturae, sed est ius praecepticum in hominem
ne peccet, quod ius longe excellentius est, quam
si esset commutativum, etsi non aliquis creditor
magnum et praeclarum ius habeat in debitorem
commutativum, nunquam tamen eo contingeret, ut
illum ius possit debitori aliquid imperare, tan-
quam superior subdito, sed tantum poterit tanquam
aequalis ab aequali exigere vel ex iustitia sibi
debitam.
Ad 3tiam Resp. Probationem illam esse extra rem, non
quaerit utrum aliqua peccata sint veri nominis et
stricta in Deum iniuria, sed an via omnino peccata
et illa in quibus tamen malis Dei contemptus est, quod
hunc probatum non est: sed posito quod sit ad rem, dico
etsi irrisio, maledictum, mendacium et talia
homini illata sint vera strictaque iniuria Deo
tamen illata non esse etsi formalis accessio l. contemptus
Dei in illis contineatur, nam odium et abominatio

Dei, ubi est formalis a Deo aversio non sit
peccata contra iustitiam, sed contra Charitatem adeoque
longe peiora quam si contra iustitiam fuissent.
sicuti Charitas bonitate sua iustitiam longe ex-
cedit, sicut Dei irrisio, blasphemia contume-
lia, in quibus formalis Dei contemptus includitur
sunt peccata irreligiositatis, longe peioris naturae quam
si iniustitiae stricte acceptae peccata forent.
Denique mendacium contra Deum, adeoque Dei quasi
infamatio, non iniustitia contra Deum, sed aliorum di-
versorum vitiorum peccatum est; nam si quid aliud
dicam, Deum esse authorem peccati, tria minimum
peccata admitto; 1o mendacium contra Veracitatem, fal-
sum dicendo; 2do Iniustitiam commut. hamanam
auditorem fraudulenter decipiendo. 3. Blasphe-
miam s. irreligiositatem peccatum Deo mendaciter im-
pingendo, adeoque versam multo gravius peccatum
si contra iustitiam commut. peccasset. Quod
parro mendacium ex tuo retractare debeam non
provenit ex obligatione formalis iustitiae erga
Deum, sed partim ex obligatione iustitiae commut.
erga deceptum quem hoc errore liberare
teneor. partim ex obligatione de fonda poenitentia
aut de tollendo scandalo, quae obligatio
dosa est, ob obligatione iust. commut.

Caeterum ad hanc totam obiectionem inderi et alii
possent, in concesso ant. neg. ultimum consequens: esto
enim sola sint proprie dicta in Deum iniuria tamen
Christus pro iis ex iustitia pro iis satisfacere non tenetur
cum proprie strictaeque dictus fideiussor non sit.
atque ex hoc contra hanc Obiect. dictis colligi
efficax argumentum contra adversarios; hac ipso n.
quod sola nostra non fuerunt iniuria stricte accepta
contra Deum, non potuit Christus pro eis satisfacere
ex stricte accepta iustitia, nam iustitia stricte
accepta non satisfacit, nisi pro debito stricte accepto.
Ob. 2do Christi satisfactiones saepe denominantur in sacra
nomine emptionis, redemptionis, solutionis mag.
in pretii pro verba a. sacra sunt proprie accipienda
ut sonant, quia nullum aliud absurdum concludit
sonant a. hae voces exercitium proprie dictae
iustitiae. accedit, quod ipsam nomen perfectae satisfac
tionis non aliud sonet, quam iustitiae actum statuentem
aequalem inter debitorem et creditorem; dicunt et
in scholis iam tritum et receptum esse modum hic lo
quendi, ut dicamus Christum ex rigore iustitiae satisfecisse
Ut ex his vilius plus non probari, ii quod Christus
pro nobis sufficienter satisfecerit, non autem quod satis
fecerit ex iustitia. Ubi n. Christi satisfactio emptio
dicatur, redemptio pro iis tamen non in analogice

ut Ad insinuat S. Th. q. 48 a. 4. nam ut ex
mea de iustitia patet emptio proprie tm ibi
est, ubi fit translatio dominorum et pro merce pe
cunia reddit. quod in satisfactionibus (tri) locum non
habet. Ipsum quoque satisfactionis nomen etsi pro
sig accepta significet compensationem iniuriae com
mutativae, accepta tm capiat, ubi hic acci
pi debet. cum nulla adsit iniuria commut. aliis
virtutibus accomodari potest; sic recte dicimus nos
die festo audiendo missam satisfecisse praecepto
Ecclesiae, sic S. Th. ibidem a. 2. Ille enim proprie
satisfacit pro offensa qui exhibet offenso, quod aequa
l. magis diligit, quam oderit offensam. (Krg) a.
ex Charitate et obedientia patiendo minus aliquid ex
hibuit Deo quam exigeret recompensatio totius of
fensae humani generis. Ex quibus verbis patet dari
satisfactionem proprie capiat tm accepta, ab aliis et
virtutibus elicita. Quod dicimus attinet ad
modum loquendi RR. noviter in scholas inrecte
si noie rigoris iustitiae illigant satisfactionem quam
PP. condignam et perfectam vocant, tunc concedo
(Krm) de rigore satisfecisse, si v. velint satis
factionem esse rigidam accepta iustitia commut. actum,
tunc nego eam esse de rigore. Sed longe supra
rigorem iustitiae quia rigor iustitiae non petit nisi tm

aequale Xrus a. obtulit longe plus quam aequale.
Ob. dnus. perfecta Xri satisfactio est utique specialis
alicuius virtutis actus, sicut n. peta propria qua
imperfecte compensabilia sunt suffragia obm specifica-
tionis virtutis poenae, sic et peta aliena qua
compensabilia perfecte speciem aliquam virtutem specifi-
care poterunt, nec apparet aliqua alia quam iustitia
unum. in Deum qua offensum, l. certe assignari alia
virtus per quam Xrus satisfecerit, nec videtur a.
alia assignabilis cum haec pro petitis compensatio sit ex-
tra limites obi vicinus alterius virtutis.
Ad huius obiectionis solutionem peti potest ex S. Th. verbis
paulo ante citatis q. 48. a. 2. ordinis illud proprie
satisfacere pro offensa, qui exhibet offensio, quia aequale
l. magis diligit quam oderit offensam, cum ergo Xrus
tanquam mysticum caput nostrum, pro membris suis
mysticis obtulerit omnia opera sua satisfactoria
singula v. illorum a quacunque tandem virtute
elicita fuerint valoris infiniti, sequitur Xrum vicinus
operis virtutis satisfecisse. quia v. satis-
factionem et redemptionem nostram crucem patiendo
complere voluit, ideo recte subiungit S. Th. Christum
ex charitate pro nobis satisfecisse patiendo
Galat. 2. qui dilexit me et tradidit semetipsum
pro me humilians semetipsum et factus obediens

adeoq; Chrus satisfecit pro nobis per varios
virtutum actus, ab obedientia et charitate imperatos,
vt in argumento Ob. negandum est, satisfactionis
Christi fuisse specialis virtutis actum, esto n. propria
peccata et offensae quae compensabiles, sint obiectum
specificativum certae alicuius virtutis negotii offen-
sas et peccata aliena ita esse specificativum obiectum
cum experientia constet posse aliquem ex variarum
virtutum motivo pro alienis offensis satisfacere,
v. g. ex voto, misericordia, obedientia, ex iustitia a.
ex qua Christum satisfecisse volunt, rarissime
pro aliis aliquid satisfacere innocens potest, tunc
sc. quando debitum commut. adversum creditorem con-
tragit, quod non facile fit in iustitiae quam
tamen proprie in Christo non fuisse iam supra dixi mus.

Dubium 3tum

Pro quibus Christus satisfecerit?

Circa hoc dubium non est controversia apud
Catholicos sed proponitur contra haereticos,
ex quibus Pelagius cum suis docet, Christum
venisse in mundum non vt totius mundi esset
Redemptor sed vt, cuiusdam portionis ho-
minum adulterum esset visibilis doctor et
Pastor. negabat n. venisse ad redimendos

infantes, tanquam pcto originali non obnoxios
nec ad redimendos illos, qui Christum tempore
processerant ut pote quibus doctrina sua prodesse
non poterat; Hunc secutus est Abailardus
à S. Bern. in Ep. 190. egregie refutatus.
Calvinus dnus et Beza cum suis docet Ve-
nisse Christum pro hoies, sed non in praedestinatos
S. adulti illi sint S. infantes S. 4pre Christi
priores S. posteriores. contra hos oes est Cathol.
Con: Christus redemit et satisfecit pro pctis
et poenis Vrsi gnris humani. est catholi
cum dogma in SS. PP. et Concil. saepius ex-
pressum. 1. Joan. 2. dicitur ipse est propitiatio pro
pctis nris, non pro nris a. tm sed et pro totius
mundi. Isa. 53. posuit Dns in eo, iniquitates
oium nrm. 1. Prim. 4. qui est salvator oium hoim
mpe fidelium. Aug idem docet Apls Rom. 5.
facta comparatione inter inobedientiam Adae, qua oes
pctores constituti sunt, et obedientiam Christi qua
oes iustificamur, ex quo loco desumi ratio ge-
neralis nrae Con. in. non docuisse ut Diabolus
et Adam suo pcto potentior esset ad nos oes
perdendos, quam sit Christus meritis suis infinitis
ad nos oes reparandos. Docent idem Trid.
Sess. 6. c. 2. et SS. PP. passim.

Ob. nemo sit sed redimi et damnari sed
plurimi sectores damnantur, ergo non sunt redempti
ergo tantum redempti sunt qui salvantur adeoque tantum
praedestinati.

Ex. Et damnatos esse redemptos adeoque
Christum pro illis satisfecisse quoad sufficientiam
non tamen quoad efficaciam; cuius Theologicae
ductionis non est sensus ille, quem nec Calvinus
negaverit vid. Christi satisfactionem sufficientem futu-
ram fuisse Et pro reprobis, si pro illis ob-
lata fuisset, quae tamen de facto oblata non
fuerit; sed sensus est, Christiam pro reprobis suf-
ficientem satisfactionem oblatam fuisse, sed per ipsos
reprobos stetisse quo minus ea illis profi-
cua fuerit; nam Christus duo nobis praestitit. Jo-
vissa Verbum mundum à daemonis et sancti ser-
vitute ereptum Deo erato reconciliavit, ita
ut quantum ex parte Dei est, aperta sit via in-
stificationis et glorificationis obtinendae. 2do.
ad haec ipsa obtinenda paravit mundo plura
media partim utilia, partim Et necessaria
per quae Deus nobis reconciliatur, non iam
tantummodo quantum in se est, sed per ea nos sibi ab-
solute et simpliciter amicos constituit.

In jo illo Chrg neminem socium admittit sed
ipse solus Deum nobis reconciliavit. In 2do
nrã cooperaõem requisivit, ut sic et nrã
dignitatem et suam satisfaõem amplius commenda
ret, dum et nobis aliquam satisfandi virtutem
promeruit.

Tractatus 2dus

De Unione Hypostatica.

Dixi in proemio huius maõ 2dum hunc
Pr. fore, de caõ frali mysterij Incarnaõis;
Volui a. per caõ frale illigi ipsam Unionem
hypostaticam; etsi n. Unio n. sit proprie
caõ fralis sed vinculum inter caõ maale et
frale, ut patet in compositis physicis; qa
tn in hoc composito de quo agimus in effa
bili, neuter Unionis terminus ht raõem Vera
fra, cum uterq. sit ens in actu, ideo sub
titulo fralis caõ malui tractare ipsam Unio
nem, ut pote quam docebo, eo modo sub
stle, adeoq. ipsi fra utrumq. terminum
unientem, ipsos a. terminos unitos sub ti
tulo caõ maalis seq. Pr. explicabo. in hoc
a. Unionis maõ, effiam, dignitatem caõsmpe meritorias.

Qō ja.

Quid sit Unio Hypostatica.

Not. jō. In Incarnatis mysterio pera
gendo, hoc 3. convenisse, Verbum, huma
nitas, et Unionem. Porro Unio pro
praesenti nāā duplē potissim sumi jō. pro
aōe Unitiva qua humanitas Unitur Verbo
et dī proprie Unitio, nil ē aliud quam
compositio ex nāā humana, et subsistentia
Verbi de quo infra. 2do. sumi pro ter
mino fraliq Quo huius aōis, est ē ipsa Unio
in facto esse, s. permanens Unio qua Ver
bum et humanitas sit atq; manent Unita.
Dico. terminus fralis Quo, nā terminus
fralis Qui Unitionis, ē ipsa persona Verbi
subsistens in nāā humana.
Not: 2do. Unitiones dictas s. aōes Uniti
vas in recto idem ēē cū assumptione
Incarnaōe, humanaōe, hoc ē, sigfatem
dem in recto aōes et et paōes, m. fne
et fieri hypostaticae Unionis; nō tn idem
sit in obliquo, qa m. dsa, l. dsi mode
connotant. nā Unitio sicut et Unio

in facto esse aequi denoiant et commutant
extrema sua, ac ming n. ab unione denoi
at fratri humanitas verbo unita quam ver
bum humaniti unitum. Simili et dicitur humanitas
per unitionem uniri verbo, et verbum uniri
humaniti. Et ideo S. Th. unionem hanc et
unitionem in modo tribuendi denoiationes
et in modo commutandi sua extrema assi
milat relationibus aequiparantiae. Et assum
ptio quoque ad tantum tenet se ex parte unius ex
tremi, et denoiat solam filii personam assu
mentem, humanitas n. non fuit assumens. As
sumptio v. ut pro l. fieri tantum tenet se parte
humanitatis quam denoiat assumptam; verbum
n. non fuit assumptum tantum non vero sit idem esse
unitum et esse assumptum aut assumendum.
Reg. n. dicitur assumens et unitus, non tamen assumptus.
Ergo incarnatio et humanatio non commutant utrumque
extremum sed tantum unum, in assumptam humanitatem
atque hoc de causa S. Th. assumptionem, in
carnationem, humanationem, in modo tribuen
di fratres suas denoiationes aut et commu
tandi extrema comparat relationibus
aequiparantiae.

Not. 3tio ab explicatis modo vocibus uni-
onem hypostaticam non differre aliud, quam factum
esse à suo fieri l. fre, s. terminus à sua aõe
de qua pluribus à Ecclis disputatur, quod nos
iam tm̄ Ps in quo consistat ista unionis effa-
ctio m. sit aliquid superadditum ipsis extremis
unitis, et quid sit illud? Qua de re sunt
duae celebriores sententiae. Una est uni-
onem esse ipsam verbum et humanitatem qual.
à se indivisa, adeoque vult inter ipsa ex-
trema nil vale intercedere, quod ea uniat
sed eo ipso quod dicta ipsorum voluntas vult, ut
humanitas verbo sit unita eo modo ut
verbum sit Ho, eo ipso inquam statim humani-
tatem verbo immediate uniri, absque ulla sui
intrinseca mutatione ita ut verbum sit verus
Ho, et Ho verus Deus, ita post Primin.
Valent. Olivar. Nasfar. Altera
est, unionem hypostaticam esse modum substantiae
creatum, superadditum, et intrinsece affectum
ipsam humanitatem, consignificantem tm̄ habitudinem
ad verbum unitum, quod hic modus ab
aliquibus ut S. Ph. h. a. 7. et alibi vocatur
relatio secundum Ricci. Ita m. ut ex parte

humanitatis, sit relatio realis, ex parte Verbi relatio rationis. nam qua parte haec relativa Unio S. substantialis modus realiter immutat humanitatem, cui ut subiecto intrinsece inest, et informat, eatenus vocant relationem realem quia a Deo humanitati unitur, non tamen immutat, eatenus vocant relationem rationis. exemplum aliquale dari potest in visione oculari, quae quidem oculo cui inest informat et intrinsecam videntis denominationem tribuit realis relatio dici potest, quia v. colori ad quem terminatur, tribuit denominationem extrinsecam visi, nec tamen immutat, dici potest relatio rationis.

Con: haec 2da sententia rationi longe conformior ac verior videtur. Ita ut S. Th. Scoto. Aurando, Vasq. Suarez &c. Prob. 1o ex S. Maximo Abbate et Mart. qui in disputatione contra Pyrrhum Constantinopol. ex mente PP. ut ipse testatur, ait: Unio duarum naturarum est relatio S. habitudo et res absoluta. 2do. neque illigi vera ratio quae nihil de novo per se producitur, sed ratio unitiva est vera ratio, quae debet assignari verus aliquis eius terminus S. productum proprium, atqui id

jd. n. est persona verbi, hoc n. neqt in tpe
produci. nec 2do est humanitas hoc n.
sm suas partes componentes producitur
per creaõem, nam maa ja et aia creata est.
qns a eodem partes inter se unita huma
nam naam constituunt eat. à virgine Mre
per gnraõem (: utiq dnctam ab unitione
humanitis ad personam verbi :) producta
st. Nec 3tio est complexum ex hu
manite et verbo, hoc n. complexum (: si
modum substlem unionis excludas :) n. pro
ducitur per assumptionem vel unitionem sed
per aggregatam duplicis ordinis raõem oter
nam Pris, et temporalem mris q dbt as
signari aliqd superadditum. nec tn 4to
hoc est qltas aliudve aiens, humanitas n.
substlr est unita verbo. nec 5to est sub
stia vio vel dncta quae ab humanite
separari, separatimq subsistere poit ut s.
magimus expressit. restat q 6to ut sit
substlis quidam modus quo humanitas
frali et indle verbo uniar. indle inqua
nec n. modus imediaõem impedit. ut adver
sarij sibi imaginari, cum sit ipsa fralis raõ

qua ipsa humanitas verbo unitur, adeoque
ipsa unio tam unita ut duo, non ut quod,
hoc a. solum si inter duo unita intercedat,
immediatam impedit. 3tio Probatur. Impossibile
l. saltem improbabile est, ut de facto existant
duo extrema quae de novo sint substantiae
unita (ut sit natura in Reg.) si utrumque
se habeat immutatum iam, ut ante, quia impossibile
est, l. saltem improbabile quod de facto fiat sub-
stantialis transitus a contradictorio ad contradi-
ctorium, absque alterius extremi intrinseca
mutatione. Verbum a. per Incarnationem non ita
mutatur, quod debet mutari humanitas; sed
alia substantialis mutatio concipi non potest in hunc
substantialis unionis modum admittas; hoc a.
admisso, natura unita concipiuntur et Ipso
Reg. et Reg Ipso recte dici potest. Nec ter-
rere nos debet, quod modus sit quod imperfectissimum
in ratione entis, adeoque non appareat unde citata
vis tribuenda sit ut Deum faciat hominem, quia
etsi sit quod imperfectum in ratione entis, est tamen quod
perfectissimum in ratione unionis et connexionis
et sicut exclusa unione inter aiam et
corpus non potest esse homo, sic exclusa unione hy-
postatica non potest Reg esse Ipso l. homo Reg.

Et certe mysterium hoc per se ad m̄ difficile
per contrarias sententias redditur longe difficilius et
ita incomprehensibile ut nulla similitudine
declarari possit, sed et proprius quo adversarij
intuentur, inconceptibile videtur, in quo dia
voltas absque ulla externa operatione l. cre-
aturae mutatione possit fieri ut aliqua incipiant
esse substantialiter unita quae unita an
non erant, aut unita esse desinant quae
unita an fuerant. Nec dicant,
posse Deum sola sua volte fieri aliquem Regem
atque ita illi moraliter dignitatem dare sine
sui intrinseca mutatione; quia longe dissa-
ves Deus est, nam humanitas fuit non moraliter
tantum, sed substantialiter elevata et exaltata;
alias non sequeretur humanitatem non aliter esse ele-
vatam quam divinitas sit depressa et
exinanita, nec maior esset mutatio facta
per hoc mysterium in humanitate quam in di-
vinitate. quod SS. PP. et communi fidelium sensui
non est consentaneum qui non concedunt, quod
sicut divinitati nil accessit intrinsecum,
sic etiam humanitas per solam extrinsecam de-
nominationem fuisse exaltatam et Deo unitam.

Ob. 1o. nãa hũa et subsistia ipsius creata
immediate unione sensus, q̃ est subsistia in
creata et humana nãa.

Rp. neg. Conseq. ideo m. nil mediat inter
nãam et comunalem ipsius subsistiam, quia hic est
proprius nãa modus non eyens alio modo,
ut v. aliqua nãa subsistat in alio, necesse
est se alĩ hre quam an unionem, quod
commodius explicari non est quam via praedicta
m. Modi superadditi substantiae.

Ob. 2do. ipse modus solum inhaeret humanitati
non verbo, q̃ etsi possit unire humanitatem
verbo, non tn̄ verbum humanitati, vel si verbum
sn̄ unione sibi inhaerente sit uniri huma
nitati cur non est humanitas sn̄ tali unio
ne poterit uniri verbo.

Rp. etsi iste modus valet et intrinsece
solam efficiat humanitatem non verbum, tn̄ non
solam humanitatem unit verbo, sed est verbum
humanitati; sicuti enim magnes trahit
ferrum, non solum ferrum iungit et quodammodo
unit magneti, sed est magnes ferro, tn̄ si
humanitas per unionem non esset unita verbo
verbum est non esset unita humanitati.

Instabis si per hanc unionem substantiae
Verbum est unitum Humanitati sequitur Verbum
mutari, nam jo, quod unitum mutatur, Ver
bum unitum quod 2do quia Verbum nunc
est Homo, cum ante non esset Homo quod alii sic ho, nam
hoc denominatio non est extrinseca, ut possit
denuo advenire per solam mutationem al
terius. 3tio si Reg hypostatice uniret
humanitatem Angelo, necesse esset mutari
non solum humanitatem sed etiam Angelum quod similiter
hic fiet. atque hoc est difficultas
mysterii huius humano ingenio non expli
cabilis aliquali tamen

Ex negandum est n. Verbum per hanc unio
nem ullo modo mutari, ad jam Stab.
Ex neg. ma. si vult sumatur vel dupliciter,
vera n. est de illo quod per se jo unitum per
proprium modum unionis non vero de illo
quod solum unitum quia alterum sibi convenit
quod etsi fortasse in nulla alia unione
reperiatur mirandum tamen non est, cum hoc my
sterium sit singulare et ineffabile extra
ma n. aliarum mutationum et unionum

vel sit eiusdem ordinis habitus naturalis proportio-
nis et mutuae habitudinis, vel se invicem
perficiunt aliquid proprium causalitatis genus ad
invicem exercendo; at vero in hoc unione
verbum vero est alterius ordinis et nullo modo
perficitur aut proprium causalitatem exercet.
Ad 2dam Rp. denominationem hominis respectu verbi, non
posse dici intrinsecam eo modo, quo dicitur in
creatis denominatio intrinseca desumpta à
forma inhaerente, l. modo intrinseco cum
ipsa re identificato, nec tamen sine aliquo
vero sit dici extrinseca, quia vera de-
sumpta est à natura intimè et substantiae verbo
uniuncta, adeoque est quasi media, non quia est
à natura realiter ducta, eatenus videtur extrin-
seca, quia v. est à natura intimè uniuncta,
eat. videtur intrinseca et ita appellandam esse
censet Suar. d. 8. sect. 3.
Ad 3tiam Rp. vel hypothesim esse impossibilem l.
si possibilis sit, posse Deum ponere humanitatem
in Angelo, in se immutato, quia etiam ibi non re-
quirerem informationem l. perfectionem angeli nova.
Vel denique negatur similitudo, quia suppositum
Angeli cum fructum sit et in se et in vi

suo modo essendi et intrinsece termi
natum ad suam naturam et ad modum subsi
stendi sub illa, et ideo si uniret alteri
naturae acquireret aliud novum modum essendi
l. relationem realem unionis, quae est res eiusdem
ordinis et capax illius. At V. Verbum
per suam infinitam de se et intrinsece ita
est dispositum ut ex vi sui realis modi es
sendi sine ulla additione l. mutatione possit
esse sub quacunque natura quae illi uniatur
et ideo sine novo modo l. relatione reali
potest uniri ita Suar. citatus.
Ob. 3tio si daretur talis modus, esset valde
difformis nam qua parte insideret corpori esset
corporalis, qua parte anima esset spiritualis.
Ex qua parte hic modus afficit corpus aliquo
modo identificatur cum corpore tanquam eius
modus et sic potest dici corporalis materialis p
Vide Philiam.
Ob. 4to admisso est hypostatica unionis
modo subsistendi tamen mysterium Incar. necdum
potest dici completum quia l. via necessarius non est,
l. praeter ipsum adhuc alia requirunt.
Prob. art. nam unio non plus tribuit quam

suum formalem effectum, nempe esse unitam, sed hic non
sufficit nam praeterquam quod humanitas sit verbo
unita et verbum humanitati debet insuper verbum
humanitatem substantialiter terminare, sustentare, et
adeoque humanitas a verbo dependere. Itaque
a. per unionem non fiunt, nam differunt unio
et sustentatio ac terminatio quia unio non facit
formaliter sustentans ac terminans.
Ex unione tribuere naturae humanae omnes
istos effectus. hoc ipso n. quod tribuit ei esse unitam
verbo, tribuit ei consequenter esse terminatam
esse sustentatam esse dependentem a verbo tanquam
a sua hypostasi, nam unio de qua agimus
est unio non qualiscunque sed est unio naturae
humanae ad hypostasim verbi; hoc ipso n. quod
natura humana est unita verbo tanquam
hypostasi, eo ipso verbum sustentat illam
naturam et terminat eius egistiam, et ipsa natura
egistia dependet a verbo cumque adeo necessario
ex vi illius unionis sequitur ut per nullam potentiam
possit impediri. Unde etsi unio non sit formaliter
sustentatio et terminatio, est tamen necessaria con-
dio, et sufficit ut verbum dicatur sustentare
ac terminare, ipsa n. sustentatio habet se

per modum actus 2di et influxus personae
in naturam, non tanquam causae effectivae, sed novo
et ineffabili modo, instar subiecti cuiusdam
absque inexistentia, i. potius instar suppositi
designat n. ipsam causalitatem Verbi, quam habet
respectu naturae, quae non convenit illi ullo modo
in subsistentia unione. Signanter dixi
(non tanquam causae effectivae) quia periculosa est
ne gravius quam dicam sententia Francisci de
Danconis recentis Authoris docentis unio-
nem hypostaticam in eo consistere quod Verbum
intime praesens humanitati per suam perso-
nalitatem tanquam per sensum activum pro-
beat eidem peculiarem aliquem efficacem
influxum (i. qui non efficiatur a Deitate qua
Trinitati vis est.) ut sic humanitas sit
subiecto conservatur. atque ita causae huius in-
fluxus Verbum dici humanitatis suppositum
et ex eodem Verbo quia specialiter sic influ-
ente et ex ipsa humanitate resultare unum
Christum, periculosa est inquam ista opinio, quia
recentior et causae est Axioma Theol. ex S.
Aug. acceptum, viam operae Dei quae effectivae
ad extra, esse Trinitati viam, inseparabilia et in-

divisa. Vnde et S. Th. q. 3. a. 4. docet assumptionem quae sunt bonum vocis videri soli filio competere spectare ad totam sanctam Trinitatem, assumptio inquit, duo importat, actum assumentis, et terminum assumptionis; actus autem assumentis procedit a divina virtute quae communis est tribus personis, sed terminus assumptionis est persona verbi; et ideo id quod est communis in assumptione communis est 3. personis sed id quod pertinet ad rationem termini terminantis in humanitatem assumptam, convenit ita unius personae quod non alij. Tres enim personae fecerunt ut humana natura uniretur unius personae filij. Ita S. Th. citus, ex quibus nova haec opinio satis refutatur et modus unionis substantialis melius illigitur.

Quaestio 2da

De Praestantia Unionis hypostaticae.

Dupliciter potest disputari de praestantia unionis hypostaticae. Jo sunt esse physicum s. esse unionis an in. in esse unionis superet naturas aliarum unionum et sic quaerit S. Th. a. 9. an unio hypostatica sit maxima unionum.

2do. hic esse morale, an in. sit praestans
Rei gra et donum. superans oes alias gras
et dona de quo agit a. 10. 11. et alibi.
Con. ja. Unio hypost. in esse unionis est
mpa, et perfectissa unionum creatarum
Ita S. Th. citp et alij. Rno. s. m. praestia
unionis desumar ab indissolubilitate
hoc unio mpa erit, qa fit indissolubi-
lior, quam fuerit etiam unio aia ad corpus
nam Christo mortuo perijt unio aia ad corpus
sed non perijt unio hypost. Verbi ad separatas
ab invicem humanitatis partes, cupta illud
RR. axiona. Quod Rex semel assumpsit
nunquam dimisit. Hinc Leo Papa: In
tantam unitatem nam Rei et hois convenit
ut nec supplicio potuerit dirimi nec
morte disiungi. Sive desumar pra-
stia unionis ab unite termini ad
quem unit, sic iterum mpa erit, qa
Verbum cui unita humanitas est mpe
unum. Sive dnj, praestia unionis
desumar (: uti mpe desumenda videtur)
ab effectu, cursum hypost. unio mpa erit

quia ea in Christo facit id quod in creaturis
non sit sed illa alia unio. resultans ex
rebus valde ductis, quia facit unam personam
humanam ex hypostasi verbi, et humanitate
valde inter se ductis, et duas naturas in uno
tertio scilicet in hypostasi verbi ita unit
ut unica Christi persona sit duarum perfe
ctarum naturarum persona, s. ut unica sit
persona humana sit et dicta ad eoque per
hanc unionem sit quod factum est impossibile
per alterius generis unionem, nam aliae uni
ones, non sunt ita constituere unam personam
ex rebus valde ductis sed tamen sunt personam
per naturam et modum superadditum nec uniunt
in uno 3tio naturas et extrema ita inter
se distantia et improportionata ad unum
componendum sicuti distant divinitas et
humanitas. Notat tamen S. Th. hanc eandem
unionem posse dici minorem quam sit V. G.
unio aliae ad corpus, quia duas illas naturas
humanam et divinam non immediate inter se unit sed tamen
in uno 3tio scilicet hypostasi, cum interim
unio aliae ad corpus uniat hos terminos
immediate inter se tanquam proportionatos ad
unam humanitatem componendam.

Con: 2da Unio hypostatica est omnium
creaturarum praestantissima gratia, adeoque
superat gratiam habitualem iustorum, et actualem
beatorum, consistentem in clara visione et
amore Dei. Ita S. Th. h. a. 10. et alij.
Ratio est. quia si considerentur omnia quae in hac
Unione intercedunt non tantum collatum est hu-
maniti aliquid donum creatum, sed sanctum in
creata persona filij Dei quae est bonum in
fructum. Nec V. cum hac dono conferri sit
quod ipsis iustis per gratiam habitualem sit et de-
ntur Spiritus S. aut beatis ipsa essentia dia, quia
in illis Unionibus accidentibus non dari ipse
Deus, ut ipsi per hoc ipsum fruendi perficiat ipsum
esse creatum suum, neque ut cum illa Unum Ens
Vere componat sed dicitur dari spirituali modo quia
singulari ratione conferri esse praesens; aut per
modum obiecti, aut per modum ensis supernaturalis
perficientis animam l. certe sine quondam prae-
sentiam l. Unionem ex speciali amicitia praefectum.
at V. per hanc Unionem sanctum persona
Verbi per se coniungitur humaniti illamque
Deificat et terminat dependentiam eius ac
denique cum illa Unam personam constituit

quanto ergo maior est dia persona quam eius parti
cipatio, et filiatio naturalis quam adoptiva tanto
donum per hanc unionem collatum cuncta alia
superare censetur ut Apostolus Heb. 1. Tanto inquit
melior angelis effectus (i. e. Christus) quanto diffe
rentius nomen pre illis hereditavit. atque hinc
ut ibid. subdit maior est ipsi honor et re
veritia debetur, quam ulli persone create adeo
ut Deus Pater cum primogenitum suum introdu
ceret in orbem terrarum dicit: et adorent
eum omnes Angeli eius. Ideo m. qua pre parti
cipibus suis unctus erat oleo lætitiæ, divi
nitate, ut SS. PP. exponunt. Vid. Suar. d. 9.
Ex. Cum gratia unionis hypostaticæ sittam
excellens, an possit dici Christo homini naturalis?
Ex. Cum S. Th. L. a. 12. sum varias vocabuli
Naturalis acceptiones, et sum varias respectus,
quas hæc unio dicitur ad varios terminos
et rationes in Christo consideratas posse aliquo
dici naturalem Christo, aliquo non posse. Nam si
si naturale accipiatur pro eo quod alicui ab
ortu congenitum est, quo sensu S. Aug. et
alii PP. dicunt, peccatum originale esse posteris

Ado naale, sm̃ Dlũ Ephes. 2. naã eramus
filij iræ, hoc inquam modo, qta Vnionis
est Xpo hoi naalis, Utpote qua ei conve-
nietat ab initio nativitatis suæ ex Virgine
Mre. 2do Vnio collata ad Humanitatem
nõ est ei naalis qñs naale idem est qd esse
l. ex essentia promanans, qa cum Vnio super
naalis sit, neqt humaniti esse l. essentiæ l. eius
proprietas. 3tio Vnio collata ad diuinam
Xpi naam qua Vnionis huius principium efficiens
est diui ipsi naalis tanquam ab increata Xpi
naa procedens. 4to Vnio collata ad
Xpm qua integre Xrg est, l. ad personam
Verbi qua composita est sic est Xpo tali
composito naalis hoc est, essentiæ sicuti cuiusvis
hoi, qñs ex aia et corpore composito
essentiæ est Vnio; qa Vnio est de essentia compo-
siti qua talis, qa Vnio nil est aliud quam
ipsa compositio perfecta s. in facto esse atq
de cuiusvis compositi qua talis, essentia
est plurium compositio, qa per hanc for-
malem constituitur in esse Vnius.

Q. 3tia

De Causa dispositiva et meritoria Unionis hypostaticae.

Egimus iam supra de Causa finali huius Unionis insinuavimus itidem causam eius effectum totum SS. Trinit. Unde sese in sua dicitur Christus misisse filium in mundum, et filius assumpsisse humanam naturam, et spiritus superveniisse in B. Virg. ac de ipso spiritu S. conceptum esse Christum, nam hoc opus spiritui S. appropriatur, amor n. gratia et sanctitas quae spiritui S. attribuuntur in ipso opere magis elugerunt, de quo vide S. Th. mf. q. 32. hoc via pulchre explicantes Itaque hoc loco tantum restat inquirere de Causa dispositiva et meritoria.

Dubium jus

An fuerit aliqua Causa dispositiva Unionis hypostaticae.

Sensus dubij est, an in humanitate Christi praecesserit aliqua gratia quae ipsam per modum dispositionis praeparaverit ut à Verbo assumi posset. Sit n. quaestio Aff. Vel. Hal. Sc. Bonav.

Marsilius &c. qui putant quod sint Rex
aliquis ductorum in Matrium vilem aliquam
personam, eam prius nobilitat, et vestio-
ribus vestibus induit ita ut decentius pre-
paret ad conspectum, et nuptias Regis; sic
dicit Deus Sapientiam Dei ut humanitatem
filio suo uniendam hypostaticae, ornare
prius gratia habitualis, ut sic ad supernaturalem
statum, et amicitiam Dei evecta, decen-
tius disponerentur ad unionem personalem cum
filio Dei. Praesertim cum quod in moralibus
fit et in physicis fieri videamus ubi omnis
substantiis forma introducitur, accidentia tanquam
dispositiones praevia praecedunt. Verum sit
Cons: Unionem hypost. non praecessit habitualis
aliqua gratia tanquam dispositiva aut
praeparatoria humanitatis Christi. Ita S. Th.
h. Scotus. Rura. Suar. Vasq. et alij.
Prob. Con. 10. quod ordine naturae prius est ut
sit substantia substantia aliqua S. propria
S. aliena quam ut habeat habitualem gratiam prius
n. debet sit perfici in suo genere, hoc est in
genere substantiae quam in genere accidentis gratiae (hoc

prius fuit verbo unita utpote in cuius hypo-
stasi subsistit quam gratia habituali perficeretur.
2do Unio hypostat. est sicut nobilissima ita
et ja ordine causalitatis inter omnes gratias humanitati
(Christi) collatas, est n. ipsi fons et radix ceterarum
vim; hoc n. est vera causalis propositio, ideo
humanitas (Christi) accipit habitualem gratiam quo
verbum assumpsit humanitatem, adeoque prius fuit
assumi humanitatem quam eidem gratiam habitualem con-
ferri, Vn S. Th. infra q. 6. Ar. docet gratiam
habitualem ad unionem comparari non ut mediam
disponens ad introductionem formae, sed ut pro-
prietas ad essentiam ex qua emanat, tanquam
subsequens ornamentum sicut et pulchritudo
hominis est ornamentum subsequens constitutionem hominis.
3tio gratia unionis non est in sola anima sed
et in corpore (Christi) utpote et assumpto,
atque non apparet, quomodo habitualis gratia mere
spiritualis possit praeparare corpus ad susceptionem
materialis unionis hypostaticae quae saltem respectu
corporis unionem non praecessit.
Ad adversariorum rationem sed eam plus non probare
quam quod Deus ita potuisset humanitatem praepa-
rare, nostra a. quaestio non est de possibili sed

questio facti, sed quam negamus Reum ad
quam dispositionem attendisse nec n. Reg in
genibus suis miraculosis quale fuit Incar
nationis, dependentem à dispositionibus operari solet
sic n. Adamum de limo terrae formavit
~~sol~~ saulem ex pastore Asinorum, Davidem
ex pastore ovium regem creavit, omissis aliis
dispositionibus. Idem dicimus de hoc mysterio;
praesertim cum ob rationes pro Con. adductas
non appareat, quomodo convenientem dispositio aliqua
in humanitate potuisset praecessisse.

Dubium 2dum

An fuerit aliqua Causa meritoria
Unionis hypostaticae?

Sensus est, an aliqua causa, per aliquod opus me
ritorium, l. de congruo l. de condigno Unio
nem hypost. Christi merita fuerit? Ita ut
intuitu illius meriti Reg Unionem hanc in
Christo produxerit tanquam praemium merita
illi respondens.

Ad 3bum a. Causarum generibus quaestionem
procedere. Jo. de Hamle Christi, an in ea

sibi hanc unionem merita fuerit, l. an huius
mysterij peractionem l. post. nec v. absonum
videri debet quaerere an Christus post peractam
unionem, unionem ipsam meritus fuerit, eo quod
causa debeat praecedere suum effectum, non inquam debet
absonum videri, quia est differentia inter causas phy
sicae suos effectus producentes, et inter causas
easdem producentes morali meritorie. quia
physicum agens necessario est l. sit tempore l. et
prius suo effectu, at moralis causa meritoria
praemium etsi requirat ut ordine causalitatis obi
ue movendo voluntatem remuneratoris prius
existat in praescientia eiusdem quam ipse absolu
te velit conferre praemium pro merito eodem
praeviso, tamen non requiritur ut talis meritoria causa
sit tempore prior l. sit cum suo effectu, sic Deus
an Christi adventum dedit hominibus gratiam tanquam prae
mium meritorum et mortis Christi longo post
tempore demum futurae; adeoque sicut Patribus
illis meritus est gratia collatam an meritorum
existentiam sic quaeri potest, an meritus sit unionem
hypostaticam datam sibi a Deo antequam merita
illa acta existerent.
2do. est quaestio praecedere de B. V. an ipsa
sit merita esse mater Dei, atque adeo an et
merita sit productionem unionis hypostat.

3tio de aliis SS. praesertim Vet. Test. an
precibus suis Incarnationem impetrarint. de his
Conclusio. Christi humanitas ante Unionem nulla
habuit merita per quae Unionem mereri
sed neque post Unionem, per ulla sua merita
eandem meruit imo nec mereri potuit.
Ita pars est de fide contra photinum haere
siarcham, dantem Christum ante Incarnationem fuisse
filium hominis sed per merita bona vita obti
nuisse fieri filium Dei. Verum arguitur fidei
quod eodem tempore momento quo homines fuit
producta fuerit et Verbo Unita, adeoque
nulla tempore prius merita habere potuit per
quae Unionem mereri.
Ob. Psal. 44. Dilexisti iustitiam et odisti
iniquitatem propterea Unxit te Deus ubi
per oleum laetitiae SS. PP. illegunt Unionem
hypostat. haec a. ibi dicitur data Christo eo quod
dilexerit iustitiam, quod idem in eiusdem Psal.
Versu 3. insinuat verbis illis, propterea
benedixit te Deus in aeternum.
Ex aliquibus partibus, Propterea, accipere
propterea quod, ut reddat quasi effectum causam
et sit sensus, causa quare dilexeris iustitiam, fuit
quod Deus te Unxit.

alij Cum S. Aug. aut sunt eandem partem pro
causa Pauli ut sit sensus Ideo te Deus Impius ut
diligeres iustitiam, adeoque dilectio iustitiae non fuit
causa meritoria Unctionis. Potest etiam
incommode cum Jansenio dici per Unctionem
hanc non necessario litteraliter illigi jam Uncti-
onem Christi factam per Unionem hypostaticam
quam meritus non est, sed de ea quam Christus suis
meritis consecutus est, qua in. à Patre exaltatus
est super via accepto ab ipso nomine quod est super
omne nomen, sicuti in Davide saepius Unctus et
acceptus est in Regem, sic etiam Christus, potissimum a-
semel in sua conceptione, et semel post re-
surrectionem et ascensionem quando gentium omnium Rex
declaratus est.

2da Pars, quod post Unionem eandem de facto
non meruerit est omnium Cathol. qui contrarium
censent temerarium et periculosum in fide, quia
PP. praesertim Aug. repugnat cuius verba
sunt cum authibus Sanctae (in qua haec Unio
vocatur gratia, non praemium aut merces.) Vide
apud Vasq. 3. 25. c. 5. et 6. Prob. Tamen
jo. quia nemo merere ut sit et expectat,
nam mereri et operari etiam in praesentia Dei
praesupponit esse, humanitas a Christo non existit ni-
si in Verbo. quod non potuit mereri ut sic esset.

12do quia principium et radix s. causa effectus me-
riti non cadit sub meritum, hoc est, non potest esse
praemium meriti. ut habet communis Theol. agio-
ma. cum S. Th. 1. 2. q. 114. atque unio
hypostat. fuit Christo principium et radix me-
rendi, sicut gratia habitualis et actualis est
principium merendi in hominibus. ergo Christus eam
mereri non potuit. Ma. patet, quia alioqui
idem esset simpliciter prius et posterius sibi
in eodem genere causae nam meritum ad
praemium confert ut effectus moralis causae
ergo si quis principium meriti mereretur, meritum
illud esset sui ipsius causa. Min. Prob. quia
Christi merita usque valorem suum originali
nam habuerunt ab unione hypostat. cum et
gratia actualis et habitualis a quibus bona
opera valorem aliquem potuissent trahere
intuita unionis hypostat. Christo fuerit col-
lata. ergo eadem unio fuit principium meriti
et consequenter sub meritum non cadebat.
3tia Pars. quod cum. nec potuerit mereri
eandem unionem est Coiar Theol. Contra
Suarez et alios non nullos Prob. ijsdem
rationibus quibus superior pars nam ea Ad de
poibili procedunt, quibus adde et hanc: Im-

possibile est ut meritum non sit prius praecisum à
remunerante quam decernat dare praemium
nam ex praescientia meriti movet ad dandum
praemium, atque impossibile est, ut in praescientia
Dei absoluta prius sit (Dei) illud meritum
quam in eadem sit Incarnatio, ergo impossibile
est, ut Incarnatio sit praemium meritorum
(Dei). Min. Prob. Quia impossibile est praescientiam
Dei esse falsam et consequenter non sit esse ut in
ipsius praescientia prius sit effectus quam causa, atque
causa meritorum (Dei) est ipsa humanitas as-
sumpta, ergo merita (Dei) non sunt esse prius in
praescientia Dei quam ipsa assumpta humani-
tas, adeoque hypostatica unio, et consequenter
Deus hanc unionem dare non potuit tanquam
praemium meritorum. Ex hac quae
solvi sunt quod obijciunt adversarij dantes,
aliquando fieri posse, ut ipsum meriti ca-
dat sub meritum probantque exemplo Regis
qui anticipata solutione dat militi equum
et arma futurae ipsius victoriae
pugnam tanquam meritum quae tamen pugna
ut à principio efficio non à solo milite sed
ab equi et armorum usu procedit ergo ipsum
meriti sit cadere sub meritum.

Mam negandum est quod collatio ja equi et ar
morum sit proprie premium victoriosae pug
nae tanquam meriti, nam cum in mente pre
miantis necessario praecedat praecisio meriti
tanquam causae ad praemiandum moventis,
praecisionem praemii tanquam effectus, at vero
Rex talis non praecideat imo nec potest prius
videre pugnam victoriosam quam videat col
latione equi eius bonum usum, tanquam causam
effectae victoriae (si nam in praescientia enume
rantis res servant eum ordinem priori
tatis secundum causalitatem quae in executione ser
vant in seipsis praescientia n. haec ut vera
sit accomodat se quasi regulae ad ordinem
et modum causalitatis moralis quae inter
se habent meritum et praemium merito respon
dens.) Sequitur necessario collatione ja equi et
armorum non posse esse proprium pugnae victo
riosae. Itaque quando Rex tali arma et equum
confert, uno e duobus modis confert, vel
non jo liberali confert, ut generose ijs pug
net, et post pugnam peractam tanquam praemi
laboris possideat, quo casu non ja equi col
latio sed eius post pugnam possessio habet se instar
praemii. Vel 2. confert sub contractu onc

roso, hoc sensu; tuus esto hic equus ea tn̄
condicione ut gnrose per eum pugnes; Verum neu
tro conferendi modo hic ja collatio rationem pre
mij, secunda quidem equi collatio aut conti
nuata eius possessio premij rationem habere sit.
Verum de hoc non est quaestio, sicut nec quae
stio est de Vniane hypost. an ipsius semel
collata conservatio aut eiusdem extensio
ad partes, Christo per nutritionem ad generatas pre
mij rationem habeat. Rubium quidem non est,
Christum potuisse hoc mereri, an a. de facto
meritus fuerit neutrum in partem aliquam liquet.
Con: 2da Beata Virgo ex gratia sibi data
meruit illum puritatis et sitis gradum ut con
gruae possit esse mater Rei, non tamen proprie
meruit ipsam Incarnationem l. de congruo l. de
condigno. Ita S. Th. h. a. 15 ad 3. Prioris
partis Con. sensus est, B. V. per bona opera
sua de condigno sibi meruisse tantos gradus
gratiae habitualis ac virtutum non ut eius de
congruo deberent maternitas filij Rei ut
volunt Vasq. p. sed ut congruae disponerent ad
maternitatem filij Rei ad quam liberalis e
lecta erat. Rey a. ipsa B. V. cooperante
et merente cum ipsam sitite et virte ador.

nauit, ut idonea est ad solum Rei de
center et digne concipiendum sermo ut Rep
eum quem sibi haeredem delegit curat instru;
moribus et disciplinis quae munus regium
adornent. — 2da Partis sensus est; B.V.
operibus suis proprie non meruisse ut esset
mater Christi, sed hanc dignitatem et naturalis Mris
officium, fuisse ipsi mere gratuito collatum
Prob. quia nil proprie meruit B.V. quod
non idem Christus meruerit, ac ita quidem merue
rit, ut B.V. id suis meritis impetraret
atqui Christus non meruit proprie suae Mri
officium aut dignitatem Mris nec meruit
ut ipsa per propria merita eandem dignitatem
mereretur, quia B.V. eam merita non fuit. Ma.
est certa, quia merita Christi sunt passim meritorum
condigni et congrui non solum B.V. sed et
aliorum omnium hominum a lapsu Adae usque ad finem
mundi, SS.orum n. opera valorem non habue
runt, nisi ex gratia Christi, quam Reg in
tuitu Incarnationis et meritorum Christi,
aliquando futurorum, aut iam factorum
eis donauit; Mi. Prob. quia ut supra
iam diximus Christus non meruit ut sit Ho

l. filius hominis, qua esse meritum ipsius subsonit
ipsum esse filium hominis, atque si mereretur mri
suae dignitatem Mris et meritus fuisset ut
ipse nasceretur homo ex matre, qua necessario con-
cuncta sit. et homines esse parentes hominis, sicut
ergo Christus illud mereri non potuit, sic nec hoc
et consequenter nec B. V. Nec huic
sententiae obstat; quod PP. et Ecclesia saepe
dicant, B. V. meruisse portare, concipere
Christum, non enim illigendi sit de propria dicto
merito condigni vel congrui respectu Incar-
nationis aut Maternitatis, sed illigendi sit sensu
sensu Con. explicatum, quod in eam sententiam sit
adepta ex meritis suis ut Mr Rei con-
gruè, et condignè esse posset, l. si aliquem ita
loquuntur ut meritum cadat super Incar-
nationem, meritum accipiendum est non schola-
stice sed vulgariter secundum talem sensum quo dicitur
per quam meruimus authorem vitae su-
scipere, hoc est, per quam contigit nobis
ut Christum susciperemus, ut explicat Sylvius
hic. Non pauci tamen sunt Aff. putantes
B. V. vere de congruo Maternitatis filii
Dei meritum esse quorum rationes vide apud Vasq. p

Cor: 3. Pres Veteris Test. Nec de
condigno nec de congruo meriti sit pro
prie Incar. quoad substantiam, sed ad summum
quoad executionem tali tempore s. quoad ac
celerationem, aliasque circumstantias. Prob.
Quia Incarnatio est Christi incarnati opera
sit jam fundatum et proprium vis meriti s. con
gruii s. condigni non v. effectus; Confir. m.
quia aliaque absurde sequerentur scilicet illos
meruisse sibi jam gratiam actualem ac totius generis
humani redemptionem, qui n. merentur Incar
nationem merentur etiam quae ad Incar. sequuntur
C. qui n. est causa causae est etiam causa causati, Ite
quia n. ad eam tanquam ad jariam causam infi
nitudo meritorum Christi, et ex his erit
tam redemptio generis humani quam lar
gio gratiarum tam actualium quam habitualium
quam parum quis ista mereri potuit tam
parum etiam potuit mereri Incarnationem.
Quod si qui PP. aut aliqua sacra verba
meritum aliquod veteribus sanctis respectu In
carnationis attribuere videantur ea l. in ri
gore Iudicio accipienda non sunt, sed modo
vulgari ut etiam supra monuimus, l. pro

bant quod in Con-digimus PP. illos meruisse-
tur accelerare, nam eorum preces et desideria
ex quibus adversarij meritum congrue probant
non fuerunt petitio de Incar. futura, ut pote
quam cedebant à Deo gratuito et indepen-
dentem à suis precibus esse decretam, sed orabant
ut certo futura Incarnatio citius fieret,
ac ipsi etiam Deum Incarnatum viderent. Sic
Christiani hodie non petant ipsam substantiam eius
resurrectionis l. 12. adventus Christi ut pote quam
certo credunt futuram independentem à pre-
cibus suis, sed ut citius ea fiat precantur.

Tractatus 3.tius

De Incarnationis s. hypo-
statica Unionis terminis.

Praesentem Pr. qui erit de ipsi materiali causa
Incar. in 4. sect. partiemur. acturi
in ja, de adaequato et completo Incar.
termino s. de composita Christi persona, in
2. et 3. speciatim de huius compositi ex
tremis divinitate sc. et humanitate. in 4
de huius compositi perfectibus ac defectibus quas
in perfectus, quas defectus una cum humanitate assumpserit.

Sectio ja

De adæquato et completo Incarnationis termino.

Monui supra Incarnationis terminum formalem quo est ipsa unione. terminum formalem qui est ipsum totum compositum ad unionem verbi et humanitatis resultans, nec de hoc etiam controversia sed quod hoc loco maxime quærit est, quomodo et secundum quid facta sit hæc compositio et compositum natura cum in verbo sit et natura et hypostasis &c. An unio facta sit in natura ita in. ut vel duæ naturæ diæ et hæc coalverit in unam per modum compositionis et ordinis utraque interim integra permanente. vel ita ut una fuerit conversa in aliam, l. dicitur ita ut utraque sit conversa in 3tiam an v. unio facta sit in hypostasi s. in persona, hoc est, utrum unio humanæ naturæ facta sit ad solam verbi personam increatam, ita ut per Incarnationem et excludatur quævis alia persona, et resultaret una persona ex creata humanitate et hypostasi filij Dei, et si hoc recte cum Cathol.

admiseris, erit novum dubium an persona
verbi ff. unitam sibi humanitatem dici poit per
sona composita, de quo q. seq. nunc a. sit

Qo ja

Utrum unio sit facta in natura an in Persona?

Con: ja. Unio hypost. non est facta in nãa,
adeoq; singula nãa permanserunt integra
et inconfusa. est contra Eutichetem Apoll
inarem et alios p. Euthiches n. docebat hũam
nãam esse conversam in diam sicut lignum vertit
in ignem. Apollinaris parlat nãa dia conver
sam in nãa hũam ut aqua in vinum in Cana
Galilaea. Verum cum S. Th. h. a. ja. Con. nam
docent ss. PP. et Concil. praesertim Ephes. jus
et Calced. ubi hic fidei arg. definitus est; Ac
cedit ratio desumpta ex ss. ubi saepe n. dicitur
Christum esse verum et perfectum Deum, et verum perfectum
hominem, atq perfectus Deus non esset si nãa dia con
versa esset in humanam, nec potius perfectus homo
si humana in diam, nec Deus nec homo, si utraq
conversa esset in aliquam novam 3tiam Quod
si utraq non esset quidem conversa in novam 3tiam
sed ex utraq resultaret aliqua 3tia tanquam

ex partibus composita tunc haec 3tia natura per
se esset monstrosa cum conflaret ex duabus per
fectis naturis simplicibus. Et per illam 3tiam Chrys
compositus nec esset absolute Deus nec ab-
solute homo, quia compositum non est absolute loq.
Illa ex suis partibus componentibus etsi ve
monentibus, siquidem compositum reipsa a singu
lis suis componentibus differt ut includens ab
incluso, quod necessario sequitur non unitas esse naturas cum
nullo horum modorum unitae sint, nec alius uni
endi modus possibilis appareat.

Con: 2. Unio hypost. facta est in persona s.
hypostasi Verbi. Est contra Nestorianos
qui recte docebant quidem per unionem naturas
non fuisse confusas, sed haeretice addebant naturis
singulis respondisse singulas personalitates diae
increatam, humanae, creatae adeoque Christum con
stare duabus naturis sed et personis. Inter has tamen
personas ptr. Incarnationem factam esse unionem
quandam accidentalem s. moralem, 4. mpe modis.
Jo. per modum inhabitationis habitabat in
Verbum in filio hominis ut in Templo. 2do. Per
unionem voluntatis et dilectionis. 3. Tamen
operationis quod filius hominis esset instrumentum
Verbi ob coniunctam divinitatis et latricae

adoravis dignitas, ob quam Chrg tanquam
Vng et Vna persona colebat. Vn etsi con-
cederent, Chrm ee Reum sl et hoiem negabant
tn hunc Reum Verbum (: demonstrata Chri
persona:) ee l. debere dici hoiem aut e contra
sz connotatiue tm poe dici hunc Reum ee
humanatum, hunc hoiem ee Reiferum et
consequenter et dicebant Reum a. Reifilium nn
ee Ondum absolute natum ex Virgine, passum,
mortuum p B. V. nn vocandam ee Reiparam
sz tm Christiferam, Verum Con. nra e primarij
fidei arly, expressy in Symbolo Athanasij
in Concilijs pluribus, praesertim generali 8, qstio,
et 5. Ephes. Calced. p in Varijs ite sse
locis, ex qbus formar hoc argm: Vng et
idem personale e qui per has parlas Ego, tu,
ille, ipse p denotatus passim Vereq di Reg et
hi et de eod e Vere praedicam quae propria
sl Reo et quae propria sl hoi, atq ex ita
hi cum Chro, y idem Chrg e Vna persona
Reisl et hois, et consequenter subsistit tm
in Vna persona eaq increata adeaq. In
carnatio Rei, t. Vnio eiusdem ad naam humam
nn fuit accntlis sz substlis s. personalis fa-
cta in. ad solius Verbi personam exclusa di
creata humanitas eiusdem personalite. Conse-

quia aes sit clara. Ma. est nota, nam
parte in ea posita sit characteres suppositi
quod quod eadem tribuuntur alicui qui sit dei et
Reg et hominis signum est, ipsum esse personam Rei
et hominis. Mi. prob. ex variis Sanctae Scripturae: ipse
m. Chrys dicit, antequam Abraham esset ego sum,
aeterna Reg. Item ego et Pater unum sum.
Item exivi a Patre (: per aeternam generationem)
et veni in mundum (: per generationem temporalem
ex virgine matre :) Idem saepe tum a se
tum ab aliis vocabatur filius Rei et filius
hominis. Idem passim alibi habetur, adeoque una
eadem Christi persona, est sit persona Rei et hominis
et consequenter unio ~~[illegible]~~ humanitatis in perso
nalitate facta est. Has duas Concl.
explicant PP. ac RR. per aliqua exempla
aliqui m. per animam qua anima et caro
mutuo distantes in unum hominem coalescunt,
alii per ignitionem, qua ferrum et ignis ita
uniuntur, ut unum ab alio dignosci vix
possit, manente interim natura et proprietate
tum ductione. alii dicunt et commodissime
per insitionem, ut si V. G. nobilissimo
trunco piri unum ramum habeat, inseratur
ramus bruni, nam hic jo. utraque natura ma
net salva et integra, dein ita uniuntur

in uno trunco veluti hypostasi, ut quodamodo fiat una abor, ratione unius trunci in quo subsistunt, quae sunt sirus et brunus dicitur. 2do. Trunci quoque iste est unio rationalis alteri extraneus, sicut hypostasis divina est naturalis verbo, accessoria humanitati. 3tio unio quoque est quasi substantialis est non continuatio quaedam et commixtio fibrarum et venarum trunci, cum fibris et venis rami insiti, ita ut succum ex illis attrahat. 4to ratione huius unionis dicere sanctus sirum producere bruna, et e contra. et si ramus bruni exarescat et sirum quodamodo exarescere. dicunt fructus bruni expulsionem quandam contrahent a succo nobilis trunci, sicut trahunt opera humanitatis a verbo &c. et quis in hac similitudine multa claudiverit tamen hoc mysterium utcunque explicat, nec contemnenda est, cum semetipsum Christus vitem, ac nos insitos ipsi palmites vocarit. Vide Cass. lib. 12. c. 5.

Q. 2da.

Utrum persona Christi sit composita?

Non est sensus utrum ex duabus personalitatibus humana et divina componatur una personalitas hoc non tam parum fieri potest quam ex duabus naturis una;

hensq g̃ est, Utrum Chri unica persona vere
dicatur composita quia in duabus naturis subsistit.
Con: ja. Chri persona spectata quia in sua pro
prietate naturae dia subsistit, aut ut fuit ante in
carnationem non est aut fuit ullo modo composita
est de fide et demonstratur, quia sic spectata
persona Verbi est in se essentialiter simplex et in
divisibilis entitas perfectissima, adeoque omnis valis
compositionis expers. Haec n. locum non habet ubi non
est entium valium multiplicitas.
Con: 2da Persona Verbi, prout per et post
incarnationem subsistit in assumpta humanitate
est vere ac proprie composita persona. Ita
S. Th. h. est cum Ex. Prob. ex pluribus Con.
et PP. qui et ex et loq. modum hoc
approbant ut patet apud Suar. B. 7. sect. 4.
Ratio his addi potest, quia ubi dari proprie sub
stantiis duarum unio ibi est proprie ipsarum
coniunctio. Ita ut ex duabus unitis fiat
unum ex istis resultans adeoque compositum
atque ita se ut habet in persona Chri ubi per
substantiam et personalem unionem humanitas
iungitur hypostasi Verbi, quae resultat in com
positum persona vid. composita.

Ob. Compositio involvit imperfectionem, nam effectus involvit partes componentes, esse a parte compositi est imperfectio, ut patet dicendo aliquid incompletum, ergo hypostasis Verbi nihil habet imperfectionis non potest esse pars personae Christi adeoque nec Christus erit persona composita.

Resp. omnem compositionem involventem in se imperfectionem aliquam esse removendam a Christi persona sed negandum est, omnem viam compositionem imperfectionem involvere. Ad Prob. negat S. Th. cum Vasq. et aliis omnem compositum l. compositionem ex vere extrema quae effectus sunt partes aut non sufficere ut constet ex multis unitis s. ista alias sint in se entia simpliciter completa l. incompleta, s. partes s. quae aliud. Verum facilius inderi potest, nam absurdum non est dicere Verbi personaliter et humaniter esse non modo extrema, sed etiam vere partes componentes personae Christi compositae sic n. eas vocat Joannes Damasc. 3. Fidei. 4. et Justinianus Imp. in sua confessione Fidei ab Ecclesia approbata. Ratio huius est, quia duo sunt genera partium componentium unum illarum, quae de se sunt partes totius et ex natura rei sunt ordinatae ad compositionem, tales respectu hominis

sit aia et corpus; alterum eorum quae ex
mero placito principalis causae efficiae veniunt
in compositionem, ~~tot~~ Erionis generis partes
imperfectae involvunt, non autem posterioris
generis eo quod sint partes tantum arbitrariae
nam suapte natura verbum non exposcit unio-
nem cum humanitate, nec humanitas cum
verbo, sed utrumque venit in compositionem
Christi ex mero Dei beneplacito.
Si Instes. Hinc sequi Christum esse
quod perfectius quam Deum, eo quod compositum
sit perfectius quam partes eius scorsim sum-
ptae.
Ex neg. seq. quia quando altera componens pars
est perfectionis infinitae, ut est verbum, tunc
compositum non est perfectius quam unica talis
pars, eo quod pars talis eminenter in se conti-
neat alteram finitae perfectionis compartem.
Ex dictis Colliges, quaenam compositae Christi
personae extrema s. partes componentes in
componentia immota sit, Hypostasis verbi
et Humanitas; componens mediatum est
divinitas, quae fratri et intrinsece
continet in hypostasi, et hoc modo illigendo
est Damasc. Et alii quando ipsam est diam naturam vo-
cant partem, s. extremum componens.

Sectio 2da

De primo Incarnationis Extremo sive, de dicta Persona assumente.

Explicata Incarnationis effectu, eique completo termino composito, iam de ipsis extremis breviter agendum est, et quis cum S. Th. praecipue intendamus explicare quomodo hoc mysterium de facto peractum sit tamen ad plenioremque cognitionem eodem et inquirendum et alios modos quibus de potentia absoluta fieri potuisset.

Quaestio prima

Quomodo de facto peracta sit Incarnatio; respectu Personae assumentis?

Dubium primum

Quae Persona? et an congruenter assumpserit Humanitatem?

Solus filius terminativae assumpsit Humanitatem et certus fidei articulus contra Sabellianos qui ductionem personarum negabant, adeoque totam SS. Trin. incarnatam dicebant. Quorum errores passim in SS. Concil. et Ph. refutantur

signale dixi (terminative) quia ut supra mo-
nui, quis assumptio importat aeternitatem, competit
toti sanctae Trin. quis v. importat terminum
naturae assumptae terminantem competit soli
filio: Res enim personae fecerunt ut hic natura
uniretur uni personae filij.
Ob. Una persona sine alia non potest operari
incar. ergo nec una sine alia incarnari s.
terminare naturam assumptam non enim est maior
ratio unius quam alterius. Confir. in quo
una persona sola non potest terminare visi-
onem beatif. ergo nec unionem hypost.
Resp. Ideo unam personam sine alia incarnationem
operari non posse quia ratio operandi est una et eadem
in omnibus personis, in. natura dia, in vi n.
ve principium agendi est natura, et si ea illualis
sit vis, ipsius operatio aliquo modo procedit
ab illa et volte; quia ergo natura illius, et
voltas divinis personis communis est, ideo una sine
alia agere non potest, at v. ratio terminandi
est relatio, qua una persona realiter dicitur
ab alijs et ita una persona terminat ut
ducta ab alijs adeoque potest terminare sine illis.
Ad Confir. neg. Consequ. quia quae inter
se habent aptitudinem habent maiorem connexio

nes inter se, in ordine ad claram et quoddita
tiam cognitionem quam habent in ordine ad valem
unionem, V. G. Paternitas creata non est cog
nosci sine filiatione, et tamen ratio est uniri alicui
subiecto, cui non uniti filiatio.

Con. 2da magis congruum erat, ut filius
quam ut Pater l. Spiritus S. assumeret Humanitatem
S. Th. h. a. 8. cuius mens non est negare quod
aeque conveniens et homini soluti ~~conveniens~~
utile fuisset si Pater l. Spiritus S. incarnatus fuis
set, sed tamen quod tunc essaturae fuissent multae
congruentiae quae nunc a PP. aliisque afferuntur
pro Incarnatione filii Dei, quarum aliquas af
fert S. Th. in. quod filius est sapientia Patris per quam
creata est via decebat ut per eandem sapientiam
restaurarentur et recrearentur viam. Item ad filium
spectabat iniuriam Patris vindicare et filios
adoptivos reparare, alias vide quid Suar.
D. 12. Sect. 5.

Dubium 2dum

Utrum Persona Verbi, an vero na
tura assumpserit Humanitatem
ac terminaverit?

Vidimus solum filium assumpsisse humanitatem, sed
iam quod per Quid?

Con. ja. Persona dr proprissime assumpsisse humanitatem, nam assumere proprie istum dr, qui assumptionis activum principium est, et se terminus hypostatice sustentans naturam assumptam atqui ita se habet persona verbi, nam qua persona naturam diam habet, eatenus est principium activum assumptionis, natura n. est principium et ratio agendi qua v. habet personaliter, eat. est terminus naturae assumptae, unio n. facta est ad personaliter assumptae.

Et supra vidimus. S. Th. h. a. 5.

Ob. Persona est incommunicabilis, ergo non potest aliquam naturam ad se assumere, quia hoc fieri non potest nisi se illi communicet, sicuti qui alium ad suam dignitatem assumit dignitatem cum illo communicat.

Ex Personam divi incommunicabilem non quod omnimodo incommunicabilis sit potest n. communicari pluribus naturis quas terminare potest, sed quod pluribus personis communicabilis non sit, vel ut S. Th. ait, quod de pluribus suppositis non possit praedicari, non obstante interim quod pluribus suppositis communicabilis sit nam sic est individua natura dr incommunicabilis, quod pluribus naturis communicari non possit non obstante interim quod pluribus suppositis communicabilis sit, nam sic individua est dei natura

pluribus subsistentibus vocabilis est, alioquin quando dicitur aliquid incommunicabile, accommodate id accipiendum est, non existimandum dicitur modo et simpliciter incommunicabile esse debere.

Con: 2da Natura Verbi activae sit dici assumere humanitatem immediate et jario sed terminative non immediate et 2ario in ratione personalitatis cum qua identificatur. Ita S. Th. a. 2. Tota Con. constat ex supradd. quia Unio facta est in persona Verbi concurrente natura tanquam passio agendi suo. Confir. ex Con. Robert. 6. Ubi dicitur solus filius fratres servi accepit in singularitate personae non in unitate divinae naturae, id est in eo quod proprium est filii, non quod ratione est Trinitatis. Quibus excellit temeraria Rubon. Sententia docentis, rationem terminandi Unionem hypostat. esse aliquid absolutum sc. essentiam subsistentiam et absolutam divinae naturae cuius existimare falsis fundamentis nigam et nova absurda, imo haeresim dentium, totam SS. Trin. incarnatam fuisse secum trahentem fuse refutatam vide apud alios.

Ob. Si natura divina dici sit terminative assumpsisse naturam humanam mediate saltem quatenus identificatur cum persona Verbi, poterit et dici Patrem et

Spus S. medte assumpsisse humtem termina
tive, Conseq. dici n̄ ꝑt, q̄ nec ant.
Ex me in Con. signatè dixisse (: nāa Verbi)
nā observant aliqui, et movent ex Ram
use. et alijs, n̄ ēē dndū, nāa dia abso
lute S. Reiter ēē incarnatā, l. assumpsisse
humtem Ad mdte l. 2. dario. Sed cū addito, nāa
Verbi nā negat Ramuse. divinitē ēē
incarnatā, q̄ cū divinitas ex modo
sigfndi n̄ supponat pro persona, si absolute
incarnata dicār, sigfr̄ ipsam jario et adæ
quatè atq; adeo in oibus personis fuisse in
carnatā q̄ falsū ē. Rndo v. nāa
Verbi, S. divinitē in Verbo fuisse incar
natā, iā n̄ sigfr̄ eā sm̄ se, sed tm̄ in una
persona fuisse carni unitā. Sed admittamus
Ad absolutū modū loq. Vsitatū aliqbus
DD. dumodo absit erroris periculū tm̄
negandā ē seq., nā n̄ viā quæ conveni
unt nāæ rāōe unius personæ, alijs Ad per
sonis necrio conveniunt, q̄ Ad in hac
unione fit, nā Vt aliqs dicār assume
re nāā dbt l. imdte assumere, l. idē
ēē cū assumente medte, neutrū a. con
venit Dti l. Incej scto qui q̄dē idē sit cū

naã mdte sibi assumente s. terminante sz
in Verbo immdte assumente vali dnq, naã
a. Verbi idem est cum assumente immdto. Etsi
porro Pr. l. Sig. s. humtem non assumpserit, vel
tn concedit eosdem speciali modo adeo humti
ita ut si per impossibile naãe immensitas non
esset ubiq, adeo tn ab humte Chri non poterit
ex concomitantia, ut ita dicam, Verbi hu-
maniti unitj, s. ff connexionem quae est in
ter dias personas, quoad praesciam valet, ff uni-
tatem in naã.

Qo 2da.

Quibus alijs modis Incarnaõ fieri potuisset?

Dubium 1um

An et Pr. vel Sig. s. potuisset assumere Humanitem?

Con. est affir. non n. est raõ, cur potuerit filius et non alia persona, cum ipsa aeque haeant papiam activam assumptionis, et personalitatem potentem terminare naã assumptam. Vide facilem litteram s. Th.

Dubium 2dum.

Utrum abstracta personalitate per illum, nam possit assumere?

In his ipsis terminis proponit S. Th. citato a. dubium istud, cuius duplex sit esse sensus primus: si nam dicam concipiremus sine multiplicitate personarum et ita singeremus (ut et Judaei et Chinici fuit) Reus Unicus non tamen sine nam, sed etiam sine personam an Reus falso sic concepto, possit assumere nam huius, et hic videtur sensus a S. Th. intentus. 2dus sensus sed a S. Th. non intentus esse sit, an dicam nam concepta, ut nunc est, relativis personalibus possit assumere per ea quae praecise ei conveniunt, ut a relativis abstrahit. S. an hic Reus possit assumere humanitatem non terminando illam per aliquam substantiam personalem, sed per eam sit n. Theol. non sanie qui duplum substantiam Reo tribuunt personalem S. relativam qualem singulae personae propriam habent, et absolutam S. eam quae toti Prin. convenit sicuti alia attributa.

Con: ergo jam sensum falsa et impossibili hypothesi nixum, poet Reg naturam humanam hypostatice assumere, non item ergo sensum 2dum ja pars est cois post l. th. h. qa Reg sm fictum et impossibilem illum statum habet via ad assumptionem requisita. m. sensum actiuum naturam diam et sensum terminatiuum hypostasim sicut n. nunc hypostasis Verbi independens à reliquis terminat humanitatem sic tunc Vnica tm futura hypostasis terminare poet. 2da. Pars Ita Prob. qa natura dia à personalte abstracta nil ht per qd assumptam humanitatem hypostatice terminare poet, non per subsistentiam personalem, hunc n. abstrahimus, non per rationem naturam probliar et PP. conformior, uidetur sententia eorum q docent, rationem talem subsistentiam in Reo non dari, qa talis subsistentia pluribus personis sit communicabilis esset communicabilis et incommunicabilis. communicabilis quidem qa absoluta et essentialis; incommunicabilis v. hoc ipso qd sit subsistentia, nam subsistentia (. in Veteres Vocum significationes Mutare Velimus.) significat vltm terminum alicuius natur, incommunicabilem pluribus personis

Verum esto dari à parte rei cuius aliqua
subsistentia ad eam tamen natura assumpta termi
nari non potest, quia concipi non potest, quod natura hypo
statice terminetur ad aliquod quod persona non sit,
nam hypostatice terminari est in persona
uniri; atque cuius illa subsistentia persona non
est, hoc ipso quia cuius est, nec ultra naturae dia
terminus. Ad secundum parte concedi
potest, naturam uniri posse substantiae huic cui,
ita tamen ut non concedamus ex hac unio
ne constitutum iri unam personam, sed
tantum unum subsistens in utraque natura, quae
unitas vocari potest, ad unitatem personae
à qua in hoc differret quod personalitas
praeter eiusdem subsistendi superaddat in
vocabilem. Verum quia ut Vasq. D. 27.
c. 2. monet Patribus invenitur esse poi
bilem esse aliam unionem substantiae natura ve
ata ad diem, praeter unionem hypost. pro
prie dictam ideo nec vocabilis nec unio
admittenda videtur.

Dubium 3tium

Utrum plures personae dicta possent assu
mere eandem numero Hominem; aut
Una persona plures Homines?

Con: ja. Personae plures sunt assumere condem
humanitatem ita S. Th. h. a. 6. Ratio est, quia sicuti
illigimus naturam divinam tribus subsistentiis coicari
ita illigere possumus ut à tribus personis divinis
assumatur una eademque natura creata, neque n.
est obstaculum ex parte personarum assumentium
cum habeant suffs. principium activum et termina
tivum, nec eius sint conditionis ut se invicem
à coitione eiusdem naturae excludant, sed tantum à coi
one eiusdem personae, neque id impossibile est, ex
parte naturae assumptae, cum n. haec assumpti
bilis sit, non minus repugnat ei assumi ab
una persona quam à pluribus nec per assum
ptionem ab una reddit incoibabilis in ratione
naturae.

Ob. Pro Soto. jo. Ideo divina natura sit esse coiis
quia est infinita, quae creata non sic coiis esse poterit
quia finita. 2do natura humana huius communis
personaliter neque assumi à persona divina quae
unita iam uni personae alteri uniri non
poterit. 3tio Idem effectus non potest dependere
à pluribus causis totalibus, quae nec una natura
terminari à pluribus totalibus terminis.
4to Tres personae assumentes unam hominem nec
essent unus, nec essent 3. homines, sed hoc est absurdum quod p.

Ad 1um. nam dicitur infinitas ita esse vi-
cabiles tribus suppositis, ut cum singulis
sit idem re, quod summum mirabilium est, non
a. Rua sic vocabulis non est, sed a singulis
suppositis realiter dicitur.
Ad 2dum quoque sit de Ant. neg. Conseq.
quia eadem tempore et loco subsistere per se
(quod convenit naturae Christi communiter sub-
sistentiae) et subsistere in altero involvunt
implicitam contradictionem adeoque incompos-
sibilia sunt, qualis incompossibilitas non est
inter haec; subsistere in Patre, et subsistere
in filio, sic implicat, ut eadem loco et
tempore calor inhaereat corpori et per se existat,
non a. implicat, ut multis placet, ut in
duabus subiis certis se mutuo penetrantibus
insit.
Ad 3tium quoque sit de Ant. de quo utrinque
Probatur disputant Ethli neg. Conseq. ita in hac
casu non est una tantum unio substantialis s. ter-
minus passivus sed trina, ac proinde male
comparatur uni effectui, esto n. duae causae
totales non possint tribuere idem esse uni

effici, sed tamen tres personae assumentes eidem
hominis coniunctae tria esse, s. tres subsistentias
dictas mediantibus 3bus unionibus inter se
ductis.
Ex ad 4tum cum S. Th. h. a. 6. ad jus vectis
tres personas assumentes vocari possunt unum
hominem sicuti modo 3. personae Prin. ob uni
tatem naturae st. et dicitur unus Deus. nam ad uni
tatem termini substantiae sufficit unitas formae
substantialis s. naturae. s. interim subsistentia mul
tiplicatur s. n. ut patet in Deo.
Con: 2da. Una eademque persona potest assu
mere plures naturas. Ista Cris. cum S. Th. h.
a. 7. nam nec ex parte naturarum est repug
nantia, aut incompatibilitas, nec ex
parte personae divinae, quae et in ratione agendi
et terminandi habet virtutem infinite perfectam.
Ob. Cum S. Th. persona assumens plures hu
manitates non poterit dici nec unus nec
plures homines. Ex Dico dici unum
hominem, nam etsi ad termini substantiae uni
tatem sufficiat, forma s. naturae unitas ad eius
tamen multiplicationem requiritur tam forma quam
subsistentia pluralitas ut patet ex fris

auctlibus, nam duas vestes indutus non
dicitur duo vestiti sed vestitus veste duplici
Ex circa praesentem naturam an sit proprium
personae divinae assumere alienam naturam,
ita ut nulla creata persona tale quid possit?
Ex si assumere adaequate sumatur prout
involvit principium activum et terminativum
vetus est, creatam personam istud saltem
ex natura sua non posse, alias non immerito vo
caretur mysterium Incarn. ineffabile.
Si vero accipiatur inadaequate prout supponit
esse terminum alienam naturam terminantem
et sustentantem, sic dicunt aliqui posse cre
atam personam assumere naturam alienam, hoc
est, talem naturam substantialiter terminare si mo
do divina virtus naturae personae uniat, potest
non non esse tanta perfectionis et virtutis termi
nare naturam. Verum contra est satis
contraria, dicitur hoc esse proprium divinae perso
nae propter eius infinitatem ut fiat in ea concur
sus naturarum non quidem auctlis sed sine subsistentia
adeoque vel infinita virtus personae ut
alienam naturam terminare possit et hoc ex
communi omnium consensu probatur, nam non de facto

nobis revelatum fuisset, quod dia persona termi-
naret alienam naturam merito fuisset nobis in-
credibile quod vel Reg. ipse in ratione sua per-
sona talem naturam posset admittere, quomodo ergo non
mox dubitabimus imo et negabimus creatam
personam infinities imperfectiorem id posse, cum
in contrarium nulla revelatio l. ratio convincat.

Sectio 3.tia

De Altero Incarnationis Extremo; sive de Humanitate assumpta.

S. Th. secuti proponentem materiam 3.bus qq. per-
sequemur. ja. de assumpta Humanitate sui se.
2.dt de eius partibus. 3.tia De ordine in
assumptione partium observato tractaturi.

Quaestio prima

De ipsa natura humana assumpta sui se.

Dubium jus

Utrum natura humana fuerit magis assumptibilis à Deo, quam aliqua alia?

Sed natura assumptibilem esse est hic passivam capa-
citatem s. aptitudinem ut à Deo in caelestem

subsistit assumi potest. Triplex a. est esse qsti-
tudo, nimirum naturalis, obedientialis, et moralis con-
gruitio, quae congruitia attendit sum duo
ut monet S. Th. h. jo sum dignitatem, quia
nimirum natura assumenda potest Deum attingere per
suam operationem nimirum ipsum cognoscendo et a-
mando. 2do sum nutum, quia vid. natura assu-
menda indiget separatione. hoc not. sit
Con: ja Nulla creabilis natura habet naturalem
qstitudinem ut a persona dia assumatur est
Cois et certa cum S. Th. hic. qa Unio hypo-
stat. non potest esse connaturalis illi naturae, dispo-
tatio naturae ordinem transcendens, est a. connaturalis
si natura aliqua naturalem qstitudinem ad illam ha-
beret.
Con: 2da quaelibet creata natura s. Illualis s.
non illualis habet qstitudinem obedientialem ut assu-
matur a persona dia. Ita Cois E. et Theol.
qa haec obedientialis qstitudo consistit in non
repugnantia s. non implicitia contradictionis, sive
in sua logica ut quidam loquuntur atque haec non
repugnantia convenit tam illualibus quam non
illualibus. De Illualibus certum est, de hac
n. fides nos docet, de Angelica praeter
alia satis colligi ex illo Heb. jo nunquam

n. Angelus apprehendit, qui dicit, potuisset Deus
Angelicam naturam assumere, sed noluit, Assumpsit
humanam ut Deus eo beneficio et honore dignaretur.
Ne nihilominus est et satis certum contra
paucos Vet. et in sufficienti probatione quod fides
docet in triduo mortis Domini corpus mortuum
stetit et sanguis (: quem unior Philosophorum docet
non vivere :) Verbo fuerunt unita, quare
quod non est natura lapidis aut bruti alicuius
eandem habet aptitudinem ut ita possit uniri.
Not. est tamen hoc loco si non illualis natura
a persona divina assumeretur ex ea natura et
persona non constitutum iri personam, ita ut
lapis iam sit et in praecise vocari persona
sed tamen suppositum vocari poterit. Nam per
sona dicitur rationalis substantia per se subsistens
adeoque. Ubi rationalis natura non est, nec persona
est, suppositum a. abstrahit a natura rationali
et irrationali, alioqui lapis esset suppositum
non persona, nisi per communicationem idiomatum
vellemus vocare personam, sicut hic Ito
Ptg, dicitur aeternus, omnipotens p. aby, ad hoc
solum quod in hoc Notabili moremus respexit
S. Th. qui hic ad 2. negat, naturam non illualem,
posse verbo uniri sine esse personale, adeoque,

fallit. Vasq. et Vol. dum putant S. Th.
hic velle negare, quod alibi recte cum Sci
concesserat, nempe non illuminationem naturam hypostatice
sive per se Deo uniri.

Con: 3. aptitudinem congruentiae non habet in
natura illuminationis. estque verius, praeterquam exterminis
nam natura non illuminatis, nec potest Deum operatione
sua attingere, adeoque caret congruentia dig
nitatis, nec indiget separatione, adeoque
caret congruentia nitatis.

Con: 4ta Inter naturas illuminatas angelica et
humana habent aptitudinem congruentiae desumptam
à dignitate; desumptam à nitate singulari
ac praecipue habet natura humana. Ita cum
S. Th. ja pars patet, quia utraque natura potest Deum
per cognitionem et amorem attingere. 2da Prob.
tum quia humana natura separatione magis indiget
ut possit quae tota cecidit, cum interim ange
lica non tota cecidisset. Quum quia separatione ma
gis digna erat, eo quod exterius tentata ali
ena invidia perierat, adeoque non ita libere
sicut Angelica; atque adeo sum hanc congruentiam
natura humana prae aliis viribus magis assumptibi
lis fuit.

Utrum persona diuina possit sibi immediate hypostatice assumere aliquid accidens? Et qui affirmant. Sed rectius negant cum Suarez. Quia unio hypostatica, hoc est unio substantialis non est immediate inter duo extrema substantia, hoc ipso non quod alterum extremorum sit accidens. Erit unio accidentalis, quia accidentalis entitas non est capax modi s. unionis substantialis. Quia hypostatica assumptio est effectus duorum compositio ex quibus resultat unum per se, sed ex hypostasi et accidenti resultat unum per accidens, ut ex terminis patet quod si aliquid dicitur accidens sine subiecto ut sit in ipsa Euch. conservatur illud tale in genere causae et influxus essentiae, procedentis a natura diuina non a personalitate, quae activa non est, adeoque neque hypostatice tale accidens sustentat.

Dubium 2dum

Quales Humanitatem Filius Dei convenienter assumpserit?

Hoc dubio explicabimus quae S. Th. hic ipse, aliis perfecit, inquirens utrum filius Dei humanitatem abstractam ab omnibus individuis, an vero in omnibus individuis; an denique ex stirpe Adae assumere debuerit?

Con: ja. Impossibile erat, ut filius Dei as-
sumeret humanitatem ab vibus individuis abstra-
ctam. Ita S. Th. h. a. 4. Quia quia talis natura
cuius a parte rei non dari; Quia quia etiam si per
impossibile daretur, inhaeremus impossibile fuis-
set illam assumi, quia non esset terminabilis in-
dividua personalitate Verbi, nam natura cuius debet
subsistere aliqua subsistentia cui quia in per-
sona individua non potest esse in natura individua.

Con: 2da. Etsi non fuisset impossibile adeaque
nec positive indecens, ut Verbum assumeret
plura, atque via et individua humana, tamen id
apparet inconveniens. Quia ipsi natura humana, quae
alioqui per plura suppositia multiplicabilis
uno tamen supposito subsisteret; Quia ipsi et
filio Dei, quem concipiebat esse caput, primo
genitum in multis fratribus, qualis futurus non fuis-
set si omnes naturas assumpsisset. Ita S. Th. a. 5.

Con: 3tia Potuit quidem Verbum sic voluit, idque de-
venter assumere alium humanitatem, quae ex stirpe
Adae. Ita Cathol. omnes commendat in istud magis
iustitiam ac sanctam Dei, nostrumque dignitatem ut pulchre
explicat S. Th. h. a. 6. quem per omnes hos aa. Vide.

Contra Cathol. Objicit Wicklaff. Verbum non potuit fuisse alia persona, aut alius homo, quia de facto fuit, ergo neque alia potuit assumere humanam quam de facto assumpserit, aliaque fuisset alius homo, adeoque debuit assumere ex stirpe Adae. Verum Concess. toto Ant. negando est, Conseq. quia dicitur humanitas per sistente, unitate personae, non facit simpliciter loqui alium hominem, sed eundem, in alia humanitate subsistentem, quia utrique humanitas non est alia sed eadem persona.

Dubium 3.tium

Utrum Verbum assumpserit naturam humanam personaliter creatam habentem?

Duplex sit esse sensus; primus an assumpserit humanitatem quae habeat ac de facto obtineat suam personalitatem, adeoque an integram creatam personam assumpserit. 2.dus Utrum assumpserit naturam quae ante assumptionem habuerit propriam personalitatem.

Con: ja Verbum non assumpsit naturam humanitatem obtinentem suam personalitatem creatam adeoque non assumpsit personam Ita S. Th. h. a. 2. et de fide.

sæpe in Concil. contra Nestorium definita
pbtur ex supra dictis. Cum n. de fide sit
unam esse in Trinitate personam, non potuit verbum
assumere naturam humanam cum propria persolte
aliaque iam l. essent duæ personæ, l. ex utraque
composita esset una 3tia quod dici non pt. hæc
n. composita personalitas absolute loq.
neq. esset una creata, neq. una increata
cum tamen fide constet, persolte qua verbum
subsistit esse increatam simpliciter.

Con: 2da Humanitas à verbo assumpta an
assumptionem non habuit persolte propriam quam
dem per unionem amiserit. Ita Cis. quia
alias B. V. non fuisset Deipara, si filius ex
ea conceptus fuisset, purus homo, ut fuisset si
tunc propriam persolitem habuisset. Utramque
nostram Con. sic probat S. Th. h. a. 2. quoque assu
mit oportet præilligi assumptionem, sicut
illud quod movet localiter præilligi ipsi motui
atque persona non præilligi in humana natura assum
ptioni quia persona assumpta non fuit sed magis
se habet, ut terminus assumptionis, nam ut supra
dicimus terminus incarnationis est persona com
posita. Ma. ut per se notam non probat
Mi. prob. quia si præilligeret persona

l. oportebat quod corrumperetur, et sic frustra fuisset assumpta, vel quod remaneret post unionem et sic essent duae personae. Una assumens, altera assumpta quod est erroneum. Unde dicimus quod nullo modo filius Dei assumpsit humanam personam. Ita S. Th. qui in responsione ad 3. quomodo intelligenda sit Decret. Innoc. 3. dicitur quod persona Dei, consumpsit personam hominis, quia docet, quod consumptio eo loco non importet destructionem alicuius quod prius fuerat, sed impeditionem eius, quod aliter esse potest, in n. humana persona non fuisset assumpta a persona divina, habuisset naturam humanam propriam personaliter, quia quod hanc personaliter divina persona impediuit, dicitur licet improprie consumpsisse personam hominis.

Dices. Cum propria personalitas sit naturae humanae proprietas, eique perfectio, sequitur si ea per hypostasim verbi impedita fuit naturam humanam in statu imperfecto imo et violento; sicut n. est sm in divinatione hanc proprietatem sibi debitam, sic contra eandem, adeoque violentum est, proprietate eadem carere.

Ex neg. seq. ad probationem negant aliqui
praesente hypostasi Verbi remanere in natura ap-
petitum aliquem ad propriam personalitatem quia dicunt,
posito quod adsit hypostasis Verbi naturam terminans
cessat personalitas esse naturae proprio, sed potest dici imper-
fectio et quaedam humanitas malum, quia cum hypostasis
Verbi sit melior ac longe nobiliori modo
intra genus terminandi et personandi dignifi-
cet et perficiat humanitatem quae proprio personalitas
haec merito naturae malum censetur sequentem minus
bonum, quod incompossibile adeoque impeditivum est
maioris boni (ut incompossibiles sunt haec duae
personalitates) censetur inducere rationem mali, malum
ac appeti non solet, adeoque natura hypostasi dicta
praesente propriam non appetit, imo nec potest cum
per illius nobilitatem totus appetitus satietur.
Sed forsitan rectius ac magis Ethice concesserim
manere quidem in humanitate Christi inclinationem s.
appetitum non elicitum sed naturalem (capacitatem vid.
naturalem) ad propriam personalitatem negotio tamen hac
absente sequi violentiam aliquam, quia hypostasis
Verbi nobilissimo modo eam supplens, non est con-
tria s. nopia naturae, adeoque nec contra im-

q propria

petus actiuus naa, consequenter nec violenta.
sic quis maa hois appetat fra terra non tn appetit
montem hois, nec violentu instrat ab aia ut
à Phlis de maa ja docet.
Ex dictis hoc dubio satis Colligitur quod dicendum
ad id quod S. Th. hic a. 3. quaerit; vid. utrum per
sona diuina assumpserit hoies? nam cum vox Ho
ita significet naam Quam ut tn sic consignet perso
nalem personaliter a. à verbo non sit assumpta
proprie dre non sing verbum assumpsisse hoies, et
contrarium in proprio sensu asserere. ut facit
Ludouic. Vives in suis ad S. Aug. Annot. ob
Eulia usque ad expurgationem prohibitis: et ea ha
retium. Frequenter quoque SS. PP. illam locutionem
usurpant, uti et Eulia in illo Hymno: Tu
ad liberandum suscepturus hoies. Verum sic
explicandi et in sensu improprio accipiendi sunt
nam concretum pro abstracto acceperunt. Nec
ut S. Th. monet aliud volunt, dando verbum
assumpsit hoies, quod filius Dei factus sit hoies
S. quod assumpserit hoc, per quod Ho stat et ho
uis, per humanitatem.

Q.o 2.da

An et quale Corpus, animamq; assumpserit Filius Dei.

Con: ja. filius Dei hypostatice immediate assumpsit terrestris substantiae, atq; ex eltis mixtae corpus venis ossibus et carne humana constans. animam item rationalem creato illum s. mente praeditam. Sta. Ph. per omnes a. a. estq; fidei artus in Sa. Sepe expressus. et in variis Concilijs contra varios haereticos, ut Manichaeos Martionitas, Christi lianistas (: phantasticum tum corpus Christo tribuentes:) Gnosticos (: caeleste illi corpus affigentes:) Arrianos et Apollinaristas (: animam sensitivam ac vegetativam quidem eidem concedentes rationalem, tum eidem denegantes, ac Rei totam pro rationali anima substituentes l. Ar rationalem animam concedentes, denegantes tum eidem rationalem illum, ac increatum Rei illum substituentes:) frequenter definitus. Ratio generalis; quod fides et Sa. testes Christum esse eiusdem nobiscum essentiae infimae spei hominem, vere conceptum et natum matre Virgine, atqui teste experientia et vera Philia nos homines constamus corpore et

aia de qualibus in Con. est sermo, quod et Chrus
tali constat, adeoque talia hypostatice assumpsit
siquidem assumpsit veram hominem nostrae similem. Sed
porro, multae et variae sunt corporis partes
substantiales ad eius essentiam non pertinentes ideo dubi
tari potest an omnes immediate assumpserit de quo sit
Con: 2da Chrus assumpsit non eas tantum partes quae
ad corporis substantiam pertinent sed etiam quae ad eiusdem
integritatem et ornamentum spectant. Velis huius
Con. partes non habent aequalem certitudinem ut brevi
apparebit. Unsim tamen probabilior mihi videtur cum
suar. Ragusa p hic, quia Chrus non est tantum homo verus
sed etiam integer ac perfectus homo omnia naturalia humani
corporis ornamenta, quod probabile vero est, omnia immediate
assumpsisse. Itaque jo assumpsit carnem et ossa
et omnes partes organicas cum non habeant omnes vivant
non est ullum dubium eas fuisse hypostatice as
sumptas sicut assumpta est anima ipsa in fratrem.
2do. assumpsit sanguinem, s. n. hic vivat s.
non vivat, adeo tamen certum est, à Verbo fuisse
assumptum, ut contraria sententia l. haeresis sit, vel
haeresi proxima ut Vasq. suarez p. versant. Prob.
jo. ex sententia in qua redemptio nostra tribuit san
guini Christi tanquam condignopretio. ut Ephes. j. Heb. 9.
j. Pet. j. j. Joan. j. p

2do. Ex Cement. 6. Extrau. Unigenitus
de Poenit. et remiss. ubi dicitur unicam Chri-
sanguinis guttam fuisse sufficiens pretium redem-
ptionis nostrae propter unionem ad Verbum. 3tio
Prob. idem ex Bb. et Cond. abstract. passim ubi.
4to Verbum non minus est sub specie vini per
concomitantiam quam sub specie panis, quia sicut
unit carni sic unit etiam sanguini ut ex
pressit Trid. sess. 13. c. 3. Unde graviter er-
ravit Kuron. qui vero negavit sanguinem hy-
postatice assumptum. erraverunt et alii ut
Richardus, Caiet. et non nulli alii Thomistae
quorum errores apud alios vide.
5to assumpsit etiam reliquas 3. substantias hu-
mores homini innatas. vid. bilem, pituitam et
melancholiam sensus quoque vitales et animales. Hae
quidem est minus certum, quam superius de san-
guine quia tamen ista via ad integritatem et perfectionem
corporis pertinent, assumpta esse negandum non est.
6to probabiliter assumpsit etiam dentes; etsi non non
vivant, sunt quasdam sed tamen ad varias opera-
tiones humanas necessarium instrumentum.
7to Probabiliter assumpsit capillos barbam et un-
gues etsi non ista nec vivant, ut quibusdam
placet, nec sunt de corporis integritate, imo

etsi sint aliquo modo corporis vectamenta
tamen non sunt talia vectamenta quae non aliquam saltem
corpori utilitatem afferant et non exiguum orna-
mentum et complementum, quod est in resurgen-
tium corporibus ista futura sunt teste S. Aug.
lib. 20. de Civit. Rei. Sicut est sentiendum de
aliis quae sunt mera vectamenta, ut Lachrymae,
sudor, saliva, sputum aliaque id genus quae
neque per se ad humanam ornamentum, neque ad vitae
conservationem neque ad convenientem statum humani
corporis, neque ad connaturales functiones sensuum
obeundas sunt adiumenta. ut cuius oes dicunt.
Ob. Horum aliqua quae a Verbo assumpta di-
ximus facillime transmutantur et resolvuntur,
quod sequitur fere continuo factam esse novam unio-
nem ad Verbum, et novam separationem adeoque
magnam materiae quantitatem fuisse tyris successione
Verbo unitam et postea vim dimissam, quod vi-
detur inconveniens et contra illud commune axioma
ex Damasc. desumptum, quod Reg. semel assum-
psit nunquam dimisit.
Ob. Cum suar. D. 15. sect. 7. hoc non esse incon-
veniens, ita n. necessario tenendum est accidisse
in continua mutatione et resolutione partium
omnium esse perfectarum; illa quae per se fuerunt

sumpta sc. aia et corpus; nunquam fuerunt
dimissa; partes v. corporis materiales quae
continuo resolvuntur, dimitti potuerunt, prae-
sertim quoad illam materiam quae in corpore
Christi resurgentis non erat futura necessaria.

Hoc loco ffn. Aristotelis sint verbo hypo-
statice unita? quae visum vestigia
effusi sanguinis Christi adhaerentia sitis ipsius
coronae lanceae &c.

Ex 1o Certum esse Christi sanguinem quidem et ex
qua parte post effusionem non fuit in eltam eso-
lutus fuisse hypostatice unitum verbo s. in ter-
ram effusus fuerit, s. vestibus adhaeserit. Ita vos
excepto Duran.

Ex 2do substantiam vestigiorum sanguinis remane-
ntium in spinis, sudario &c. non esse amplius hypost.
unitam verbo. Ita Vasq. Ragusa, Vasq. &c. Rar.
qui vestra illa substantia s. vestigia sanguinis
non servant hodie substantiam sanguinis nec
est veri nois sanguis, sed terrea quaedam, retento co-
lore pristini sanguinis tincta substantia dura in
quam sanguis sudario &c. inhaerens conversus fuit.
Quod unionem hypostaticam non amplius servant, sicut
in corpus Christi Rmi hypostatice unitum non per-

manifestet si Christus resurrectionem tamdiu distulisset
donec corpus pristinam suam formam substantialem perdidisset
sic proportionaliter de sanguine suam formam pendente
dicendum, quia Christus non voluit substantiam formam corpoream assu
mere l. retinere sed tantum certas formas. Itaque vena
net iam in illa substantia vestigiorum eadem
materia ja quae erat in sanguine Christi sed iam non est
amplius verbo unita ut tunc erat, et sic illi
gendi sunt multi Patres docentes partem sanguinis ef
fusi a Christo et nunc visibilem extare in terris
nam remanet materia ja sub forma terrea quae ante
erat sub forma sanguinis Christi, adeoque vere dici
potest remanere pars sanguinis Christi, nam materia
ja erat pars sanguinis, Interim tamen S. vestigia
illa sunt sanguis verus S. non, nihilominus illa sal
tem veneratione colenda sunt, qua Christi Crux, clavis
coli solent. Quaestio 3.tia

Quis ordo à verbo observatus fue-
rit in assumendis humanitatis
partibus?

Quoniam multi haeretici ut q. super. monui
negabant verbum carnem l. aiam assumpsisse et
v. Concilia et PP. contra ipsos disputantes dicunt
eius assumpsisse et quidem mediante spiritu assumpsisse

aiae, haec mediante corpore merito quae
rimus cum S. Th. hic p. 5. aa. an vere fue
rit ordo aliquis in assumptione humanitatis et
partium eius observatus et ita assumptio unius
fuerit medium assumptionis alterius? Pro quo
Nota. Varios prioritatis modos et ordinis
attendi posse, nempe secundum durationem, dignitatem
et congruitatem, secundum causalitatem finalem (quam ex
pellat S. Th. causalitatem ex parte agentis, qua
finem intendentis, adeoque ordinem secundum viam
intentionis) denique et secundum causalitatem quasi ma
ialem, quem ordinem S. Th. vocat secundum viam
executionis vel generationis.
Con: ja. secundum durationem non dari prioritatem vel posteri
oritatem in assumptione nec partium assumpta
nec nam tota humanitas et singula eius partes
inter se effectu unita fuerunt, se eodem tempore no
mento hypostatice immediate assumpta, ita ut
eodem instanti sit fratrum totum Dei corpus orga
nicum creata anima realis, et corpori effectu
unita et omnia a verbo assumpta. Ita S.
Th. l. a. 3. et 4. estque certa de fide in varijs
Concilijs definita his verbis teste Nicephoro
si quis dixit vel sentit, aiam Dei praeexistisse
unitamque fuisse Dei verbo ante incarnationem

et Nativitatem, hoc est Conceptionem ex Virgine
anathema sit. Item anathema origeni qui
et Adamantius dictus est et hoc promulgavit:
docebat n. origenes aiam Christi initio mundi
creatam et Verbo unitam post multa tandem
secula corpori quoque fuisse unita plura pro
hac re testatur et rationes vide quid sentiret
B. i. S.
Con: 2da sm ordinem dignitatis, Item, Caalis
finalis adeoque sm viam Intentionis corporis,
Christi fuit assumptum posterius s. mediante aia
qua corpus informat, aia v. qua corpus in
formans (: hoc est qua Vegetativa et Sensitiva)
fuit assumpta posterius s. mediante seipsa,
spectata sm perfectissimum et ultimum gradum suae
rationabilitatis, sm quem vocat mens, et spiritus. Corpus
a. aia ac spiritus fuerunt assumpti posterius s. me
diante tota humanitate ex illis composita Ita s.
Th. hic a. 1. et 2. sentiret, Medina ex Probatis
ex Verbis et mente Conciliorum et PP. cito à
SS. Th. h. et aliis. Cum n. haeretici nullis di
cerent, Verbum assumpsisse solam carnem, Patres conta
cum Iulia docent, non tm se et assumpsisse aiam
carne digniorem, sed ipsam insuper aiam fuisse
Rea motivum s. rationem quandam aut causam mo
ralem ut carnem assumeret; nam Deus noluit

corpus assumere in suum ordinem ad aiam quam aia
facit, ut idem corpus sit corpus humanum. Nam
congruum non erat, ut Deus pro homine solute in
cornandum assumeret carnem non humanam. Cum ita
alij haeretici docerent, Verbum quidem assumpsisse
corpus et aiam illum informantem, destitutam
tamen gradu illectivo, Julia cum Bb. contra
docet. Verbum non tantum assumpsisse gradum in-
tellectivum, sed mediante hoc gradu illectivo
(i. qui sensus et mens dicitur) assumpsisse corpus et
aiam (i. quae talis dicitur in quantum aiat hoc est, ve-
getativas et sensitivas operationes corpori tri-
buit) nam ista imperfectiora Verbum non fuisset
assumpturum, in gradu illectivo et assumere
voluisset. Neque quae singulae partes (i. corpus
in et aia et quae illectiva) sunt in secundis minus
perfecta quam sit tota humanitas ex ipsis compositae
et quae eorum singula quae sic imperfectiora sunt
humanitatem, ut simpliciter perfectiores, et ad eandem
ordinem ideo recte dicitur singula horum assum-
pta fuisse mediante humanitate, adeoque prior est quam
sunt dignitates congruias et causalitates finis, et con-
sequenter est prior natura sui ordinem intentum.
(Dices. Si corpus mediante aia assumpta est, sequitur
corpus non fuisse assumptum immediate sed sub hypostasi
ut loquuntur sed tamen mediate sic in hypostasi intercessit non aia
tanquam medium.

Ex neg. seq. non n. omne medium immediatam impedit
quia ut Suarez notat aliis modis concipi potest anima
fuisse medium ad assumendam carnem ja ut sit quasi
vinculum inter verbum et carnem sicut est punctum
inter duas partes lineae. 2. ut anima tamen sit
quae immediate assumatur, corpus v. dicatur assumi
tamen ratione animae sicut; auctia assumuntur media
substantia. 3. ut sit medium eat. quat. vis sua
anima prius natura assumit quam corpus et est quasi via
ut corpus assumatur, sicut in aedificatione domus exe
ctio parietum est medium ad tectum; et hoc me
dium vocatur medium Quod, et pertinet proprie ad
ordinem executionis. 4to ut anima sit ratio assu
mendi corporis tanquam eius finis, l. tanquam eius
dispositio, et hoc medium vocatur medium Quo.
Itaque iam ex his medii acceptionibus ulta hic
locum habet, anima n. corpus infrando reddit illud
congruenter assumptibile, adeoque est ratio eius as
sumendi, et hic modus immediatam non impedit
sicut nec jmg et 3tius necessario impediunt, qui
tamen hic locum non habent. Nec n. anima fuit vinculum cor
poris, nec vis sua natura prius fuit assumpta quam corpus.
Con: 3tia ordine executionis prius ratione saltem
assumpta sunt anima et caro quam tota Jesus. Ratio
S. Th. h. a. s. cum Sylvestro et aliis est; Quia quia sunt
viam generis partes sunt priores tota; Quia quia epistola

totius in verbo pendet ab existentia partium in
illo et contra, ut apparuit in Triduo Mortis
Christi, quo partes maserunt unitae verbo,
quis tunc ipsi suae ab invicem separationem non con-
stituerent totum; Ad 2. ratione huius primitatis
partes assumptae possunt vocari medium quod
assumpti totius, Extigant inter se AA. Porro
pro praesenti materia tamen alteramus ad huc dubium
solvendum est. Itaque

Ex jo. Eveniret prius unio animae ad corpus
s. effectus unio partium inter se, an v. unio hypo-
statica partium ad verbum, quae fuisse unionem hypostaticam; quia
Ex via intentionis prius quam unio animae ad
corpus; via executionis prius fuisse unionem
partium esse. Ja respons. pars est vis et actu:
ideo n. Deus animam creavit, ideo corpus fecit
ideo utraque unicuique ut hypostatice assumeretur
a verbo. Ad 2da pars est probabilior et contra
veterum quos sequitur Vasq. D. 39. c. 3. contra
Suarez et alios acriter repugnantes. Probatur
quia ut ex 2da Ja. colligitur, hypostatica unio
partium fuit se ad esse earundem inter se
unionem ut praeintentus finis, ad medium. C.
ut forma producenda ad dispositiones praevias
C. quia ut ibidem ex mente Pp. diximus) verbum

voluit assumere corpus in humanum, tale a-
fit et dicitur per unionem aiae ad ipsum de facto
existentem l. certe iam semel habitam? atque
Ehlis notum est, quod tam ordine executionis medium
naturae prius existat quam finis, et dispositio quam
forma ad quam disponit, quae prior est unio effectus par-
tium, quam hypostatica.
Ob. cum suarez. Verbum assumens eadem ordine
terminat aiam rationalem et materiam, quo easdem
terminatura fuisset connaturali subsistentia atqui
natura prius est, ut habent suas partes proprias
subsistentias antequam sibi invicem effectu uni-
antur, quae verbum quoque prius natura easdem
terminabit antequam sibi unirentur. Im-
Probr. quo creatio materiae et aiae prior est quam
earundem unio atqui creatio est subsistentia
quae naturis suis relictae prius substituere fuis-
sent materiam et aiam quam sibi invicem unirentur.
Ex. Im. quod Ehlas esse valde incertam. Item
Jo. Vasq. D. 32. acriter contendens veteres ves-
sum sentire, negat ursim partes subsistentias
in ullo composito docetque ipsum totum solum
de subsistere jario et ut Quod, partes v. sub-
sistere tam ut Quo, s. ordinario tantum in-
ratione Ehlis. Verum et KK. Theologi et

Phli quoad hoc repugnant Vasquetio do-
centes cum S. Th. ja parte q. 78. a. 2. aiam
rationalem C. Chri excepta, et dum inexistit cor-
pori et cum ipso componit hominem subsistere
ut Quod. 2do. Alij qui partes subsi-
stias admittunt, nihilominus docent et
forte probabilius quam secundo ordine executio-
nis aiam rationalem prius exercere munus
partis componentis totum adeoque prius corpori
uniri quam suam propriam partem subsistiam
sortiatur, quia naturaliter inquiunt est aia ut
corpus informet et hominem componat quam ut
per se subsistat, extra l. intra corpus quod
informat, et in homine quem componit;
nam secundum rationem est magis ordinata aia
ad componendum et inexistendum suo toti
quam ad per se subsistendum extra l. intra
illud. Idem proportionaliter de materia dicendum.
Ad Prob. mi. dicitur, creationem esse subsistentiam
denominative tantum, quia in. id quod creatur
eodem tempore est subsistens non a. formali. nam
formali creatio plus non dicit quam productio-
nem rei ex nihilo s. independenter a subo
adeoque directe tendit creatio in rei existentiam
non a. directe et immediate in subsistentiam et
consequenter aia concedit prius existere in

dependent à subo, quam ei uniat, sed
negat prius naturam subsistere s. per se existere
atque hinc Aff. nostra sententia hoc totum argum
in adversarios utrorumque docentes, scilicet
partes naturali versui electae partes suas sub-
sistentias proprias non habuissent, priusquam sibi
uniretur, sic nunc ante mutuam unionem non
habuisse subsistentiam Verbi. Verum quoque
sit de tota huius argumenti Mi. Phlue du-
bia, non incongrue potest negari Ma. ob
deparem rationem quam indicat S. Th. 1. a. 5.
esse inter ordinem quem servant partes humanitatis,
subsistentes in Verbo, et inter ordinem
quem servaturae fuissent subsistens in propria
subposito creato. Reg. n. non valuit pro re-
gula ordinis servandi in assumptione par-
tium ad personam increatam hunc ordinem illum
quem in subsistendo habuisset in sua propria
persona creata sed potius attendit liberam
intentionem suam, in talibus n. ubi mij,
steriosis tota ratio facti est libera potentia
ut S. Aug. ait.) per quam decrevit, ut partium
inter se unio esset praevia dispositio congruitatis
usque hypostaticae unionis ad Verbum, non a. e. g.
ut hypostatica assumptio esset dispositio ad illarum
unionem inter se.

Ex 2do An unio hypostat. fuerit com-
posita an simplex.

Ex cum suarez p contra vasq. p ee com-
positam et constare partibus unionibus
sicuti partes humanitatis sunt partes subsi-
stentias. Prob. ex Triduo mortis Chri
in quo aia et corpus Chri ab invicem
separata hypostatice unita verbo per
manserunt, sed hoc fieri non potuit nisi per
ductas partes unionis, ergo dum de facto
et nunc atque et an mortem Chri dabant
partes unionis adeaque et corpus et aia
subsistunt in verbo non tamen ut duo sed et
ut Quod. Prob. Conseq. quia non est suffus
non quare dicamus cum vasq. aliam fuisse
hypostat. unionem totius humanitatis an mortem
Chri, aliam singularum partium in triduo
mortis et denique aliam totius humanitatis post
Chri resurrectionem, nam tot unionis destru-
ctiones et separationes sunt causa admittere non
debemus; unde cum id S. Th. et SS. Tribus
adversetur, nam S. Th. q. 50. a. 4. sic ait:
Verbum Dei suscepit aiam et carnem uni-
tam, et ideo illa susceptio fecit Deum

hoies et hoies Reus, ut n. cessavit illa susceptio
per separaõem Verbi ab aia et carne, licet ces-
sarit unio carnis et aiae, et S. Leo. utiq
ex coi mente PP. in tantam inqt unitatem
Dei et hois naã convenit, ut nec supplicio
potuerit dirimi, nec morte disiungi.
Itaq; alia est partis unio qua unit aiã,
alia qua Corpus, et utraq; est proportiona-
ta suo subo illa spiritualis, hoc materialis.
Ex 3tio Rn praeter modo explicatas par-
tes uniones hypost. quibus hmtis partes Verbo
uniuntur, detur de facto adhuc alia unio
hypostatica, qua tota hmtis uniãr ad Verbum.
Rx neg. cum Ragusa l. hurtado. B. 2. Phys.
n. 82. ex contra Suarez, Medi. ex docentes
quod ipsi et unioni corporis et aiae essentialiter
deat peculiaris modus aut portio unionis
hypostaticae superadditus hypostaticis unionibus
partium quam portionem dnt perisse in tri-
duo mortis Chri salvis partibus unionibus
partium ac Chri ad divino revigesse. Sed
a nobis aperte ee videtur S. Th. tum loco
et verbis ipsis, tum l. a. s. ad jum. ubi ait:
Verbum assumendo partes hmae naã. assum-
psit totam hmam naã, quae excludit omnem aliam
unionem ad verbum praeter unionem partium.
Accedit raõ, quae in mysterio Incar. non

debemus fingere plures unionis quae sint
requisitae ad hoc ut eius humanitas assu-
mens vere sit homo et homo Deus. atque posita
unione essentiali partium inter se, et hypostati-
cis unionibus partibus earum ad verbum cellu-
sis omnibus aliis Deus vere est homo et homo et Deus.
quia posita hypostatica ad verbum unione
partium humanitatis inter se essentialiter unitarum impossi-
bile est quin verbum subsistat in humanitate,
ut pote quae a suis partibus essentialiter unitis non
sit ducta, ac proinde quin verbum sit hic homo,
et e contra quin hic homo sit verbum Dei.
Quandoquidem adversariorum praecipuum nititur
incerta doctrina philosophica, de partibus cor-
poris et animae creatis subsistentiis, quas do-
cent illas novo unionis modo superaddito
immediate inter se uniri et instar potentiae et
actus componere unam 3tiam subsistentiam atque
huic et novae unioni indere nescio
quam specialem partionem subsistentiae ductam a
subsistentiis partium, adeoque iam in mysterio
incarnationis ut censeatur assumpta tota hu-
manitas, non sufficere ut partes unitae as-
sumantur sed ipsam quoque earundem essentialem uni-
onem assumi debere. Verum hoc videtur sig-
mentum, non apparet quomodo essentialis unio

partium sit capax novae unionis hypostaticae per
quam ad subsistentiam Verbi assumatur, neque enim illa
effectus unio videtur esse idoneum subiectum receptivum
huius unionis hypostaticae praeterquam quod huius
fictionis nulla sit actus, nam unio effectus par
tium satis illique subsistere illa ipsa subsistentia
qua subsistunt partes unitae.

Sectio 4ta

De coassumptis à Verbo Humanitatis perfectionibus et defectibus.

Explicatis iis quae jam et immediate à Verbo
assumpta sunt, dicemus nunc cum S. Th. à q. 7.
usque ad 15. quae coassumpta sunt immediate as-
sumpta, sicque jo perfectiones quibus assumpta
humanitas anima et potentiae illius mente et voluntas ador
nata fuit. 2do defectus sunt corporis sunt animi
humanitati coniuncti.

Sectio 5ta

De Gratia Christi prout est quidam singularis Homo.

Bifariam de gratia disputat S. Th. de Gra q. h. q. 7.
tiis competentibus ipsi quae singularis homo qua
les sunt gratiae tam gratum fundantes ut habitualis gra
tificans supernaturales ad eam consequentes virtutes
et dona Spiritus Sancti quam gratiae gratis data de

qbus Paulus i. Cor. vi. 12do q. 8. de gra
Chri Sm qd est Caput Iuliae.

Dubium jus

An, qnta, et quare, fuerit in Chro
gra habitualis sctificans.

Con: ja. praeter gram Unionis hypost. fuit in
Chro habitus gra sctificantis eiusdem spei cum
gra habituali aliorum SS. ita cum S. Th. h. a. j.
oes Cathol. solum inter se dissentientes an
Con. sit de fide nec ne. qbusdam cum Suarez
et Vasquez affirm. qbusdam cum Vasq. p. negantibus
certe temerarium saltem est et periculosum in
fide eam negare. Prob. jo ex SS. Cum alibi
tum Joan. j. Vidimus gloriam eius gloriam p.
plenum gra p. 12do ex PP. inter quos S.
Aug. 15. de Trin. 26. per gram sctificantem
Aug. ipse Jesus non solum Spum S. dedit ut Reg.
sed et accepit ut Ho, et ipsa est plenus gra
qa Unxit eum Reg. Spu S. non utique oleo
visibili sed dono gra qd visibili significat Un-
guento, quo baptizatos Ungit Iulia. p.
qbus posterioribus verbis colligit gram Chri
esse eiusdem spei cum gra iustorum. 3tio
Rae. Cum qa non censendum est, denegatum

fuisse Christo supernaturalium donorum illorum quae
statum et dignitatem eius non dedecebant, nec ob
stabant officio Redemptoris, atqui gratia habitu
alis utpote excellentissima nullo modo dede
cebat, ergo. Quod ergo ut S. Th. h. docet gratia
aliquid receptivum est propinquius causae in
fluenti tanto magis participat de influentia
illius, influxus a. gratiae habitualis est a Deo eius
anima Christi per unionem arctissime coniungitur
ergo ratione huius coniunctionis praestantissimus
gratiae influxus accepit, adeoque et haec gratia
posterior est unione hypostatica tanquam effectus
sua causa, ut et superius dictum est.
Oa: 2da Gratia habitualis Christi fuit mpa ita
ut in speciali et proprio modo dicatur gratia
plena et quanquam ea simpliciter loquendo fuerit tam fi
nita sit tamen aliquo modo dici infinita. Ita S.
Th. a. 10 et 12. et est communis. Ja pars Prob. ex
illo Joan. 1. plenum gratiae et veritatis. Et de ple
nitudine gratiae eius ex adeoque speciali fuit ipse
plenus gratia, nam ut S. Th. a. 10. insinuat tres
sunt modi plenitudinis gratiae. Ipsi convenit omnibus
iustis, quo sc. gratia tam plene habetur ut
sufficiat expellere omne peccatum m. et aiam grati

ficare usq; ad consecutionem gloriae. 2dus
est quo quis habet gratiam non solum ad ipsum Deo
plene gratificandum sed etiam sufficientem ad aliquid
aliud munus ad quod ordinatur. sic S. Sta-
phanus ex dicto gratiae pleni, in primis V. B.
V. Ipse habens illam sufficientem ad illum
sublimissimum statum qui est esse Matris Dei.
3tius est quando gratia habetur in tanta excellentia
et virtute quanta sufficit ad ordinariam Christi
[illegible]. Et hic modus est Christo proprius, nam
plenitudo illius et extensive et intensi-
ve summa est. Intensive, quia Deus decrevit
nulli dari intensiorem gratiam quam vederit Christo
extensive vero, quia eadem gratia fuit activum
principium omnium meritorum Christi ut infra dicemus
adeoque ob hanc plenitudinem tanquam a
causa universali profectum est, quidquid donorum ac
gratiarum in alios derivatum est. 2da
Pars, quod gratia Christi sit simpliciter finita probatur.
Quia in genere entis finita est, item secundum gradus
intensionis. In genere entis quidem, quia est quid
creatum, et creatae aeternae inhaerens. secundum gra-
dus intensionis v. quia nec ex una parte
creata gratia et Christus sit singularis quidam

participatio effectiva et Charitatis increatae quae
simpliciter infinita est, et in infinitum magis ac
magis participabilis, ex alia v. parte effectus
causae gratiae, Reg. Sc. sit infinitae activitatis, sequitur
gratiam neque ex parte sua, neque ex parte causae
effectivae habere necessarium certum terminum intensio-
nis sed posse augeri in infinitum sycathegore-
matice, adeoque etsi in Christo intensissima
sit, absolute tamen intensiorem magis ac magis
esse posse. 3tia Pars quod sit quod possit dici
infinita Prob. tum ex consortio Unionis
hypostaticae, ob hoc n. Unione gratia habitu-
alis trahit morale pretium, aestimationem, et
dignitatem tantam, ad quantam nullius poterat cre-
atae habitualis gratia pervenire potest. Tum etiam ex
causalitate huius gratiae, cum n. sit principium activum
meritorum Christi infiniterum, et consequenter
causa omnium gratiarum ac donorum, habitus etsi
infiniti forent collaterum aut conferendorum
ideo hoc respectu ipsi infinita dici potest ex tensi-
vie sc. sancti illuminativa potentia solis
potest dici infinita, quo infinita substantia si quis
plicarem illuminare posset.
Con: 3tia Finis ob quem collata est gratia

gra habitus humani fuit jo. ut aia Christi per
eam gratificaretur (: hoc est redderetur Deo dili-
gibilis dilectione supernaturali id est, ordinata
ad coiciendum bonorum supernat.) et sanctifi-
caretur, hoc est emundaretur ab omni si quae
adfuisset macula peti. Ratio. quia haec gra-
tificatio et sanctificatio sunt formales gratiae effectus.
2do. ut eadem gratia aiae Christi conferret com-
pletam facultatem activam ad communiter exer-
cenda supernaturalia opera humana meritoria
et satisfactoria pro gratia humana etsi in
gratia unionis hypostat. sit moralis circum-
stantia, tribuens operibus Christi valorem infi-
nitum, tamen eorundem operum principium efficiens non
est ipsa unio, sed ipsa aia Christi quae in fructu gra-
tia habituali quae gratia mediantibus virtutibus sup-
ernaturalibus, ab ipsa enamantibus influit in ipsa
opera tanquam eorum principium effectivum ut docet
ja 2do.

Circa hanc Cm.

Jo. An simpliciter necessaria fuerit aia
Christi gratia habitualis ad hoc ut sanctificaretur
Deo grata fieret et vitae aeternae heres?
sunt qui affirmant, docentes humanitatem Christi
in unionis hypostat. non reddi formaliter gratam

sctam p. s. tm radicalem remote, et personalem.
adeoque simpliciter necessariam gratiam habitualem ut fratri
grata reddat p. s. cum communi theol.
Ex neg. nam unio hypost. gratam iustamque
reddit aiam Christi magis quam per gratiam habitua-
lem ullius sancti aiam. Prob. nam PP. do-
cent communiter ipsum Christum qua homo est, ungi s.
sanctificari supra modum ipsa Deitate s. Deitatis
personalitate tanquam fratrem adeoque volunt unctio-
nem et sanctificationem personalem esse sanctificationem
perfectissimam et nobilissimam. atque hoc in
primis clare indicant Rom. 9. ungens sanctus
sanctorum. et Joan. 10. quem pater sanctificavit p.
Cum n. his locis Christus dicatur unctus et sancti-
ficatus et v. hi loci ut PP. exponunt, et ipse
contextus docet non possit illigi nisi de unione
hypostat. sequitur eandem unionem Christum singulari
et excellenti modo ungere et sanctificare
adeoque Deo gratum reddere et vitae haeredem
constituere et absente gratia habituali.
Ex 2do An gratia habitualis simpliciter fuerit
necessaria ad hoc, ut Christus possit elicere opera
meritoria? Ex neg. licet verum
sint qui affirment. Ad hoc necessaria fuerit ad

hoc ut connaturali cuiusta modum in 1 gen. ex-
plicatum poet talia opera exercere, absi-
lute tamen necessaria nullo modo fuit, posito
n. quod aia Christi esset instructa auxiliis actu-
alibus, non erat ei necessarius saltem de absoluta
Dei potentia ullus supernaturalis habitus. Itin. ut
communis docet suarez. simpliciter necessarius non est, ad
supernaturalia et operandum. Sed tamen ut connaturali
suaviori et ordinaria providentia Dei ac
commodato modo operemur. Si quidem Christus
absolute operari potuit mereri et potuit
cum per unionem hypostaticam Deo gratus con-
stituerer et ex circumstantia dignitatis
personae operantis infinitus valor in opera
transfunderer.

Dubium 2dum

An, et quaenam in Christo fue-
rint virtutes?

Subsumimus, praeter habitum gratiae sanctificantis
dari in aia Christi supernaturalis ordinis
virtutes infusas theologicas et morales
de quo in 1. 2. nunc tamen Dubium an easdem
virtutes Christus habuerit?

Con. vers. virtutes per se infusas tam Theolo
gicas quam morales nullam in se imperfectionem in
volventes habuit Chrg. Ita S. Th. ubi aa.
et cons. Tum quia virtutes supernaturales ipsi gratiae
effectus emanant ex gratia habituali ut S. Th. do
et. Tum quia ut et supra dictum supernaturalia
dona (Chro) negando non sunt in imperfectionem in
volvant, aut officio redemptoris obstent.
ex quibus colliges Chrm non habuisse virtutem
fidei et spei Theol. cum n. illius obiectum sit
Deus non dum visus, huius v. Deus non dum possessus
(Chrg) Deum beatifice clarius videns ac possi
dens credere ac sperare Theologice non potuit
adeoque his virtutibus tanquam imperfectionem in volven
tibus caruit. Ripe Theol. sperare non
potuit. nam ut S. Th. h. a. 4. monet. Chrg
habuit aliquam spem quoad aliqua obiecta non dum
possessa, ut de glorificatione corporis, sui. p
sed haec spes non est Theol. sed alterius rationis cum
circa Deum non versetur. Colliges itaque
in Chro non fuisse poenitentiam, cum n. haec sub po
nat l. peccatum, l. certe peccabilitatem in suo subiecto
Chrg a. peccatum non habuerit et ab intrinseco
impeccabilis fuerit, ut infra videbimus,
poenitentiam hic non potuit.

Dubium 3tium

Utrum in Christo fuerint ac sint septem dona Spiritus Sancti.

Dona Spiritus S. (Spiritus accepta hac voce) sig-
nat tam S. Th. et alios Theol. quasdam habitu-
alis et voluntatis quibus homo bene disponitur ut sit
facile mobilis ad operandum ex peculia-
ri motione Spiritus Sancti, an a. hac dona di-
stinguantur à virtutibus inter Theol. con-
trovertitur, et quae singula sint, à S. Th.
explicatur 1. 2. q. 68.

Con: est affir. Expressa in Scriptura Isa. 11.
ubi dicitur, et requiescet super eum Spiritus Domini
Spiritus sapientiae et Illustrationis, Spiritus consilii et fortitu-
dinis Spiritus scientiae et pietatis et replebit
eum Spiritus timoris Domini.

Ib. Ubi facile appareat in Christo fuisse
donum sapientiae, Illustrationis, et scientiae, ac eternum inesse
non item tamen apparet de aliis nam imperfectiones
in se involvunt. Jo. n. consilium habet locum
in dubiis Ergo a. de nulla re dubitabat; 2do pietas dat ad compatiendum
proximorum miseriis Ergo a. ideo impossibilis

nec est amplius capax compassionis. 3. Certi
iudo locum non habet, ubi nil terribile et
periculosum, atque nil tale est in coelo. Quarto
ubi non est, ubi non est in coelo, periculum in
feria et culpa et poena, ibi timor locum
non habet, quod saltem ita in Christo pure com-
prehensore non dari amplius hoc dona.
Ergo Christus hoc via permanere in Christo
nam jo consilium per se abstrahit a dubiis
et perplexitatibus quae consultationibus humanis
se immiscent, involuitque in se claritatem et
firmitatem prudentis iudicii circa agenda
et tale consilium fuit in Christo, estque et in
Deo, qui via operatur sine consilium voluntatis
suae ut ait S. Paulus. 2do Pietas hoc loco
non significat commiserationem sed extraordinariam
cultum erga Deum quem ipsi Christus semper exhi-
buit quanquam et in Christo sit pietas versans
circa miserias hominum hoc non imperfectionem non
involuit, nam sine effectu conceptum dicit
peculiarem affectum succurrendi hominum malis
abstrahendo, an condolia sit coniuncta
an non. 3tio Ubi Christus ita pure com-
prehensor actum fortitudinis consummare non
potest, tamen ei inest verus fortitudinis affectus
in praeparatione ei quae si opportet, paratus

est iterum crucifigi. Dicitur Timor
hoc loco non significat affectum fugae ab appre-
hensio malo, sed significat affectum admirationis
stuporis et submissionis erga Deum, appre-
hensum qua summe potens est via quae
condidit redigere in nihilum, et hic ti-
mor manet etiam in patria ut docet Sanct.
2.2. q. 19. a. 9.

Dubium 4tum

Utrum in Christo fuerint gratiae gratis datae.

Gratiae gratis datae dicuntur quae accipienti dantur non
tam in privatum ipsius bonum, ut dicam gratiae
gratum fatis, quam in communem aliorum in Ecclesia
militantium spirituale utilitatem et profectum in
rebus attinentibus ad Theologicae fidei et Veri-
religionis manifestationem confirmationem et In-
crementum, tales gratiae, 9. numerantur a S.
Paulo earum 3. referuntur ad Cognitionem, sicut
Prophetia, discretio spirituum, et fides non ea
Theologica, sed certa fiducia et aestimatio
de futuro eventu miraculoso, sicut illud:
si habueritis fidem sicut granum sinapis

4. referunt ad sensibilem sermonem, in sermo sapiae
sermo scientiae, genera linguarum, interpretatio sermonum.
Denique ad exteriorem actum referuntur haec duae: Gratia
sanitatum et virtutum id est miraculorum quae singulae
haec gratia sunt, docet S. Th. 1. 2. q. 111.

Mi. est affir. cum PP. et Scholast. quae ut ait
S. Aug. sicut in capite sunt omnes sensus, ita in Chro
fuerunt omnes gratiae, cum non ipse sit caput, et di
spensator omnis gratiae gratis datae, quoniam sua mem
bra accipiunt, convenientiam ut ipse ad omnes tales
gratias haberet cum perfectioni ipsius et officio non repugnet,
imo ipsum ut excellentissimum Iuliae Doctorem decoret.
Ob. Prophetia involvit obscuritatem nam ja Chor. 13
dicit, quod per visionem Dei destruatur prophetia,
sicuti fides, eo quod et fides et Prophetia sint
tantum cognitio ex parte, s. notitia imperfecta et in e-
videns, quod etiam S. Pet. 2. c. 1. insinuat, dum
prophetiam comparat lucernae caliginosae, aut
aurorae tenebrosae quae sole veniente propius
dissipatur. Ergo Christus utpote Deum clare videns
semper, prophetiam non habuit. Ratione hac
motus Abulensis Christum non fuisse proprie pro-
phetam putat. Sed Contraria est communis et certa

PP. et Theol. patet, tum aliis sc. locis pro
sertim v. Deut. 18. ubi Moses ait: Prophetam
de gente tua et de fribus tuis sicut me
suscitabit tibi Dnus. Et. prophetam suscitabo
eis de medio fratrum tuorum similem tui quos
locos de Christo litterali explicant SS. Petr.
Stephanus aliique PP. Ad Ob. Vg. ob
scuritem non esse de ratione prophetiae, proprie
n. est prophetia rerum occultarum notitia
divinitus viatori inspirata eo speciali fine
ut easdem viatoribus quibusvis conversationibus
aedificationem exterius annuntiet. Unde prophetam
dici quasi fantem vel procul videntem nam et
in Vet. Test. videntes dicebantur, hoc est, cu
noscentes ea, quae procul sunt, non a sua notitia
certa et evidente, sed a caeterorum quibus illa pro
dicunt sensu et opinione adeoque in prophe
tica notitia sunt se obscuritem non involvi.
Ad locum S. Petri Vg. illum ibi per sermonem
prophetiae intelligere sensum quae nobis non semper
clara est. Ad locum S. Pauli Vg.
Prophetiam dici cognitionem ex parte l. rationis ipsius
prophetae, qua m. prophetae pure viatores
non semper perfecte cognoscunt sibi a Deo inspi-

rata, certe non tam perfecte ut cognoscunt beati
l. rationem aliorum hominum quibus prophetae factas sibi
revelationes extrinsecus annuntiant nam in his audito
illius est imperfectio, quae in patria evacuatur. Unde
et in patria cessat prophetia non quia prophetia notitia
repugnet visioni beatifi. imo omnino probabile est
prophetiam Christi notitiam sive substantiam non fuisse dictam
ab ipsa visione beatifica aut scientia infusa, sed
quia in patria deest materia proxima et finis in
trinsecus in quem ordinatur nam tunc nihil erit
procul a sensu et cognitione beatorum, aut ad
ipsorum aedificationem aliquid dici poterit adeoque
nemo illis quibuscumque in caelo universaliter prophe
tare poterit.

Quaestio 2da

De Gratia Christi secundum quod est
Caput Ecclesiae.

Dubium jus
An et per quam gratiam, sit Christus Ca-
put Ecclesiae?

Con: ja. Christus qua homo est Ecclesiae perfectissimum
caput mysticum. Ita cum S. Th. h. vis et certa
Rabet ex Varijs Sanctae locis Ephes. j. ipsum dedit
caput super omnem Ecclesiam. et c. s. Christus est caput Ecclesiae

fuerit ratio desumpta à proportione et
metaphora capitis moralis et naturalis ~~Et~~
Nam caput naturale huius habet 3. has Conditiones:
1o dignitatem situs. 2. dignitatem perfectionis quae in eo
vires interni et externi sensus existent, et ope-
rationes naturales eluceant. 3. dignitate causalitatis;
s. virtutis influendi in reliquum corpus quod
fit l. per interiorem emissionem spiritus animalium in
capite generatorum l. per exteriorem guber-
nationem s. directionem imperativam ne corporis
membra in suis functionibus errent. Itaque
ut aliquis sit caput mysticum debet similes hae
conditiones et praerogativas, atque Christus qua
homo respectu Ecclesiae eas perfectissime habet, Nam
1o habet supremum dignitatis et honoris locum
propter suam ad Deum propinquitatem à quo accepit ve-
stitatem in caelo et in terra et constitutus est pri-
mogenitus in multis fratribus. 2. habet in-
tensiones et eminentiores imperfectiones et vis generis
gratias quas habuerint, vires collective huius et
sancti. 3. habet causalitatem et virtutem influendi
in membra sua, per internam collationem varia-
rum gratiarum quas tanquam Redemptor humano
generi promeritus est quam per externam guber-
nationem praescribendo de sacramentis, sacrificio legibus

praeceptis, consiliis, doctoribus, pastoribus &c. quae
Christus qua homo est vere mysticus Ecclesiae caput.
Con: 2da. Nam per quam Christus constituit caput Ecclesiae
est eadem substantia cum gratia personali s. quae competit
ei qua singularis est homo. Ratione tamen et sum respectu
differt. Ita S. Th. h. a. 5. et cois. Prob. quia una et
eadem est forma quae et actuat subiectum et est principium
agendi in alia, nam per eundem numero calorem v. g.
et ignis calidus est, et alia calefacit, quae eadem
est gratia Christum sanctificat, et simul est ei principium a-
gendi influendi et sanctificandi alios, quae per eandem
constituit caput cum principali, hunc influxum
Ecclesiae caput censeatur. atque ex hoc
Colliges: gratiam unionis hypost. esse per quam Christus
iuxta constituit caput, nam cum ab hac gratia in
Christi opera, quorum intuitu homines redimunt
et sanctificantur vis valor meritorius et satis-
factorius iuxta transfundatur; Itemque huius in-
tuitu Christo collata sunt omnia aliorum gratiarum
dona, quibus mediantibus ea opera fecit, sequitur
necessario Christum principalem per illam unionem consti-
tui Ecclesiae caput. atque hoc est supra Tr. 5. q. 3.
d. 2. insinuavimus ex S. Th. dum ait: hu-
manitas hanc vim agendi influendi et sanctifi-
candi, ex hoc quod est Divinitati coniuncta.

Dubium 2dum

Qui Censeantur nomine Ecclesiae
Cuius Caput est Christus?

Nomine Ecclesiae ac proprium membra Christi hac loco
magis proprie censentur homines omnes l. in terris viventes
l. in gratia defuncti, minus aliquando proprie censentur
et Angeli adeoque Christus est Caput Angelorum et hominum.
Ita pars est coeli et via certa post S. Th. 4. a. 3. et
Rad. est; Ita respectu hominum Christus magis proprie tamen
conditiones capitis praesentium 3tiae quae et potissi-
ma est ac reliquas subponit nam in omnes ductus
homines influit sua dona et gratias, in beatas
in aias gloriam; in purgantes Charitatem fidem
et spem, in viatrices l. Charitatem l. fidem, l.
certe auxilia et illustrationes supernaturales, Ita ut
expressis si actu per Charitatem Christo unitae non sint
paulatim uniantur, aut si dicitur tale quod non dum
influit, ut non influit in infantes, v. g. in
utero materno adhuc existentes tamen influere
potest, et talis aia influxum illum per se loquendo reci-
pere, adeoque Christi membrum fieri potest, nec
in aias solum ita influit, sed et ordinario in
corpora, ut in corpora et membra nostra

exhibeamus arma iustitiae Deo; Vnde docet S. Th. h.
a. 2. Christum esse caput hominum non tantum quoad animas sed etiam quo
ad corpora.

Ex Vtrum etiam damnatorum caput sit Christus?
Resp. Cum S. Th. h. a. 3. Negat. quia nullum vnitiuum
gratiae influxum tribuit illis Christus, nec illi sunt in
eo statu vt possint illum participare cum pro illis vt
in eo statu existentibus Christus sua merita et satis
factiones non obtulerit. Nec obstat quod in damna
tis aliqua remaneant per Christum accepta, vt scientiae
caracteres, ac etiam corporales vitae in resurrecti
one vnde per Christum acceptari sint, quia haec ta
lia non sunt, vt per ea moralem Christo vniri existi
mandi sint.

2da Pars quod etiam Angeli vasceam nomine Ecclesiae Christus
qua homo sit ipsorum caput, est coior Theol. post S.
Th. h. a. 4. et probatur tum ex c. 2. ad Colossenses qui
est caput omnis principatus et potestatis. Tum quod angeli
sint pars reipubl. et Ecclesiae triumphantis,
non conuenit a. vt eiusdem reipubl. sint duo ca
pita, quia sicut Christus qua homo est caput hominum
ita et Angelorum. Tum denique probatur ratione supra
adducta quia etiam respectu Angel. habet Christus conditiones
capitis, nam et tantum honorem et tantum gratiarum

capiam et Angelis excellentior, ut patet ex Heb.
1. et exercet aliquem in Angelos influxum
tendo in illis gaudium aliquod auctoritate super
conversione peccatorum, illuminando et reve-
lando clare aliqua mysteria Aliqui secreta
test. S. Dionys. de coelest. Hier. c. 7. ipsos
dicunt ut mentes exterius gubernando impe-
rando et destinando ad varia negotia obe-
renda, ut patet ex Math. 4. et Heb. 1. Quan-
tum Christus qua homo in eosdem Angelos non influ-
xit ea, quae viatores habuerunt supernaturalia
dona. neque aptitudinem esse quam iam habent
C. ut tanquam probatur mihi videtur, eo quod in
carnatio non sit decreta nisi ex praevisione peccatorum
adeoque sed usque ad Angelos, et consequenter
quoque angeli viatores habuerunt, independenter
a Christo habuerunt, ideo Christus minus proprie
est caput illorum quam hominum, horum enim caput
est sub nobiliori titulo nempe Redemptionis
et sub nobiliori influxu, nempe remissio-
nem peccatorum, et vis gratiae et gloriae collationem,
nec plus quam hoc evincunt Veteres aliqui ne-
gantes Christum qua hominem esse Angelorum caput.

Dubium 3.tium

Utrum esse Caput Ecclesiae sit proprium Christo.

Cum est affir. certa et coiis cum S. Th. l. a. 6.
quia cum capitis sit influere in membra interius per
gratiam exterius per gubernationem, hoc a nemo
potest nisi solus Christus sequitur ipsum Ad solum esse caput
Ecclesiae. Et quidem in Ecclesia capita visibilia
quae membra sua Ecclesiae exterius gubernant
ut Episcopi diaconos suos, Papa Ecclesiae fideles,
haec tamen multum differunt a capite Christo; tum
quia Christo capiti principali sunt subordinata, tum quia non
sunt Ecclesiae ut Christus, sed particulariter tantum gubernantia
in tantum determinata loca ut Episcopi, aut tantum
brevi et determinato tempore ut summus Pont.
cuius regimen est principale, aeternum, Ecclesiae.

Ex hic occasionaliter cum S. Th. an diabolus l.
Antichristus possit dici caput omnium malorum?
Ex affir. nam diabolus quidem est caput omnium ma-
lorum, tum sunt eminentiam nequitiae, quia neq-
tiam omnium hominum superat, tum sunt exteriorem guber-
nationem quoniam per se l. per suos ministros tentando
suggerendo per homines a Deo avertere conatur.
Antichristus similiter malorum caput dicitur, quoniam omnium
hominum qui sunt fuerunt et erunt, nequissimus fu-
turus est, ac superaturus Ad, ut quibusdam placet,
daemones, diabolo Lucifero inferiores usque

adeo n. Lucifer eminentiores suas malias
suggerendo in Antichrm influet.

Dō 3tia

De Scientia Chri.

Generatim in Chro dari scias duplm, creatam
vid. et Increatam fide certum est, in ssa sæpe
expressum, sæpeq; in Concilijs definitum ubi
damnabant qui negabant esse in Chro duplicia
quæ ad duas tiq naas pertinent, hoc est: qui
dicebant in Chro esse quidem Reitem et Lmtem sed
non m̄ vinca scia, vinca volitiones easq; in
creatas: sed contra hoc Concil. et PP. docent
unamquamq; naarum impermixte et incon-
cabiliter servare suas proprietates et operaones ita
ut Reiti videat increata scia et volio, hu-
maniti creata scia et volio, idq; rao ne-
cessaria suadet, cum n. Chrus qua hō sæpe ora-
verit et variorum virtutum opera meritoria
elicuerit, necesse est asserere creatam in eo
volitiones sciamq; fuisse cum huiusm. actus in
Illum et volte consistant. Nec dicas:
aiam Chri eiusq; Illum scivisse per actum incre-

atus scia dia, hac n. dre, vt aliq dixerunt, et
Theologice temerarium et Philice impossibile est; nam
scire et notitiam elicere, eamq; in se recipere (in
per identitatem nam conveniat quod Deo proprium est)
quorum vtrumq; repugnat increata scia ex sui
creati cuiuscunq; illg. Vide S. Th. q. 9. a. 1.
Porro creatam Christi scia, de qua sola h. agendum
(nam de increata agit in ja parte) subdividunt
Theol. in beatam, infusam, et acquisitam, de
qbus ordine.

Dubium jum

An et quantam intensive, et extensive
scia beatam habuerit Chrg?

Subpositis ijs quae in 1. parte de visione bea
tifica doceri solent sit

Con: ja. Chrg ab instanti conceptionis habuit cla
rem Dei visionem, adeoq; scia beatam. Ita S. Th. l.
et Theol. oes. teste Suarez vt contrarium afferere
saltem erroneum foret. Prob. ex varijs ss. lo
cis praesertim quod Joan. quod scimus loquimur et
quod vidimus testamur. nemo ascendit in coelum
nisi qui descendit de coelo, filius hominis qui est in coelo.
Vbi ego sum (hoc est vbi iam sum in aeterna gloria)

ibi et mnr mag erit vt vbi p Confir.
ex transfiguratione Xmi, quae teste S. Aug. et
alijs Pp. fuit manifestum signum latentis tunc
in aia Chri beatificae gloriae nam gloria
corporis ex aia beat. redundat vt ex caa.
fecit rad. Ita haec perfectio et status prae sm
aiam debebat Chro per modum naturalis perfectionis
tanquam filio Dei naturali sm illud S. Pauli:
si filij et heredes p. nec v. aliqua caa
exigebat vt differret haec collatio haereditatis
vsq. ad resurrect. l. ascensionem; qa
bona aia Chri non poterant obesse redemptioni
nra et passioni Chri, sicut obstare poterat
impatibilitas et immortalitas corporis glo
riosi, adeoq. congruum erat vio, vt sicut a
Conceptione statim fuit filius Dei naturalis sic
statim sm aiam esset comprehensor et tm pp
redemptionem nram sl esset patibilis viator.
Con: 2da Chri aia beata Deum perfectius in
tensive videt quam vllus alius beatus. Ita ar
ta cum S. Th. q. 10. a. 4. dubium n. nam est qn
Chro naturali Dei filio ad dexteram pris sedenti
et vnione hypostatica et maiori gra
arum plenitudine gaudenti datum sit lumen glo
riae multo copiosius atq. intensius q vlli

alij sororum q perfectius, et intensius Deum videat
ut n. in j. parte docet sm perfectionem luminis q
ria recepit perfectio visionis. Ubi v. Deum per
fectius videat q alij sibi eundem tm non comprehen
dit quia comprehensio sigt cognitionem ubi tam
perfectam in genere cognitionis, quam sit perfectum illud
in genere entis, nam cognitio tam perfecta creatae mul
li convenit. Ut generatim docet in ja parte.
Con: 3tia aia Chri clare cognoscit via quae
Deus cognoscit per suam increatam sciam visionis,
nam a. cognoscit via quae novit Deus per sciam
simplicis illigiae. Ita S. Th. q. 10. a. 2. et cons.
ja pars Prob. qa ut Chrus ho sit caput, Bnes
et iudex vim hominum et angelorum bonorum
et malorum et ad beatificum eius statum pertineat
nosse de vibus quae illius curae sunt
commissa consequenter debet illi perfecta cognitio
de vibus et singulis Angelorum et hominum vim
cogitativis verbis avibus p de vibus item et
singulis magnis et parvis bnfuijs naturalibus
et supernaturalibus quae Deus eis l. Ursim l. si
gillatim contulit, adeaque novit via q sunt
fuerunt, aut aeternum erunt, substantia et
accidentia, physica moralia, bona l. mala
ac proinde novit via q Deus scia visionis

et ulterius ut in ja parte concedit Deus
per scientiam visionis cognoscit infinita. ita et
de scientia Christi dicendum erit de quo vide S. Th.
h. q. 10. a. 3. 2da pars Prob. Quia aia
Christi non videt omnes possibiles et infinitum mul
tiplicabiles effectus quos Dei virtus producere
potest hoc non ~~negat~~ nec ad statum eius beatif.
nec ad officium Judicis l. dignitatem capitis pertinet,
quia non increata Dei scientia simplicis
illigia ad omnes et possibiles illos effectus extendit
dicitur Christus non videt via quae Deus per dictam
scientiam videt. Dixi, non videt via, nam et
multa videt possibilia quae in solius Dei pro
tentia eminenter existunt ut ex S. Th. et Sc.
colligitur quae a. et quot illa sint solus Deus
et Christi aia novit. novit item Christus quae
cunque possibilia sunt factu a quacunque creatura
non existentium in aliqua temporis differentia, quia Christus
creatura cognoscendo comprehensive ipsam cognoscit,
ac proinde novit evidenter omnes ab ipsa produ
cibiles effectus. Insinuat hoc ipse Christus ubi do
cet in Evang. Si scire quid facturi fuisse Tyrii
et Sidonii; quid angeli sibi cogenti auxilio
venturi fuissent &c. ad eum, potest scire Christus ali
qua quae Deus sola simplici illigia cognoscit.

Dubium 2dum.

An? quantam? qualemque scientiam infusam habuerit Christus?

Con: ja. Christus ab instanti Conceptionis habuit scientiam per se infusam qua per proprias et sibi congenitas species cognovit ea de quibus Con. seq. sicut Angeli in momento creationis acceperunt naturalem sibi debitam de plerisque rebus naturalibus naturalis ordinis scientiam per se infusam; qua per species proprias intuitive naturalia cognoscerent q. 9. a. 3. S. Th. et communis. non tamen certa de fide ut videre est apud suos. Hoc probatur ex illo Joan. plenum veritatis, et illo ad Colossenses 2. in quo, id est, Christo sunt omnes sapientiae et scientiae thesauri absconditi. Accedit ratio, si non angelorum natura exigebat ut ipsis propriae rerum species congignerentur, multo magis debet Christo Anno, non propter naturam ipsius sed propter unionem hypostaticam. Ut talis ipsi scientia imo angelicis multo perfectior et initio statim infunderetur ac sic illius ipsius possibilis qui est in potentia ad recipiendas eiusmodi scientiam et species ad actum reduceretur.

Con: 2da Ponta fuit infusa Christi scientia, ut p

eam cognoscerit intuitive via pertinentia ad
humanas scientias, quae m. per naturalem virtutem
via inventionis l. disciplinae sciri possunt.
via item quae per revelationem divinam aliis imo
tescunt, excepta essentia divina. Ita S. Th. 1. q. 13.
a. 1. et cois. quanquam quoad partia aliqua
hinc in Aff. dissentiant, conveniens n. vio
est, ut Illus Christi possit tam naturalis quam obedientialis in
actum reduceretur per istam scientiam, atqui Christus habe
bat naturalem potentiam ad illa via scienda quae ad scientias
humanas pertinent et obedientialem ad via illa quae
per revelationem hominibus innotescere possunt quae cognoscendum
est quoad hanc viam potentiam Christi reductam esse ad
actum actum. Itaque jo. per hanc scientiam no
vit Christus intuitive viam naturalis ordinis obiectum sub
stantias vim. et auctoritatem viam s. corporalis s. spiritualis
naturae sint, vim n. ipsorum proprias species habet.
Dices. scientia Christi infusa respectu obiectorum modo
dictorum non potest dici per se infusa sed tantum infusa
per accidens, quia ut docet 1. 2. notitia per se in
fusa dicitur quae ideo a Deo infunditur quod naturali ha
beri non possit, per accidens v. infusa dicitur quae natura
haberi potest sed tamen Deus illam infundit ut ipsum non sit
labore illam acquirere, sic multis scientiis infundit scientias
naturales et Philosophicas quae quidem sunt eiusdem generis cum ac

quisitis, sicut eiusdem Dei est visus per generationem naturalem
acceptus, et per miraculum restitutus. Cum igitur scientia
de obiectis naturalibus Christus naturaliter potuisset, non per
se ipsa per accidens infusa dici debent. Ita scientia aliquis
cum ipso. Ad

Ad 2. Scientia naturalis alias acquisibilis tunc dici
infusa per accidens quando obiecta per ipsum cognita cog-
noscuntur eadem modo quo naturaliter cognita fuis-
sent, secus si alio modo. Cum igitur Christus per hanc scientiam
videat naturalia obiecta longe altiori modo (cum non
solum naturalia clare sed ipsos et Angelos comprehendit
melius quam aia separata, aut ipsi et Angeli, ut
cum aliis bene notat Suarez. B. 26. S. 1. I quam naturaliter
cognoscibilia sint, sequitur ipsius scientiam non per accidens,
sed per se infusam esse. Huius infusae scientiae obiectum
naturale potest vocari ens creatum, finale, quod tamen se
modo perfectissimo et comprehensive cognoscibile
est; quae ratio cognoscendi, cum nulli creaturae
tamen sua propria considerata debeat, ideo scientia est
supernaturalis. Ad 3. Patet quis Ob. quod infra
dicitur, Unionem hypostat. non videri compre-
hensive a Christo; Item per hanc scientiam videri
abstractive scientiam Rei p. Ad 4. Ad 3. ipsam
entitatem Unionis comprehensive tamen videri non vi

deri terminos eius. Ergo ad 2dum Epistola
Rei non esse jarium huius scientiae sed 2dorium

2do Cognoscit intuitive res cognitas et actus
liberos futuros, praesentes praeteritos. Cum non
implicet, illuj creato infundi species à dia
essentia participatas repraesentantes haec obiecta,
sunt res conditiones Epistolae Christo Verbum Anno
gubernatori et Judici ea species negandae
non est, nam perfectio ipsius exigit ut non tantum in Ver-
bo l. per scientiam beatam sed etiam per proprias species
adeoque intuitive haec omnia cognoscat. Ita Vasq.
B. 5 d. et alij. Et quidem qui cum Suar.
Raynaud et alijs intuitivam notitiam futurorum
contingentium Christo non libenter concedunt, et
malunt dicere, Christum tantum habuisse notitiam abstracti-
vam, et quoad An est, per evidentiam in attestan-
te ut loquuntur, quia nimirum illi Deus clare revela-
vit talium futuritionem. Verum quia hic cognitionis
modus à fide divina non differt, l. saltem obscuritate
ex parte obiecti involvit, non putarim Christo tribuendum.

3tio Novit intuitive omnia supernaturalia dona
gratiae et gloriae tam sibi quam alijs concessa adeoque
novit essentiam unionis hypost. Verbi beatif. gratiae

[illegible] p. [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] p. negantes. intuitiva [illegible] cognosci [illegible]
hypostaticam [illegible] visionem beatis. [illegible] intuitiva
videat Reg. [illegible] inquiunt. Unio hypost. [illegible]
[illegible] [illegible] [illegible] ad hypostasim [illegible] tanquam
ad suum extremum et terminum, et visio beatis.
ad Deum unum et trinum, tanquam ad obm suum
specificativum, [illegible] intuitiva videat hypostasis
et tota Trinitas [illegible] videt intuitiva [illegible]
Unio et visio, [illegible] [illegible] [illegible] beatus hypostasim
Deumque intuitiva videt, [illegible] [illegible] [illegible] ille videt
intuitiva Unionem et visionem. Verum, contrarium est
mihi probatum, nam Reg. [illegible] Chri illum indere pro
prium [illegible] Unionis et visionis adeoque et intui
tive a Chro videri. Ad adversarium argu
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] hypostasis et Trinitas in
tuitiva videat [illegible] sufficit ut videat abstractive
et quoad An est? [illegible] a. quoad Quid est? [illegible]
dit [illegible]. [illegible] 27. [illegible] 3. [illegible] a. Deum et hypostasim
videri statim dicemus, [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
Unionem et visionem [illegible] videri perfecte comprehensive
[illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]
[illegible] [illegible] hypostasis [illegible] Trinitas videre.
4to. Rei existentia personarumque Trinitas novit

ut quidem intuitive, sic ut tamen novit quis beatus,
solus nonus beatus habet solam propriam Dei speciem
s. ipsum Deum loco speciei, sed evidenter abstractive,
quia ex effectibus Dei evidenter abstractive
s. à posteriori cognoscit Deum existere ex
unione item hypostatica, ex visione beatis.
evidenter iterum à posteriori hypostasim verbi
Trinitatemque cognoscit; etsi enim unio hypost.
ut comparetur ad personalem ut ad causam efficiens
ut dictum supra, tamen tam arctam connexionem
tam essentialem et specialem ab illa dependentiam habet, tam
quam à suo termino, quam habent ulli effectus à
sua causa effective in illos influente, quod si
cut ex effectu à posteriori evidenter cognoscit
causa sic ex hac unione hypostasis quod idem pro
portionaliter de visione beatis. respectu totius Trinit.
quam ut obiectum specificativum essentialiter respicit dicendum
est. Non potest nec hoc loco cum Pr.
quibusdam necessario recurrendum esse ad notitiam ha-
bitam per evidentiam in attestante hanc ut ob-
scuritatem sensus involventem et sensum probliorem à
fide ut ductam à Christo libentius removemus.
Affirmatur ex hiis dictis colliges quod s. Th. h. a. 4.
quaerit an infusa Christi scientia superet infusam

naturalem scientiam angelorum nam et extensive superat,
quia Christus multo plura omnia novit in futura
contingentia, secretas cogitationes viam misteria gratiae
et gloriae, quae angeli per scientiam suam non nove-
runt. Superat etiam intensive cum intuitiva eius
scientia sit longe evidentior et clarior propter maiorem à
Deo luminis immissi perfectionem, quam sit Angelorum.
Porro in praesentis dubii titulo posuimus et par-
tem qualis fuerit Christi scientia, sub qua proposui-
mus examinare quomodo Christus actualem suam scientiam in-
fusam usus fuerit, qualis item ipsius scientiae infusae
habitus fuerit, quae viam per sequentia quaestionum
explicabimus itaque

Circa actualem scientiam

Quaestio 1. An Christus scientia infusa uti potuerit
non convertendo se ad phantasmata s. independenter à
cooperatione phantasiae?

Resp. Cum S. Th. h. a. 2. et communi contra Durand.
affir. Quia ratio quare nos homines communiter nil possu-
mus illigere nisi dependenter à materia phantasiae
est, quia sicut omnes nostros species illigibiles non nisi mini-
sterio sensuum interiorum et exteriorum accipimus
s. nil n. in illum quod non prius in sensu. Sic ipsi non

pnus vti ipsius corpori obnoxij sumus, in
vno saltem eorundem sensuum cooperante, sed
hoc ratio in Christo non erat, nam scia eius infu
sa, sicut in sui collatione non dependebat à sensibus
sic eiusdem usus à sensibus fuit independens; ade
oq. et infans in utero Virginis vti non est usus
ullius sensus, hac scia vti potuit, cuius usus fuit
de facto ex eius directione exercens opera me
ritoria et munia Redemptoris et cognito
ris culparum, vel facturum omnium in quavis dis
tra temporis existentium. Porro an saltem
potuisset Christus hac scia vti convertendo se
ad phantasmata res controversa est. affirmat
S. Th. h. ad jus. et cum alij post ipsum, negat Vasq.
p. 52. c. 2.

Ad 2dum Utrum infusa Christi scia fuerit di
scursiva s. collativa?
Ex Cus S. Th. h. q. ij. a. 3. negat. quia discur
siva dicitur quae l. per discursum acquisita est, l. in
sui usu discursum exercet; neutrum dici potest
de scia Christi quia non jus implicat n. scia esse
infusam sine illius cooperatione, et esse discursu ac
quisitam. Non 2dum quia propterea scia discursiva non
est de obiecto per se noto, sed de noto per aliud, nempe

per praemissas cognitas ut per medium ~~cognoscendi~~ q obiectum
scendi, Christi a. cognitio fuit de obo per se nato
qa habuit proprias species propriosq conceptus obiectum
suorum n alienos, adeoq; obiectiva intuitiva videt
l. si qn aliqua obiectiva abstractiva et n per pro
prias species cognovit, saltem n cognovit ea per
aliud tanquam per medium obiectivum cognoscendi
ita ut cognitio unius esset causa cognitionis alterius
adeoq; nec discursiva.

Dices esto de facto Christus discursum per scientiam in
fusam n fecerit videtur tn potuisse fre cum hoi
naale sit discurrere; Ergo a. aeque fuerit hoc
ac nos; imo videtur aliqn debuisse discurrere,
superius n. diximus Christum hoc scientia cognovisse ab
stractive ex effectibus existentiae rei qd sine discursu n
videtur fieri potuisse, atq; at de facto discurrisse
videtur colligi ex math. 17. ubi ex verbis Petri
dentis Christus accipere tributum ab alienis, con
clusit, q liberi sunt filii.
Resp. S. Th. multosq; cum ipso hoc via concedere
sicut n. inquit S. Th. interdum scientes ex causis con
cludunt effectus, n ut de novo addiscant, sed vo
lentes uti scientia quam iam habent sic poterat Christus et
ex uno aliud concludere ut sibi placebat. Verum
n pauci cum Ruth. suar. p. a S. Th. videntes

negant, Chrm per hanc sciam potuisse discurrere
dantes vaem supra datam nostrum de facto sed
et de possibili procedere. ad obiectum fatentur
Chro naturale esse discurrere sed non per quas sciam
sicut homini naturale est videre sed non per quas potest
v.g. auditivam, potuit ergo Chrus discurrere per
sciam acquisitam. fatentur item Chrm ex effectibus
abstractive cognovisse Deum, negant tamen in
terminisse discursum, quia eodem omnino actu dicunt
esse cognosci effectus ut formam obiectum in propria specie
cie, adeoque intuitive et causa tanquam obiectum
secundarium in specie aliena, adeoque abstractiva.
Dicunt negant Chrm cum Petro Lyntem fecisse
mentalem discursum per sciam infusam sed tamen quae in
tuitive videnat, expressisse per verba discur
sum sonantia, et docuisse Petrum quam ex
concessis praemissis debeat inferre consequentiam
atque horum sententia valde probabilis est.

3tio Utrum scia Chri infusa semper
fuerit in actu 2do Ita ut semper aliquid actu
aliud cognoverit? Ex 1. Cus S. Th. q. 11. a. 5.
Chrus potuit aliquando cessare ab actuali cognitione
et usu huius sciae in hac non differt a scia beatis.
haec non est perpetuo in actu 2do et cognitione ad
quali obiectum non item scia infusa qua Chrus usus est."

qn et qmo soluit. Sp 2do Videri certum
Chrm nunquam cessasse ab oi actu huius scia, cum
n. à momento conceptionis fuerit in perpetuo exer-
citio aliquorum saltem mentium ab hac scia n
cessavit, cum haec fuerit regula pepme dirigens
et excitans merita, vn merito illud sort.
Chro tribuit ego dormio et cor meum vigilat.
Sp 3tio Probabile est, Chrm saltem aliqn pro
sertim in momento Concept. cognovisse actu
alt totum adaequatum huius infusae scia obm,
cum n. Chrg tunc jo constitutus sit caput, doctor
et Judex hominum et angelorum. Verosimile est ipsum
tunc via scia obiectum suae, ad ipsum qua caput,
doctorem et Judicem spectantia actuali cognovisse, imo n dest. qui velint ipsum deinceps
continuo inadaequati sui obi actuali cognitione
perseverasse, cum nulla esset ratio, fatigatio quare
cessaret, et in ea perseverare sit nobilius in se et
perfectius atq. dignitatem illius Chri magis deceat.
Verum haec incerta sunt.

Circa Habitualem Sciam.

Sp jo. In quo consistat habitualis Christi scia
infusa; utrum in. in solis speciebus intelligibilibus divi-
nitus infusis an v. et in aliquo habitu? Sp
addita qualitate illum ad intelligendum facilitante?

Sunt qui in extrema abeunt, nam quam cum
Vasq. d. 24. alijsq; docent scientiam Christi habitualem
aliud non esse quam meras species illigibiles, nec
praeter has aliud requiri ut illum actuali possit
illigere; quia illum aiunt constitutum in actu jo
per species illigibiles repraesentantes perfecte obiectum
suum, et sufficiens principium actus illigendi sunt vel eius
rationes, quae superflua est alius habitus. Ant. probant:
quia in actu illigendi duo sunt, sc. ratio illectionis
et species talis illectionis. Illum de se habet unum suf
ficiens ad effectum illectionis, ut illectio est, per species
v. sufficiens determinans ad illectionem talis speciei,
quia et haec opinio utcumque probabilis est. Aliqui
praeter species requirunt duas qualitates ductas, al
teram vocant habitum quod possit in facilitate, alteram
lumen, quod obiectum illuminet. Sed his omissis est
medio incedendo
Ex Cum vivi Thomist. et aliorum praeter
species illigibiles dari adhuc unam tamen qualitatem, in
habitum facilitantem ipsum illum, Ita S. Th. in lib.
Sent. Dist. 14. a. 3. q. 4. dicens: aiam Christi unoha
bitu via cognovisse quae ad hanc scientiam perti
nent, quibus dicitur speciebus. Quid in summa hac
de re sentiat non ita certo liquet qu. 11. a. 6.

ad 3. videtur nobis facere, sed ad singulorum mentem
trahitur. Ratio responsionis est, quod species illigibiles teneant se ex
parte obiecti unius vicem subsistent, ac proinde solae non suf-
ficiunt ad eliciendum cum Illum Christi actum scientiae per se
infusae, quia cum haec sit supernaturalis oportet ut ex
parte potentiae illectivae detur principium supernaturale infusum
quod Illum elevet, quia species illigibiles non elevant Illum
sed elevatum subponunt ut supernaturaliter agere possit
adeoque ex parte Illius requiritur habitualis aliqua qualitas
vel aliquid eam subsistens quae sola posita est exclusa
vi alio lumine censetur Illius in genere potentiae sufficienter
completus. Ex quibus patet solutio ad argumentum sic ori-
ginis, quia etsi in naturalibus suis admittamus
praeter potentiam illectivam et species illigibiles nil ultra
requiri, non tamen est eadem ratio in supernaturalibus qualis
est infusa scientia Christi, nam potentia illectiva ex se est in-
sufficiens, ad actum supernaturalem eliciendum, adeoque per
supervenientem qualitatem, ad hoc confortari debet. Vide
Suar. 11. 29.

Ex 12do. An Christus habeat plures species illigibiles
an vero per unam cognoscat via obiecti?
Ex Rem esse valde incertam nam Scotus ait esse
tot quot sunt, fuerunt et erunt in divina dua
substantiarum et acutius, tam moralium quam physicarum

Morfeliy ait ee tm̄ vnam nro, et p eam via
uniuersi ordinis obā nosse. Alij plures con-
cedunt spēs n̄ tm̄ tam vtiles q̄ sint Angelicae
ita 1. Ph. 2. a. 6. docens Angelum plura obā
et specifice dicta per vnam nro spēm illigere
quam Chrg. Aliter per vnam illegat. Alij loc
ipsum negant, docentes Chri spēs ee vtiliores
quam Angelicas, adeoq; per vnam plura ille
gisse et n̄ tot hre spēs sicut Angeli. Alij
duas spēs attribuunt. vnam q̄ repraesentet
viā obā creata ordinis naalis, alteram
quae supernaalis ordinis obā. dnq alij Chrm
habuisse vnam spēm qua nouerit pertinentia
ad vniuersum Cyprist. alia qua nouerit
via alia supernalis ordinis auctiae, aliam
qua substias speciales et earum proprietates, aliam
qua substias naales cum proprietatibus.
aliam quam homin et Angel. affg et cogita
ves ordinis naalis; aliam qua eorundem
affg et cogit. ordinis supernal. et hoc qui
nio uidetur probabilior esse nulla aperte conuin
ci potest.

Ad 3tio An sm̄ multiplicauerit spēs illi
gibilium et multiplicandus sit habitus scienti
ficus adeoq; an dent partes habitus ex quibus vnus
totalis fiat.

Ex et hoc est inventum experimentis quibusdam
quod sicut per unum simplicem habitum fidei plurima
ma obiecta revelata noscuntur, ita per eandem sim
plicem qualitatem illud via sua obiecta cognoscere.
aliis v. docentibus sim multiplicationem specierum augeri
multiplicationem specierum augeri augeri multi
plicationem habituum particulariter neutra horum opini
onum argumentis firmis nititur de quibus vide Suar. ubi
s. 3. Reg. disp. 101.

Ex dictis an species et habitus de quibus hic, vere quo
ad substantiam sint ordinis supernalis
Ex affir. nam cum hae species tam virtutes, et obiecta
tam clare et quidditative repraesentantes naturam
produci non possint, nec habitus illius ad eos cognoscendos ~~eliciant~~ elevans naturam acquiri possit. se
quitur et species et habitus supernaturales esse. vide ubi q. s. Pt.

Dubium 3tium

An Christus habuerit scientiam acquisitam, et quando illam, quantamque acquisierit?

Noie scientia acquisita illigitur hic illuminalis notitia
humana naturalis evidens similis illi quam homines alii per
viam inventionis l. disciplinae sibi parant ex obiectis

sensibus et mediis sensuum exteriorum et interi-
orum.

Con: ja. scientiam acquisitam non habuit Christus ab in-
stanti concept. sed eam sibi per naturalem ingenii
sui industriam et sensum decursu temporis mediis
sensuum interiorum et exteriorum comparavit
est contra Halens. Buron. Palud. p. quos
sequitur Suar. d. 30. s. 2. dicentes duplicem
in Christo scientiam acquisitam unam dicunt per aures
infusam fuisse Christo in momento concept. eius,
eiusdem Christi cum suis ab hominibus proprio la-
bore acquisitis. alteram vocant experimen-
talem, quam in. acquisivit mediantibus sen-
sibus, verba sibi oblata percipientibus et illum
agente species illigibiles omnino non habitas sibi ab
strahente, atque huic repugnare ut sit per aures
infundatur sed exigere ut decursu temporis augmen-
dendum ab operatione sensuum, adeoque in hac
scientia profecisse Christum non a. in priori per aures
infusa. Verum a nobis est S. Th. h. q. 9. a.
4. et q. 12. a. 2. et Thomistae cum quos
sequitur Valent. Ragusa. Vasquez agnoscentes unam
tantum in Christo acquisitam scientiam quam non raro et
experimentalem vocant, eo quod communiter exigat

derivari et acquiri per sensum experimenta.
Prob. a. Tom. 10 ex eo Anno. proficiebat etate
et scientia. quae verba etsi cuiq. à PP. exponam
quod profecerit exhibitione et ostensione scientiae tamen
et recte illigi possunt a defacto et à PP. quibusdam
illigum ut videre est quid vasq. B. S. S. de
scientia acquisita profectu, adeoq. Deus in illa
abinitio non erat perfectus. 2do. quia sicuti de-
cuit Christum ut nostri causa assumeret infantile cor-
pus, quod more naturali aliorum instar infantium
crescere sensim, et in usum sensuum praesertim
interiorum proficeret, sic decuit, ut scientias
acquisitas, in quibus hominibus assimilari vole-
bat, assumeret modo non miraculoso sed naturali
et consueto aliis bonae indolis et complexio-
nis adolescentibus, qui labore ingenii sensim
acquirunt augmenta scientiarum. Nec vero iste modus
fert secum specialem aliquam imperfectionem quae homines
deberent, sed est homini per se non solum connaturalis
et ordinarius, sed etiam honestus et delectabilis
exercere in illis agens, cuius officium est a phan-
tasmatibus abstrahere species ne sit otiosus, et
delectatio specialis consequitur, quam ut experimur
felix meditationis et inventionis successus secum trahit.

fuerit quod Christus non indigeret tanto tempore ad scias
addiscendas quantonas, nam cum illum nulla re
tardarent impedita tedia, dubia, errores, pro
eo quod beata scia et infusa iam praedita esset,
et insuper Aeternum puer polleret ingenio et iu
dicio praestantissimo ac magis praestantiori
iam adolescens, plus paucis diebus sine ullo men
tis aut corporis tedio proficiebat ijnos
multis annis. 3tio si Christus ab in
fantia habuit per aures infusas species, sciarum
ex suo genere acquisitarum tunc l. sine novo
miraculo poterat eisdem uti in absentia sensi
bilium l. non poterat, nam ut sensibilia occurrebant
sensibus illius? si jam, tunc non est per aures, sed
per se infusae, quae impossibile est, humana indu
stria comparare illuminales species, quae equidem
ad usum, nam occurrente sensibus obiecto, aut
cooperante cum illum phantasmate a sensibus
derivato quantum est de se. si 2dum frustra
dicti Christo fuisse infusae in utero matris,
quia postea occurrente sensibili obiecto, tam fa
cile fuit Christi illius agenti abstrahere no
vas species ex sensibus quam movere antiquas
ad cogitandum. si dicas ipsum tum fuisse in
structum duplici specie una abstracta per illum

aequalem, altera infusa, tamen est, possunt in eodem
subiecto duas eiusdem speciei infinitae scientias de eodem
subiecto: adeoque una superflueret.

Ob. 10. 2do Adamo tanquam futuro posterorum
parenti debuit animus infusa et scientia naturalis
quam et Christo praesertim, cum longe nobilius et perfectius
sit eam statim ab initio perfecte habere, quam toto in
[illegible] tempore illis carere, ac postea successive acqui-
rere adeoque videtur deberi unioni hypostaticae.

Resp. Ant. esse incertum: sed eo dato negatur Conseq.
ob disparitatem. Cum non statim creaverit Adamum in
statu perfecto decebat ut ei scientiam infunderet
in perfecto corpori [illegible], Christus vero in
fantili corpore conditus est deberet carere
eius tantillo aetati est convenientibus, ceterum
aliter non talem scientiam deferri debet, a capa-
citate obiecti et perfectione subiecti a quo illa et in
[illegible] est, et in acquisitione [illegible] pendet. Verum
[illegible] absolute loq. et caeteris paribus nobilius
et perfectius sit ab initio ac semper habuisse perfectas
scientias quam iis aliquando carere, l. conveniens
perfecte habere, ut tamen Christo infanti semper adscribere
deberemus quae absolute nobiliora sunt. Ubi est
[illegible] subordinarius miraculis aliquis

ponendi non est zealis, nec tamen aut facta no
bis revelatio, ac proinde miraculosa infusio
harum scientiarum Christo infanti debita non fuit
ex vi unionis hypost. Sed hoc debebat ut
infantium egressus, cum vellet facillime post
proprio ingenio acquirere et perfectas et
plurimas à priori scientias Theologicas.
Ob: 2do Christus habuit, et obiectio per ac
cuius sibi infusas virtutes morales, idque in
gradu heroico quod et sensum habuit ~~virtu~~
scias virtutum moralium directrices.
Ex Concertum esse ant. docent non aliquid Christum
infantium egressum virtutes morales sensim
naturales experientiae propria acquisivisse,
sed id Heb. 5. didicit ex his quae passus est
obedientiam. Sed Con. ant. negatur Conseq. Quia
quia dicitur ut in Christo nulla unquam esset
affectio virtus in statu continentiae id est in statu
imperfecto sed heroico ut docet S. Th. Quia
exercitium naturalium virtutum moralium fuit
opta propinquo maa meritorum Christi quae et
in utero matris exercuit, ac proinde ea vir
tutes fuerunt Christo statim in utero matris in
fusae. nec v. necessaria sunt naturales scientiae ut hae
virtutes per eas dirigantur satis non dirigi

sunt, per scientiam et prudentiam infusam quae singulis
virtutibus ostendit, praescribitque debitam mediocri-
tatem.
Ob. 3tio absurde sequitur Christum toto tempore naturali
cognoscibilia ignorasse ac in post infantiam
jo imperfecte scivisse, nec unquam tandem pervenisse
ad naturalem notitiam omnium eorum quae naturaliter sciri
possunt.
Resp. Esto Christus infans nil noverit naturaliter de
naturalibus, novit tamen per scientiam infusam et beatam
ac proinde non infuit illi ignorantia absolute, nam
haec dicit carentiam omnis omnino scientiae de obiecto, sed igno-
rantia sumitur quid, hoc est carentiam solius scientiae naturalis
nec hoc est absurdum, sed est Phrasis et Lectorum quod
Vasq. supra, qui in hunc sensum exponunt id
Isa. 8. antequam puer sciat vocare nostrum scientiam
auferetur fortitudo Ramasii.
Con: 2da Christus comparavit sibi scientias acquisi-
tas sine hominis ullius magisterio sed propria inventi-
one. Ita vis cum S. Th. loco ipso quia non decebat
Christum vulgares doctores ab homine l. Angelo aliquid
discere praesertim cum ipse instructus fuerit ex
excellentissimo ingenio et iudicio et caruerit
omnibus impedimentis quae nos experimur, ultra
v. scientia beata et infusa instructus fuerit ab omni

eum errore liberantibus et magistri nostri
excludentibus.

Dices Christus puer, audita crebro matre
aliisque quibuscum versabatur didicit ab illis
more puerorum lingua vernacula loqui
item Luce 22. fuit confortatus ab Ange-
lo hoc est accepit solatium, quod fieri non
potuit nisi per instructionem et narrationem quam
dolorem mitigare possit, nam vir sapiens et
magnanimus qui non ignorat rationes et mo-
dos leniendi dolorem suum ejus non habet sola-
tio alieno.

Ipse Christus nullum idioma didicisse ab hominibus
hec n. disci non potest nisi credendo, nulla a-
in Christo fides fuit, itaque instructus dono
linguarum perfecte loqui poterat uniuscuiusque gentis
idioma antequam quemquam audiret. ad Angelum
quod attinet, cum docetur a PP. ab ipso nil
de novo Christum esse edoctum sed rationes leniendo
dolori idoneas etsi Christo ante notas propo-
sitas, adeoque quantum in ipso erat consolationem al-
latam fuisse quis a Christo non admissam ut Seyg.
probant, dum eum in agonia factum sanguinem
sudorem sudasse legimus. nec ideo tamen fuit

frustra Angeli consolatio, ya magnum argum. est huius
argum. in Christo natura et partis inferioris afflicta
solatio destituta.

Con: 3tia scia acquisita Christi non fuit tanta
ut per eam res vio res cognosceret quas per in
fusam cognoscebat sed multo pauciores. Ita
generatim accepta Con. est vilis certa, Atqui quo
ad partiam dissentiant. Itaque jo per hanc sciam
non potuit cognoscere res supernales ut Deum
qua personali trinum gratiam et alia dona supernal.
2do multas res aliaque ordinis naturalis ut essentiam
substantiarum separatarum praeteritas aut liberas
secretas cogitationes, liberos eventus futuros
haec n. via sive supernat. huius illius virtutem naturalem.
3tio probatur est non cognovisse plurima aliaque
absolute ab hoc cognoscibilia quorum tamen Christus
nullam experiam nulla phantasmata, nullas species
illigibiles per illum agentem comparatas habuit
nec n. credibile mihi videtur quod Caiet. docet
Angelorum memoria Christi habuisse praesentia
vim eorum phantasmata à quibus abstraheret
res species ne illi aliquid deesset in hac scia. hac ne.
non videtur alicuius quod de re incerta divinare.

nec ita vis placet, quod S. Th. ait q. 12.
a. 1. ad 2. si ut Caiet. et alij explicant ve-
lit Christum acceptis Sebus ex ebus quas ex-
periebat ita illegisse et penetrasse naturas
et proprietates earum, ut statim et vis earum
effectus facile illigeret et ex ijsdem aliarum et
rerum species et cognitiones colligeret ex hoc inq
non placet, quia etsi vis concesserim Christum ex cog-
nitione quarundam rerum potuisse naturali discur-
sive pervenire ad cognitionem rerum naturalem ali-
quam connexionem cum eis habentium tamen non appa-
ret, quomodo vi solius naturalis quicquid praestantissimi
ingenij potuerit noscere alias nullam con-
nexionem habentes, V. G. quomodo ex cognitione ani-
mi et astrorum in Palestina visibilium,
potuerit cognoscere V. G. indici maris mon-
stra, l. astra supra Palestinae Horizontem
nunquam ascendendia, ut taceam alia quae Christus non vidit
nullam connexionem cum visis habentia.
Itaque dicendum Christum paulatim ut res per sensum
cognoscebat abstrahisse species illigibiles et earum
rerum phantasmata conservasse, atque ita sensim
in hac scientia profecisse discurrendo et se ad
phantasmata convertendo sed tamen perfectius nobis
res expertas cognoscendo et alia colligendo, quae

ias an ōia nouerat per suam infusam à qua
rum in acquisita uenatōr ut facilius eas illi
gerat. ac certius et melius circa eas discurreret
vide Vasq. A. 55. c. 4.

Dō 4ta

De Potentia Christi.

Duplex est generatim pōa in Chro increata et
creata. Creata rursum alia Principalis producens
in. effectus tanquam causa Principalis, alia Instrumentalis
producens effectus tanquam causa instrumentalis.

Dubium jus.

Secundum quid Chrus habeat oipotiam
simpliciter s. potiam Increatam?

Con. Chrus sm Deitatem n a. sm Humanitatem ht oipōam
simpli. est de fide. oipōa n. est attributum Deo
proprium non conueniens ulli creaturae quia latitudo
pōa actiua sequitur latitudinem ipsius esse et fra
sola a. naa dia ee incircumscriptum ht, g solus
ht ee pōam incircumscriptam in. proprium producendi
ve qd hre pt. eaam entis. Nec duas p Unionem
hypostat. uniuersam ee humani oipōam, hoc n. est

falsum, quia vi unionis hypostaticae factum est ut
dia huiusmodi naturae solum communicarint in persona n.
a. Et in proprietatibus, quia quod omnipotentia est proprietas
naturae dia huiusmodi communicata non est, quomodo tamen per com-
municationem idiomatum Christus homo possit dici omnipotens, in-
fra dicetur.

Dubium 2dum.

An et respectu quorum effectuum Christus ha-
beat potentiam creatam Empalem?

Con: ja. Christus secundum humanitatem habuit potentiam Empalem
ad omnes effectus qui sunt communiales humanae naturae, quales
sunt naturales actus illius voluntatis, aliique qui ad corpus
pertinent, ut nutritio, motus localis per dicta
certa cum S. Th. h. a. 2. Cum n. Christus habuerit
humanam naturam integram et perfectam consequenter ha-
buit Empalem potentiam ad hos omnes actus.

Con: 2da. Christus Empalem etiam potentiam habuit quoad
supernaturales actus voluntatis et illius, ab anima Christi eli-
citos dicta vis cum S. Th. hic, quis aliqui
alii loquantur. Ratio est, quia etsi anima Christi perfe-
ctissima et suas potentias non habeat propriam et communem
vim ad actus illos efficiendos, habet tamen quoniam in
structa habitibus supernaturalibus scientiae et gratiae de

qbus supra, ergo ut sic causa vere principalis, cum n.
hi actus vitales sint, non potest in principali procedere
à vivente cui inest, alioqui n. formaliter vitales
non essent.

Con: 3. Christus dominus habuit potentiam principalem ad illu
minationem creaturarum rationalium. Ita S. Th. qui per
illuminationem non intelligit aliud quam spiritualem locu
tionem per quam is qui scientia superior est inferiorem
docet, ex quo facile patet Christum illuminavisse
huius esse causam principalem, quia haec locutio fieri potest
ab anima Christi, eo modo quo actus illius et voluntatis
elicientis, fit n. illa locutio per voluntatem qua
proprij actus et conceptus ad alium ordinantur de
quo de materia in Angelis divinari solet. Porro
ad hanc Con. non spectat illuminatio illa, qua in
illum illuminati verum aliquid spirituale lumen producitur
quia humanitas id producere non potest nisi tantum ut instru
mentum Dei, sicut et alios supernaturales effectus ad extra
de quibus iam. Dubium 3tium

An? et respectu quorum effectuum Christus ha
buerit potentiam Instrumentalem?

Vidimus Aub. superiori Humanitatem Christi habuisse
potentiam principalem respectu actuum naturalium vitalium et supernaturalium, nunc quale habuerit potentiam respectu supernaturalium

potentiam, transeuntium, sicut ad Extra.
Con: Humanitas Christi tanquam Instrumentum Ver
bi coniunctum, ut instrumentaria perma
nente possit ad miraculosas immutationes re
ationum omnium quas et quoties immutatio talis or
dinatur ad finem Incarnationis Ita S. Th. h. et
est communis de fide, si absolute loquamur de
potestate fundi miracula expressa est n. Con. in
Ssa et PP. qui Christi Hunc appellant orga
num et omnium nobilissimum Instrumentum con
iunctum divinitatis ad patrandum miracula
et certe decebat Christi personam talis, potestas im
quasi necessaria ipsi erat tanquam Doctori, cum
n. doceret nocua et supernaturalem legem dicentis,
se Rei filium oportuit ut doctrinam suam di
vinis signis confirmaret et dicere posset si non
vultis mihi, operibus credite, et opera quae
dedit mihi Pater ipsa sunt quae testimonium per
hibent de me, porro singulae Con. particulae sin
gulare vim habent. et circa non nullas singu
laria et dubia occurrunt, ideo sigillatim sunt
examinanda.
Ripi jo. Humanitas quas Instrumentum Verbi
coniunctum, quia sicut in naturalibus causa instrumen-

tales aliqn̄ sunt coniunctae cāe pasali, ut calor
igni; aliqn̄ sunt separatae, ut instrumentum artificiale
ab artifice ipso, sic in supernaturalibus, nam sicut fa
cientes, cum miracula sunt instrumenta separata,
ab Humanitas ipsa unione cognoscitur. ad verbum est et
dicitur instrumentum divinitatis coniunctum.

Nixi 2do. Habet sōa instrument. circa quam
parlam est celeberrima quaestio utrum haec sōa
sit quid physicum an tm̄ morale. adeoque an Hu
manitas sit physicum an morale tm̄ instrumentum
miraculorum. Physicum ē docet ex Veteribus
Paludi. ex RR. Suarez. Resant. et alij.
Probant jo. quia videtur hoc colligi ex quibusdam
sfe locis. Lucae 6. verbum de illo exibat et sa
nabat oes et: novi virtutem de me exisse quae
dici non potest nisi sm̄ physicam efficaciam. 2do. Con
cilium Ephess. Cyrillus aliique PP. vocant carnem
Rei vivificatricem eo quod facta sit propria verbi
adeoque volunt ē cāa physica spualis et sup
naturalis vitae aliorum. 3tio. Caaltas physica non
involvit repugnantiam sed cedit in maiorem humanitatis
Christi dignitatem nam nobilius est agere physice quam mo
ralitatem quae non est Deo negandae caaltas physica.
4to. Si dicamus caaltem humanitatis Christi fuisse

tm moralem sequitur et Deus per humanitatem ope-
rantem miracula fuisse eorundem causam tm mo-
ralem, quia causa principalis et instrumentalis habent
idem causalitatis genus, adeoque si instrumentum habet
causalitatem tm moralem et agens principale moralem
tm habebit aliaque non esset proportio inter has
causas; quia si ex his AA. quaeras in quo consistat
haec instrumentalis virtus causae cuius humanitas sit
instrumentum physicum varie respondent. nam Thomistae
sic quidam dicunt esse superadditam qualitatem, alii aiunt
esse activam obedientialem potentiam quae in qualibet ente
insit non dicta ab ipsa entitate, atque naturalis l. sup.
naturalis prout entitas vi fuerit, nam actus ordinis sub-
ponit jam s. causam positive potentem agere, at ex
inquiunt non illigitur potens per quidpiam aliud ad effectum
miraculosos quam per suam entitatem, cui intrinsecum
est ut per illam possit fieri, quidquid per eam Deus vult
fieri, quae tamen potentia tm remota est propinqua V. sit cum
ex parte Dei illigitur paratus esse concursus ad operandum
Sti Chro semper paratus fuit, ad omnes miraculosos
effectus. Ita Suar. Resant. et alii. Alii contra
hos dicunt potentiam obedientialem an usum Dei quo ille
creaturam ut instrumentum assumit nil esse aliud
quam non repugnantia positiva vid. V. virtutem l.

pōā instrumenti ad effectum miraculosum. ē usus pas
sivus instrumenti s. dependiā instrumenti à Deo cōā
sensali quo usu et dependiā illud elevat ut cum
Deo ad effectum miraculosum concurrat per nullam sibi in
fusam effici proportionatam virtutem quae solum in agen
te sensali est, ut ars pictoria in artifice est non in
penicillo. quo tamen per manum artificis moto,
imago pingitur. Ita Caiet. Medin. Valentia
Verum haec sententia hac ipso quod tam difficulter explica
tur et AA. ad novas et diffidentes inventiones cogit
merito valde suspecta esse potest, adeoque facilior placet mihi
contraria, cuius Veter. et RR. doctrinae virtutem faciendi
miracula non esse quod physicum sed tantum morale.
adeoque humanae Christi esse instrumentum tantum morale.
Virtus fundi miracula est aliquid superadditum ei quod dicitur in
strumentum, atque hoc superadditum non est quod physicum sed
morale. Prob. ma. quia haec virtus ut bene sibi
hominis imaginatur est quaedam potestas agendi et supernaturale
supra scibi donum ut patet ex Apostolo qui inter gratias gratis
datas ponit virtutem miraculorum. adeoque Suarez qui
eam ab ipsa instrumenti entitate aut usu passivo non distinguit
praeter alia incommoda cum hominum sensui et Apostolo repug
nat. Prob. et ma. tum quia non tamen probabile argum

ex Sa. Concil. vel PP. quare cum Thomistis di
camus hanc virtutem esse qlitem physicam supernaturalem aut
qlitem talem posibilem esse unius virtute miracula hoc
est effectus infoliti qui attentis circumstantiis aut agendi mo
do excedunt physicam potentiam omnis creaturae quae tamen eiusdem
ordinis, generis, et speciei est virtus operativa mira
culorum quae collata fuit anime Christi, et quae colla
ta fuit eiusdem sanctissimi corporis, et quae Apostolis et Iudis
ac denique quae Umbrae S. Petri, non enim est ratio cur
in hoc denegamus eum nec tamen gratia habituali aut
donis aliis denegamus; atque virtus collata Sancto Petro
non potest esse physica nam mera privatio ut est Umbra
non est capax qlitis physicae ergo et Christo collata
physica non fuit et consequenter cum 3tium non detur
erit tamen quod moralem sicut est potestas et dignitas
regia, sicut enim ex eo quod homo a Deo statuatur Rex
accipiatque potestatem authem regendi subditos resul
tat regia dignitas et potestas sic potestas miracula
fundi resultat ex libera et arbitraria institutione
Rei statuentis ut quoties V. G. Christus aut S. Petrus
tangit infirmum ita Deum moveat ut sicut Rex
physice eundem sanet sua virtute adeoque potestas
fundi miracula est denominatio quaedam extrinseca
ex divina institutione resultans atque per hanc institutionem

Et notat Ragusa dnge cāa valis instrmtlis à
morali sp̄ali, nā moralis sp̄alis est quae n̄
ex instiōe cāa sp̄alis physica sed ex se ht vim
movendi eandem cāam sp̄alem physicam, talis
est cāa consulens-instrumentalis v. est quae n̄ ex
se sed ex instiōe conventione aut pacto cāa sp̄alis
physica ht vim eandem cāam sp̄alem movendi
ad producendum effectum, talis cāa usu ipsius pro-
ductae sit sermo.

Ad 1um in contrarium [illegible] verbis citis n̄ colligi
efficientiam physicam, nā vocula virtus n̄ significat
qlem physicam in Chro, sed ipsum effectum miraculosum
quem ipsa verba tempus significat, nā virtus mira-
culorum operativa utique n̄ exijt ab humle Chri
sed semper in ipso remansit, exijt tn̄ ab ea effectus
et quidem tanquam à cāa morali

Ad 2dum R. Concilia et PP. aliud n̄ voluisse
quam carnem Chri et fuisse instrmtum miracu-
lorum an a. physicum l. morale id ipsi n̄ determina-
runt sed scholis reliquerunt. Ad 3tium esse
possibilis est caetas physica miraculorum quod tn̄ oio
falsum videtur et sm̄ pōam Dei absolutam ut fuse ostendit
dit Ragusa Risp. 107. nego tn̄ eam humli tribu-

endam, tum qua physice agere non semper est nobi-
lius quam agere morali nobilior n. est ad
moralis Regis, iubentis geri bellum, l. pure
interfici quam sit physica victoris exequentis.
ac esto iterum nobilior est actio physica non tamen
continuo Christo tribuenda est cum non sit sufficiens
fundatum cur tribuamus nobilius.
Ad 4tum negari seq. quis n. neget eum fuisse
causam physicam operando miraculum quod sicut Petri
umbra morali causabat. Itaque instrumentum morale
non dicitur tale per ordinem ad causam principalem moralem
l. physice operantem sed penes connexionem quam
habet cum effectu, aut modo producendi eundem
connexio a. productionis miraculorum cum hu-
manitis v.g. tactu corporali non est connexio
ex natura rei adeoque nec physica, sed est conne-
xio pro puro placito Dei, statuentis et quotiens
Christus tangeret aegrum sanaretur. Atque hinc
dicta circa causalitatem l. physicam l. moralem mi-
raculorum ab Tumte Christi factorum proportio-
nali et dici debent de causalitate physica l. mo-
rali sermonum ipsius gratia sed sermonibus obiectis
producta.

Ripi 3. potest permanentem, quo in hoc differt
Chrus ab alijs sctis quod in Chro ptas faciendi mi
racula est permanens et quasi habitualis, in alijs
v. sctis tm per modum transeuntis ut docet S. Greg.
2. Dialog. 23. et S. Th. 2. 2. q. 178. Itaq; Chrus
poterat pro suo arbitrio et ad nutum suae voluntatis
miracula fre sm illud leprosi; dne si vis potes
me mundare. unde fidem approbans dixit. Volo
mundare. Item in resuscitatione Lazari deo
et Chrus se tm orasse pp circumstantes non quod ipse
ad patrandum miraculum oratione indigeret. Ratio
huius est; quod virtus fundi miracula data sit
Chro pp unionem hypostaticam quasi proprietas eam
consequens, sed unio est permanens ergo et illa virtus
unde et ab instanti conceptionis haec virtus Chro
concessa est, etsi ea vio ad extra statim usus non
fuerit nisi forte ut dicto Joan. Chrysost. Chri hu
moniti velimus et attribuere ea via quae mi
raculose in eius nativitate gesta sunt circa stellam
magos p

Ripi 4to ad Miraculosas immutationes. quae
voce non illiguntur ea solum quae propria mira
cula vocamus, quae in. praeter leges Dei ordina-

rias fiunt ut conversio aquae in finem fusci-
tatis mortuorum p. ut est quae Lapiori sufficiat
miracula vocantur, hoc est, quod peculiari
rei concursu praeter unum creatorum instar
virtutem naturalem et supernaturalem in creaturis fit ut
est iustificatio impii bonorum spiritualium communicatio
glorificatio p. atque ad has omnes Christus pro instru-
mentaria habuit si duas improprie dictas
mutationes excipias, in creatione et annihila-
tione. Creatione quidem, quia ut hic vis hanc persuasio
et contra suas. Communiter docent Thomistae et in
ductione per singula pars ad instrumentum s. physicum
s. morale vel ut priusquam producatur effectus a
passivi agente intentus instrumentis causa alicui
materiae aut rei quae cum producendus effectus aliquam
connexionem habet, applicetur aut aliquid operetur
per contactum praesentiam intimam aut propinquitatem
localem aut per aliquid his aequivalens, atque im-
possibile est, ut ullum instrumentum ullo modo appli-
cetur materiae creationis cum creatio sit productio rei
ex nihilo, ergo non potest dari ullum instrumentum creationis.
Annihilatione v. quia annihilare aliud non est, ij
subtrahere creaturam influxum quod sicut hunc
influxum solus Deus tribuere potest ita solus et subtrahere.

Rices. si Chrg Reus oret ut creet aliquid l. an
nihilet et Reg faciat Chrg erit causa creationis l.
annihilationis,
Ex fore causam meritoriam s. moralem personalem non in
strumentariam sic meritoria non instrumentaria
fuit quia creavit absentes ut filium regulis servum
centurionis p. adeoque duplici modo Chrg miracula
patravit m. ut instrumentum divinitus unicuique
et ut causa moralis meritoria.
Rixi 5to Creationem omnium. quo noie non excludo
ipsum et Chri corpus quia aia Chri ut divinitus in
strumentum poterat pro arbitrio miraculose
dissonare ac immutare proprium corpus. sic poterat
fre, ut ambularet super aquas, egredeneur ex utero
inviolato matris, ut substantia panis transsubstan
tiaretur in corpus suum p. de quo S. Th. a. 3.
Rixi 6to quia eiusdem mutatio ordinatur ad finem
incarnationis quoque verbis praeter immutationes aliis Christum
non decentes versum quoque excludi sunt annihilatio et
creatio. quia Chrg non faciebat alia miracula, quae
quae convenirent numeri redemptoris manifesta
turi potissimum Rei misericordiam et charitatem. creare
a. l. annihilare non tam misericordiam quam infinitam Rei
potentiam demonstrant.

Dubium 4tum

Utrum Chri poa qua hois, tnta fue
rit ut semper exequi poet quae
per se, l. per alios fieri vellet.

Supposita ductione actus voltis in absolutum
condionatum et impedim affectum sit

Con: 1a. qdqd et quomodo, voluit voltas
Chri qua instrumentum verbi l. per se l. per
alios efficaciter exequi, potuit et de facto
executa est. qa ut sic nihil voluit nisi qd
praeviderat Deum miraculose facturum

Con: 2da Humanitas spectata non ut instrm
verbi sed sm propriam virtutem, hoc est, sm
dona illius et volti eius inhaerentia potuit exe
qui qdqd absolute voluit per se ipsam fieri qa
dedecet praescia et sapia creata Chri ut effi
caciter velit praestare per propriam virtutem, qd
eidem virtuti non subiaceat, hoc n. est velle
frustra et inepte conari ad impossibile cogni
tum ut tale. Verum qdem est Chri corporalem
poam executricem aliqn violenter fuisse impe
ditam ne voltas exequi poet qd alioq voluisset

ut non in pace pedes magis ligata fuerunt
ut non possent ire et fere quo alioq ire et quae
fere voluisset si vincula inflicta non fuissent.
Interim tamen dandum non est voluntatem ipsius non fuisse im
pletam, quia illa nunquam voluit quidquam per se ipsam
exequi ubi videret poenam executrice impeditum
iri, nec impedimentum removendum.
Con: 3tia Quidquid humanitas Christi efficaciter et ab
solute voluit per alios fieri semper factum est.
Ita coniunctim Rk. cum Valen. Suar. Regin. 7
contra Caiet. Vasq. 7 contrium sentientes eo
quod Marci 7. dicatur Christus voluisse latere et non
potuisse et Math. 9. caecis a se illuminatis
praecepit Christus ne cui dicerent illi a. diffama
verunt eum per totam regionem illam. Accedit
quod Agatho Papa ut refert in 6. Synodo ge
nerali in probat et hunc in Christo voluntatem
fuisse, quod latere voluerit nec potuerit. adeoque do
cet eum non simplici tantum affectu sed efficaciter vo
luisse quae non potuerit alias non nil probaret
quia et Reg simplici affectu multa per alios fieri
vult, quae tamen non fiunt. Verum Con. nostra Prob.
quia non modo ineptum sed est impossibile est ut quod
efficaciter velit quidquam fieri per alium, ubi clare

praecidet (: Sed est si ignoraret :) Deum ab
solute et efficaciter velle ne per illum fiat
quia impossibile est ut fiat quod Deus efficaciter de
cernit ne fiat. atque Humanitas Christi prius
aliquid absolute vult per alios fieri clare
praecidet utrum Deus efficaciter nolit an ve
lit illum per ipsos fieri, cum quod constaret caecae
Christi Deum efficaciter non velle ut V. G. illu
minati caeci miraculum tacerent, aut tur
bas ipsum quaerentes lateret, sed potius contrium
velle non potuit Christus absolute velle caecos
tacere, aut ipse latere, sed tantum affectu simplici
modestiae et humilitatis tandiu nobis exem
pli vitando vanae gloriae, si quando aliis benefa
cissemus. hinc tamen non sequitur peccasse caecos
miraculum publicantes sed Deo tanquam gratos
placuisse. quia praeceptum Christi magis habuit ap
parentiam quam essentiam veri praecepti, idque ex mo
destia tantum profectum fuisse caecos non latuit.
Atque ex his patet solutio ad locos Evangelist.
Sed Agathonem ex illum non docere quod Humanitas
Christi absolute et efficaciter aliquid voluerit
unquam quod factum non sit sed quod aliquando aliqua
voluerit simplici affectu quae propria virtute
etsi totum conatum adhiberet, implere non potuisset.

et hoc sufficit ad duplem voluntatem Christi demonstrandum et earum differentiam, quia etsi increata voluntas aliquando quod simplici affectu per alios fieri velit quae tamen non fiunt, id tamen non ideo contingit quod Deus non possit propria virtute eundem suum affectum implere si vellet, sed quia affectu efficacis decreti non vult fieri, quod alias affectu simplici vult, suadetque, ut faciant alii. Vide Jansen. in Concord. c. 61. Secur. B. 3. S. 4. et 5.

Quaestio 5.ta

De Defectibus Corporis à Verbo assumptis.

Notat S. Th. a. 4. duplices esse maxime defectus sive infirmitates corporis quosdam toto generi humano communes ex peccato inflictos, ut passibilitas, mors, fames, sitis, somnus, fatigatio, et quosdam Parles qui quibusdam solum hominibus ex variis particularibus causis oriuntur v. g. quis est suum peccatum, est cibi l. aeris intemperiem percutit lepra, morbo caduco, et videndum quod iam quos istorum defectuum assumpserit Christus.

Conclusio. Causa corporis defectus plenitudini suae et gratiae non repugnantes verbum vere assumpsit.

et de fide in ssa et Concil. contra varias
haereses, denegantes Christo corpus nostris simile
sese definita. Constat m. ex Evang. Christum
fatigatum esse, esurysse, sitysse in cruce mor-
tuum fuisse p. congruias tres pro hac re
assignat S. Th. a. 1. quia m. hi defectus servi-
erant fini incarnationis Christi pro nobis in
carne satisfacturi; quia ex his defectibus con-
tra haereticos probari potest veritas humanitatis as-
sumptae; quia dominus hoc modo dedit nobis
Christus exemplum verae patientiae nobis valde
necessariae adeoque convenientem vero a Christo fue-
runt assumpti.

An Christus dici possit istos vero defectus
contrapisse. pro Pass.

Not. 1o. cum nostra humana duplici considerari
possit 1o secundum sua principia quae m. hic corpus con-
cepta ex altis inter se perpetuo pugnantibus
et sic totum genus humanum consequitur passibilitas,
concepto, mors p. adeoque hoc respectu defectus
isti dicuntur generi humano ac ipsi Christo naturales.

Not. 2do. potest considerari nostra humana prout a
Deo est condita cum dono originalis iustitiae
quod vero istos defectus excluserat et impedierat

ita ut hi defectus hominis nunquam reparari
fuissent nisi peccatum intervenisset. intervenientes a.
peccato. homines dono iustitiae orig. privati sunt, et isti
defectus successerunt. atque sine hac consideratione
non dicit hi defectus ex naturali nisi advenire
hominibus, naturali generatione ab Adamo descendentibus
adeoque non vocantur defectus naturales sed vocantur ex
peccato contracti, quia nisi peccatum illis causam dedit
hoc notato
Ex Cum S. Th. h. a. 3. Christum hos defectus non con
trahisse qui peccatum nullum habuit, quod tamen verbum
contrahendi involuit, sed eosdem voluntarie liberaque
assumpsisse, quia nisi illos ad finem Incarnationis
efficaciter, ultro ac voluntarie acceptavit adeoque
non contracti, sed voluntarii vocandi sunt, quamvis ut
S. Th. a. 2. docet, sine quod sunt dici Christo in voluntarii
quia nisi eius humana voluntas sit assumptionis di
spiciae seu nolleitatis illorum defectuum, quia
et Christi voluntati displicet quodque naturali corporis in
clinationi adversarii et favores, sitis mors &c
Con: 2da Partes aliquot corporis defectus, non
a nobis assumpsit verbum. et est cuius et certa.
ja pars sit, quia inter defectus partes numerantur
quae Judaei Christo intulerunt vulnera. per claves
spinas &c Lugano item membrorum hujus sanctis.

modus aliquis circumstantiae mortis, V. G. qui
in flore aetatis, quae tam atrociter per Xda. Ithum
pt. quam Christus non assumpsit V. G. morbus aut
corpus manuum, monstrosum per ut non hae mis-
sio in aliis hominibus aliquando ex defectu virtu-
tis formativae, aliquando ex intemperia, aliquando
ex nopia quae ibi, potius aeris per praeficiscam
corpori Christi attribui non debent ut pote quod a
Spiritu S. pulcherrime formatum, ac vitiis humani
corporis gratiis dotatum in temperate nu-
tritum. Et ab vitiis casibus adversis defensum
adeoque semper ab utero virginis usque ad pa-
ris tempus, sanum formosumque conservatum sit
sum id, speciosus fratrum prae filiis per Vn. in Fran-
cofordiensi Concilio damnatur Alipandus do-
cens ex male dictis Isa. 53. verbis Christum
vere leprosum fuisse. Damnatur item cum
temeritas medicinae contra rationem scholam dene-
gantis Christo pulchritudinem corporalem, quasi
vero non casta virilis facie non conscitat fra-
elegia. Verba Isa. contrium sonantia indi-
cant, immanem carnificum crudelitatem, qui na-
tivam Christi pulchritudinem usque adeo deforma-
runt ut ei non esset species l. decor. Leprosumque similis
videri posset. Vide pulchram litteram S. Th. et
Commentatores in eundem.

Lō 6ta

De Defectibus aīæ à Verbo assumptis.

De 3plici defectu hoc loco cū S. Th. disputandū est q̄ m. 3bus aīæ potēs inēē solent. Illectui ignoria Volti pctū potissimū appetitui sensitivo fomes pcti et aīales pāes de q̄bus ordine.

Dubium 1um

An in Chrō fuerit ignorantia?

Triplex solet assignari ignoria 1o pravæ dispositionis quæ sc. l. est culpabilis l. ht admixtū aliquem illius errorem. 2. privativa q̄n sc. à rāe id ignorat q̄ pōt et sn̄ decentiam deberet scire considerata m. ipsius rāois condiōe l. in pārli q̄ns m. talis l. talis est, tali officio fungens vel saltem in gnre spectando m. ipsam præcise dignitatem et capacitatem aīæ rāolis. 3tio est ignoria puræ negativa s. simplex nescientia rei, quæ m. absolute q̄dem pōt sciri, posito tn̄ q̄ nesciatur, nō fert secum cogitāōem unicuique impressionis huius. Hoc posito certum est, Chrm̄ carnisse

ignoria prava dispositionis Ubique semper
beatus. verbum est habuisse ignoriam pravae ne
gationis nec n. cognoscit omnia possibilia à Deo
fieri, solum quod restat quaestio de ignoria pri
vativa. de qua sit

Con: negativa certa est de fide contra Gno
sticos, Agnoitas &c quos ex Rr. Luthery
Calvi &c sequuntur docentes Christum qua homo igno
rare diem iudicij item in infantia non potuisse
tamen flere et alias nugas, cum tamen in ipsa dicuntur
in ipso absconditos fuisse thesauros sapientiae Dei
de quibus supra de Christi scientia diximus circa
quae hoc solum advertendum de fide esse Christum
hoc modo nil ignorasse etsi non de fide sit,
qua determinate scientia novit, beata infusa
s. alia.

Argumenta haereticorum levis sunt momenti potissimum
est illud quod Christus in Evang. dicit, de die a.
illa nemo novit nec filius nisi solus Pater. sed secus
est, l. quod de die iudicij nil sciat ex viribus
humanae naturae, l. quod non sciat ita ut alios do
cat, adeoque dies iudicij non erat inter ea obiecta
de quibus dicit Joan. 5. omnia quaecunque audivi
à patre meo nota feci vobis. Verba

illa. profuerunt vesq. sapiunt iam supra exposita
sunt.

Controvertunt hic iterum Aff. an saltem potuisset
esse ignoratio in Christo. de qua re cum in neutram
partem appareat contradictio certum sciri non potest si
ut nec de hoc omni. in Christi sensibus potuisset
esse ac fuerit deceptio; omni. Christi oculis sol et
luna apparuerit maior quam appareat nobis pro
qua in re putat Suar. d. 24. s. 3. sensus
Christi dicta vitae ita corroboratos fuisse ut et
in quavis distantia perciperet oba sicut a
parte rei erant. Verum quoad hoc probliq.
videtur Christum se accommodasse naturae rerum, naturale
a eo, ut species obiectorum distans repraesentent minus
species baculi pro aqua missi repraesentent eum
curvum pro nec inferas secutam tunc fuisse
illusionem, quia deceptio non est in sensu quia in
meris s. simplicibus apprehensionibus ut se extrema
sensationes ~~[illegible]~~ non contingit veri nostris error
sed tantum est in illum si ille de re eo modo
iudicaret quo sensui offertur quod illius Christi non fecit.
Ex dictis hoc dubio et tota quaest. de scientia
Christi colligitur quod videndum ad illam q. quam S. Th.
h. a. 8. proponit, utrum in Christo fuerit admi-
ratio, cum non admiratio proprie sit desiderium

cognoscendi causam cognitis novi, et insoliti effectus
facile potest eam proprie non fuisse in Christo cum
ipse nullius effectus causam ignoraverit.
Ob. Math. 8. dicit Christus miratus fidem Centurio-
nis quam admirationem Christo denegari non debet.
Resp. Admirationem, etsi minus proprie accipi pro
externis signis gestibus ac verbis qualia edere
solent homines, vere interius admirantes, item
pro effectu laudandi et ipsa actuali laudatione vi-
rorum et insuetae, et admiratum fuisse
Christum fidem Centurionis docet S. Aug. Ep. 10.
et alibi. Sed et aliqui non pauci, qui
cum S. Th. l. Christo proprie dictam admirationem tri-
buunt, ratione sciae acquisitae seu experimen-
talis cum non ait, Christus insolitos aliquos effectus
sensibus experiri etsi sciret eorum causam per
scientiam infusam desiderabat tamen eandem et scire
per scientiam experimentalem vere adeoque admira-
bor. Verum istud Vasq. et alios non placet
vel non cognitio insoliti huius effectus superabat
vim illius l. non? si hoc, Christus statim causam sci-
vit et sic admirationi locus non fuit; si illud?
tunc desiderium talis cognoscendi Christus non habuit
prudens etenim scire non desiderat naturalem et expe-
rimentalem quae videt talem cognosci non posse et haec
sententia probabilis est valde.

Dubium 2dum

An in Christo fuerit aut potuerit esse peccatum.

Ad 1. ja. nullum fuit unquam ullius generis in Christo peccatum, et de fide contra terribiles et nostri temporis haereticorum blasphemias. exprimitur in Scriptura sacra, ut Isa. 53. et 1. Pet. 2. qui peccatum non fecit nec inventus est dolus in ore eius. Joan. 8. quis ex vobis arguet me de peccato. Nam Theol. est, quia Christus nullos suscepit in carne defectus, nisi qui fuerunt ad finem incarnationis atque minime facit, sed officium peccatum ut suivis considerantibus patet. g.

Con: 2da. Christus non tantum non peccavit, sed absolute loquendo nec peccare potuit. S. ut loquimur ab intrinseco l. simpliciter l. de potentia absoluta, l. antecedente impeccabilitate impeccabilis fuit. Ita cum S. Cl. et Conc. cum DD. ita ut sine periculo fidei negari non possit. Nam; quia etsi via alia defuissent quae Christum impeccabilem fecissent saltem rursus beatifici. quam Christus semper habuit omnem peccandi potentiam abstulisset, nam ut docetur in ja. 2. impossibile est ut beatifice Deum videns actualiter peccet, cum mens illius necessitetur ad perpetuum actualem amorem cum quo impossibile est, stare actuale peccatum.

Est porro non modica difficultas an seculosa
Visione beatis. Christus fuerit impeccabilis in solus
Unionis hypost. et Scotus quidem cum Gab. Rur.
et aliis quos ex Ill. Sequitur Joannes Rada.
docens non implicare ut Christi humanitas peccet
perstante Unione ad verbum. Rationes sunt. 1o.
quia Christi humanitas per Unionem precise (abstra
hendo à collatis se donis gratiae et sciae, quae
de absoluta potentia Christo denegari potuissent) non
fit potentior l. sapientior sed retinet communalem
modum agendi quem habitura foret si communali
personalitate subsisteret. atqui tunc peccare po
tuisset sicuti nos primus quia Christus nunc absolute loq.
potest. 2do. si quis obstat, quare assumpta
humanitas peccare non possit exit, quia aliaqui Reus di
cendus esset pictor sed hoc absurdum videri non debet,
quia quantum Rei boniti repugnat peccare, tantum
eiusdem immortaliti, immutabiliti, repugnat pati
mutari etc. atque non obstante hac repugnantia di
cendum absurdo per communem Idiomatum Reus mortuus,
passus etc. quia in aliena natura Reo unita passa et
mortua est, quia sicut poterit Reus peccare dici, si
in peccaret natura Reo unita. 3tio Reus
potest assumere naturam quae prius substiterat in pro
prio supposito in eoque peccarat, quia Christus assu-
mere naturam quae defacto peccare potuit.

Sententiam hanc RR. plerique non tam improbabilem, sed
etiam piarum aurium offensivam et in fide temerariam
vocant, quare ea relicta sit
Con: 3tia Humanitas Christi ut solius Unionis hypost.
et simpliciter impecabilis, et cois RR. quos tanquam
optimam huius Con. probationem prolixe et magno
numero ictus vid. quid Suar. c. 34. sufficit
nobis S. Aug. qui in Enchiridij c. 36. disserte ait,
per gratiam unionis factum esse ut Christus homo nullum posset
habere peccatum. et c. 40. in natura humana susceptione
factam esse illi homini gratiam quodammodo naturalem quae
nullum peccatum posset admittere. In assignanda
Concl. ratione scholastici non conveniunt S. Th. in 3.
dist. 12. q. 2. a. 1. Capreol. Palud. Suarez aliique
complures utuntur ista ratione. Si Christus per humanitatem
peccaret, Deus peccaret, consequens est impossibile quod
Probatur seq. quia Deo attribuerentur peccatum non per solam
communicationem idiomatum, quae etiam attribuit illi mors,
passio, sed culpa ipsa redundaret, in voluntatem divinam.
quia quando plures natura et voluntas unam personam compo-
nunt, ad officium superioris voluntatis spectat inferio-
rem in officio continere et ad honestum dirigere si
sit. Ut patet in qualitate animali et sensitivo hominis.
Itaque cum divina Christi voluntas humanam ita dirigere possit
spectat ad ipsius officium (: non per legem aliquam impo-
sitam sed per rectitudinem propriam et naturam bonitatem

verbo ut legit Suarez Christi a. et Spiritui Sancto per
consensum conveniens.) ita illam dirigere talemque
assistentiam praebere (i. perpetua m. et efficacissima
auxilia subministrando.) ut ad peccatum declinare non
possit. Ex hac ratione facile patet ad.
qui ea utrum tribuere quidem humanitati impecca-
bilitatem ex vi unionis hypostat. non formali tamen sed
radicali tamen, quia in eisdem humanitati necessario de-
bentur auxilia quibus praeventus Christi Jesus et Sanctus
ad peccatum declinare non potest quia a. eadem ~~[illegible]~~
auxilia Christo tribuuntur intuitu unionis hy-
postaticae eique debita sunt, ideo vensen eadem
unio vi sua Christum simpliciter et ab intrinseco
reddere impeccabilem. Neque est de B. V. et aliis
sanctis in gratia confirmatis. Etsi enim isti vio-
le mortali saltem peccare non potuerint, tamen ven-
serum tuisse impeccabiles tamen ab extrinseco, et
impeccabilitate consequenti quia auxilia per quae
praeservabantur eis non debebantur.
Caeterum hanc rationem acriter refutat Vasq. B. 6.
docens in Christum reddi impeccabilem vi unio-
nis hypost. quod vi unionis eiusdem humanitas
tota, eique vio opera a Deitate deificentur
et substantiali sanctificatione sicut ferrum ab igne
ignitum et consequenter peccatum ab ea procedere non
poterit cum hoc non possit ita sanctificari.

Si dicas. At habitualis gratia hominem eiusque opera
ratificat et tamen non reddit illum in peccatum.
Respondet Vasq. disparitatem esse in hoc quod sicut gratia
comparatio et augmentum dependet ab operibus
nostris, sic et dependet eiusdem conservatio adeoque
possibile, quod homo velit peccare, sed, et ita gratiam
perdere, quia Deus illam non vult amplius conser-
vare, quam ei aliquid contrarium fuerit, at unio hic
possibilis. Sicut nec per opera Christi l. ubique hominis
est comparata, sic nec ab eisdem operibus dependet
in conservari, sed Deus illam pro suo beneplacito con-
servat, adeoque Christus eam destruere non potest, cum
quia haec unio perpetuo justificet et Christus eam
amovere non possit, sequitur Christum non posse non perpetuo
factum esse adeoque non posse peccare. Haec ratio
ostendit quidem aliquam disparitatem et a posteriori
saltem sufficienter probat Con. nostram Interim tamen non dum
sufficienter ostendit quare liberum Christi arbitrium non
sit expeditum ad peccandum sicut est nostrum cum
ipsa unio in arbitrium nihil agat. Itaque videtur
mihi necessario adhuc assignanda esse illa auxilia
quae de quibus in ratione superiori diximus tanquam
aliquid prius ut per ea liberum arbitrium a peccato
avertatur. Imo Vasq. nescio quomodo sui oblitus
videtur tandem ad haec ipsa auxilia confugere dum
A. 1. c. n. 45. docet, vinorem reddere Christum in-

peccabilem sicuti visio beatis. Sicut n. inquit
clara Dei visio non relinquit potentiam ad peccatum eo quod
non sinat illum videntis Deum ullo modo appli-
cari ad cogitandum efficacius quae ad peccandum
moverent adeoque nec voluntatem ad consentiendum.
Sic inquit de nostra verbo unita philosophari debe-
mus, cum n. gratia unionis non relinquat in
humanitate illa potentiam expeditam ad peccandum, con-
sequenter afferere debemus gratiam unionis sicut ipsam
Dei visionem postulare necessario et non solum
congruenter expressiones et exactiones agi-
tationes boni et virtutis contra peccatum et
nullo modo relinquat locus ad expressius et
exactius cogitandum ea quae ad peccatum alli-
cere poterant. Haec ille pluribus verbis.
Ecce quomodo ad astruendam impeccabilitatem requirat
optimas cogitationes, sed unde haec cogitationes nisi ab
auxiliis praevenientibus quae finaliter ad ea consu-
giendum est etiam ex mente vasq. itaque conse-
admittendam rationem allatam, instantias quae
contra eam fieri possent vide apud suarez solutas
et Ragusam.

Ex dictis, facile solvas argumenta contra sententiam
Ffdi jam n. Ex dictis etsi unio praecise non red-
dat humanitatem potentiorem l. sapientiorem, de..

beri ei tn necessario auxilia pp unionem quibus positis
peccare non potest. Nec etiam est ex mente vasq.
unionem non tollere a natura, communem modum agendi
eo sensu quod ei tollat libertatem naturalem ad bene agendum
Interim tamen tollit ei libertatem et expeditam potentiam
ad peccandum, quia ei obiicit immobile obstaculum
cum peccato incompatibile.
Ad 2dum patet Deum non tamen per communicationem idiomatum
sed etiam per se peccaturum, si humanitas peccaret. atque
esto etiam, Deum per se non peccaturum nihilominus
nec per communicationem idiomatum peccatum ipsi tribu-
endum est, quia est quod morale Deo summopere adversum
longe ac ac alia mala V.G. Mors, passio p
quod in patet. quia etsi Deus in se nec pati nec mori
potest potest tamen velle et procurare ut alii patiantur
l. moriantur non potest a. velle l. procurare ut alii
peccent.
Ad 3tium Exp. Deum posse quidem absolute loq. (: etsi
ming decens videatur) assumere naturam quae in pro
prio subposito peccaret non posse tamen eam assumere
quia eadem peccato adhuc obstrictum. Ita ut unio
et peccatum se sint ut hic certa et cuius DD. Intia
Rad. quia ui unionis hypostat. tota natura Dei
deificatur et perfectissime sanctificatur, atque cum tanta
sanctificatione peccatum consistere non potest quia natura uni
tur peccatum ea videre debet.

Dices. Et gra habitualis sanctificat et tamen
sine problissa sententia per absolutam Dei potentiam potest
consistere et cum peccato mortali. Quidem poterit
dici de unione.

Resp. Valde probabile est sententiam quae dicit fratrem
peccatum non expelli ab ulla forma aliaque sanctificante
vid. nec a gratia habituali nec ab unione hypo-
stat. nec a visione beatif. cum n. haec sint
entia physica formalem oppositionem non habent cum peccato.
cum hoc sit ens morale. Itaque ut haec en-
tia physica peccatum expellant ad singula in-
sunt requiritur voluntas Dei volentis illud remit-
tere sed in hoc est discrimen, quod voluntas remit-
tendi peccata, sine problemate potest abesse ab infusa gratia
habituali l. visione beatif. ita ut de potentia
absoluta potest Deus alicui infundere gratiam habitu-
alem dare visionem beatif. nolendo interim
remittere peccatum. At v. posito quod velit ali-
cui conferre unionem hypostat. non potest non velle
et remittere peccatum incumbit n. sub posito dicto
ut non tamen nostra dicta sed ut et assumpta sit
immunis a peccato, adeoque non tamen ut de facto non
peccet, sed et ne in peccato habituali perseveret
hoc n. et detestabile est, adeoque a supposito dicto re-
movendum.

Sed nec potest dici Deus peccasse, si assumeret
naturam quae in proprio subposito aliquem peccaret?
Ex Negat. quia communicatio idiomatum est dari inter
supposita eiusdem naturae praesertim quoad operationes
quae vis requirit talis subpositi proprietatem V. G.
Filius non dicitur generare etsi in eadem natura subsistat
communicatio ergo idiomatum propria est respectu eiusdem sub
positi subsistentis in pluribus naturis. vide Suarez p.

Dubium 3tium

Utrum fuerit in Christo fomes peccati?

Duplicem fomitem assignant aliqui habitualem et
actualem. Hic est ipsa actualis motio appe
titus sensitivi ad obiectum sensibile contrarium rationi
ipsamque praeveniens. Haec motio quae dicitur motus
primus non est quidem peccatum, quia tamen saepe facit
ut homo in peccatum labatur ideo communiter dicitur fomes s.
incentivum peccati et a S. Paulo lex peccati, lex
membrorum, stimulus carnis p. habitualem
fomitem vocant, ipsam potentiam appetitivam quae in
clinata, et proprie disposita est ad praeveni
endum rationem quae inclinatio deordinatio in nobis
ex peccato profecta est cum ante in Adamo per ori
ginalem iustitiam excluderetur.

Con: Chrus nec actualem nec habitualem
formitatem habuit ex vis theol. et S. Th. h. et
videtur de fide quoad formitatem actualem
damnari n. in 5. Synodo generali Theo
dorus Mesphesteny docens Christum à passionibus
aiae et motionibus carnis passum fuisse mo
lestias. Ratio Con. est, quia defectus iste qui
formes dicitur neque decuit, neque idoneus fuit quia
à Christo assumeretur cum non sit ordinabilis in
finem incarnationis aut ad satisfaciendum pro peccatis
sed potius contra inclinat voluntatem ad peccatum dum
rebellando contra rationem propinquo peccati peri
culo eam exponit, itaque non dabatur in Christo
nullus motus appetitus qui rationem praeveniret
sed eam vices sequebantur imperati sine regulas
vectae rationis et prudentiae ad eum ordinati et
honesti. indicant id SS. EE. in illud Math.
26. coepit Jesus contristari. et Joan. 11. Jesus
turbavit semetipsum. sed unde habuit Christus ut
careret omni formite si non habuit à perfectis virtu
tibus ipsi datis ut hinc habuisse docet S. Th.
h. etsi illum aliis non vero placet, saltem habuit
ab unione hypostat. et ratione beatif. Ad n.
qua ratione reddunt aiam Christi simpliciter impeca
bilem ea removent et ab eadem ratione secundi

periculum sentiendi ut ratio semper praeveniat appeti-
tum, eique dicenti adeoque sunt ut fomes locum non
habeat. Porro an potuerit saltem in natura
à Verbo assumpta esse fomes peti controvertunt
Aff. affirmat Vasq. negat Suarez et alij
vir; quia sicuti nostra voluntas peccat quando adver-
tentes pravos fomitis motus admittit, sic
inquiunt peccaret dia voluntas deliberate ad-
mittens tales motus in natura assumpta, certe
saltem indecens videtur miseriis tales in tali
subposito admittere sicut etiam admittere habitus
vitiosos à natura ante assumptionem contractos
etsi certum non sit an non etiam hi à Deo point as-
sumi. Vide Nogusam.

Dubium 4tum

Utrum anima Christi subiecta fuerit passionibus animalibus?

Con. est affir. de fide quoad aliquas saltem
passiones à Sancta Concil. et Patr. expressa per quas
saepe contra haereticos probarunt veritatem assumptae
à Verbo humanitatis. Ratio est; quia cum Christus aeque
habuerit potentiam appetitivam atque nos non est ratio cur
non etiam suos actus eidem tribuamus praesertim
cum nihil repugnent plenitudini gratiarum

et sua Christi, et v. quam valde utiles sunt
ad finem incarnationis et satisfactionem pro nobis
de quo apud Isai. Vere dolores nostros ipse
tulit. Tristitia de qua Math. 26 Tristis
est anima mea usque ad Timor de quo Marci
14. coepit Jesus pavere. Ira quoque et Zelus
in Christo apparuit cum eijceret ementes et ven-
dentes e templo, sed audacia cum aggre-
deretur res valde arduas, spes quoque sui cor-
poris gloriam aliaque bona sperabat. Dum et
alij actus ut bene discurrenti patebit. Est tamen
advertendum cum S. Th. h. a. 4. has passiones alias
fuisse in Christo quam sunt in nobis ex triplici
capite. Primo ratione ubi, quia nostrae passiones saepe
ferunt in obiecta illicita, cum in Christo tamen fer-
rent in honesta. 2do ratione propter quia in Christo
oriebantur sine dispositione rationis, in nobis saepe
praeveniunt rationem. 3. ratione effectus quia in nobis
perturbant rationem eius operationes perfectas impe-
diunt et ad peccatum saepe trahunt, quae via
in Christo locum non habuerunt. Unde S. Hyeron.
Christi passiones non vult absolute passiones dici sed
Propassiones, eo quod ultra appetitum se non extendant,
nec rationi dominentur sicuti nostrae passiones.

Ob. jo. in Chro non potuit esse timor quia ut ex
Arle docet S. Th. l. timor est de imminente
malo futuro incerto, habens adhuc uniuersalem
spem euadendi, si non malum vio certum est nec
spes euadendi. tunc non causat timorem sed tristiam
malum non certo futurum censetur praesens, adeoque
tristiam causat. haec non est de praesenti malo. Cum
ergo Chrus certo praeuiderit se mortem euitare non
posse, adeoque nec spem euadendi habuerit sequitur
eum mortem non timuisse sed de ea tantum tristatum
fuisse. Verum quia aperte apud Marcum
dicitur coepit pauere et taedere, negare non debe-
mus Christum vere timuisse, pauor non testibus vilis
Lexicis non est nisi quaedam vehemens timoris species.
Respondeo ergo cum communi de ratione timoris vehemens non
esse absolute incertitudinem mali futuri l.
spem euadendi, sed tantum malum futurum, potest non ex
pecunia nos timere quae certissimo sciamus euentura
ut timemus mortem quam dia fide sciamus nos
non euasuros. e contra et speramus certissimo
euentura aiae non purgatorij certo sciunt se
beandos et tamen retinent spem. eodem ergo modo de
Chro spem euadendae mortis non habente Oblandum
est. Quod ad Arlem et S. Th. attinet. Ex illis

loqui de aurtli quadam spe timoris, hic
est de timore sollicito hic n. involvit
spem et incertitudinem, movetq. Voltem ad
quaerenda effugia. Sup veniente a. mali
certitudine cessat sollicitudo timoris n
a. timor absolute.

Ob. 12do Tristitia n potuisse esse in Christo
qua aia Christi utpote semper beata semper frue
bar Deo, hic est beatifice gaudebat, idq
gaudio summo, nec sola Voltas gaudebat,
sed ipsum et gaudium in parte sensitiva redun
dabat. sicut in alijs beatis fit, q nec in
appetitu sensitivo Christi, neq. in rationali pote
rat esse dolor et tristitia. summum n. gaudium
et summa tristitia repugnant in eodem supposito.
Ex quibus tristitia in Christo, nec tm in appeti
tu sensitivo, qd fides docet, sed et in rationali. Et
contra improbatur aliquorum tenet vis schola
cum multis PP. Et videre est quod sum. Leg.
Sent. 3. 3 idq n tm sm rationem inferiorem, q
ratio intendit ebq temporalibq, sed et sm superiorem
quae intendit aeternis conspiciendis aut con
sulendis, Christus n. n solum fuit contristatus
imminentes sibi cruciatus et mortem, quae

ad rationem inferiorem spectant, sed et ac multo
magis (: ut SS. Hier. et Hilar. docent) pro pena
et interitu populi sui quae spectant ad rationem
superiorem ut contra Henric. et Caiet. vig
et probliq docet. Hoc posito ulterius
Rico. In appetitu sensitivo Dei ita fuisse
tristitiam ut tamen sit non esset gaudium beatis; quia sicut
ex dispensatione dei beatitudo ita retinebatur in
anima ut tamen non derivaretur ad corpus, ne eius pati
bilitas et mortalitas tolleret sui delectationem
retinebatur in mente ut non derivaretur ad vires
sensibiles ne per hoc dolor sensibilis excluderet.
Sed quid ad ipsam mentem, fuitne ibi tristitia
et gaudium summum?
Respondet Cang lib. vi. de locis Theol. c. 14. tertie
partis gaudium beatificum in anima Dei suspensum
fuisse ut tristitiae tacitus esset, adeoque negat
tristitiam et gaudium sit fuisse. Eius sententiam suam
B. 38. s. 3. temerariam censet, sed nescio an merito
cum pro ea KK. non nulli non vulgares, ut Salmeron
Maldonatus aliique citentur notatim quaque Vol
h. q. 9. p. 2. eandem approbat dicens sic melius illius
quam Cang in cruce clamaverit Deus meus pro
prohibendo in redundantiam illius beatis. delectationis
quare haec sententia non ita gravi censura notan
da videtur.

Interim ut [illegible] Rico. [illegible] in eodem Christi Volte fuisse humanum illud gaudium et sic in gentem tristitiam, etsi non naturaliter fieri non possit. Ut [illegible] delectatio tristitiam se ut compatiatur, Deus tamen sine redemptionis nostra et satisfactionis pro nobis voluit per absolutam suam potentiam, ut delectatio illa tristitiam non impediret, potuisse a. Deum ipsum in [illegible] quod non implicet absolute tristitiam et gaudium esse in eodem subiecto, dummodo non sint de eodem obiecto et sub ideo, ut experientia [illegible] et in Philia [illegible] Voluisse v. ipsum constat tum ex [illegible] Theol. [illegible], tum in quod ex una parte certum sit, tristitiam in Volte Christi fuisse, ex altera v. quod [illegible] Christi semper fuerit vere beata, beatitudo a. vera et perfecta gaudium in se includit ac tristitiam [illegible] exclusisset [illegible] in eodem [illegible] impedita fuisset. Quod porro [illegible] a. 10. disputat. Utrum Christus fuerit sic viator et comprehensor satis iam [illegible] ex supra dictis. Atque hoc de perfectionibus et imperfectionibus à Verbo [illegible].

Ch. 4. de conseq. [illegible]

Tractatus 4.us

De Consequentibus Incarnationem.

Ad mentem et methodum S. Th. praesens Tr. in 3. sect. dividendus est; in ja tractabimus ea quae ad Incarnationem consequuntur et conveniunt Christo sm se. In 2.da quae conveniunt ei in ordine ad Patrem. in 3.tia quae eidem conveniunt in ordine ad nos.

Sectio ja

De iis quae ad Incarnationem sequuntur et conveniunt Christo in ordine ad seipsum?

Quoniam Incar. aliud non est quam unio l. compositio duarum naturarum in uno subposito ex unione autem ratione consequitur unus unitus, ideo S. Th. à q. 16. usque ad 19, sub titulo praesentis sect. aliud non affert quod consecutum sit et conveniat Christo in ordine ad seipsum post Incar. quam unitas, eamque plurimum in unitate sm esse, sm voluntatem, et sm operationem. de quibus iam.

Quaestio ja

De Unitate in Christo sm esse?

Ratione qq. agit hac de re S. Th. in 16. et 17. in hac quaerit an post Incar. sit et dici debeat

Unum est in Christo. In illa agit de variis
propositionibus et praedicationibus, uno verbo,
de communicatione idiomatum ad mysterium Incar.
Consecuta.

Dubium jus

An in Christo sit et dici debeat unum
vel duo esse?

Ambigua vocabuli esse significatio et obscura
S. Th. 1. a. 2. doctrina praesens dubium proposuit
reddit, sed abstrahendo a S. Th. et ad rem ipsam respi-
ciendo sit

Con: ja. si per esse illigatur esse personale s.
subsistentia, unum est in Christo esse, s. v. illigatur epi-
stia duo esse sunt in Christo. ja pars est certa
de fide ex supradd. cum n. Christus sit una tm
persona, dari in ipso unum tm esse personale s.
una tm subsistentia. 2da pars est contra
Thomist. fere omnes epistimantes in Christi humanitate
non dari epistiam creatam sed eam epistere epistia
increata. sed nobiscum sentit cum caeterorum
Theol. et probant; ipsa actualis s. actuata
vel epistia non dicitur ab ipsa essentia quia sicut nil
est esse per alienam essentiam (: alias n. non esset ipsum
sed alium :) sic nec epistere per alienam epistiam
adeoque neque humanitas Christi per increatam epistiam
epistere potest. Consequ. est clara. Ma. in Philia

cōir dōr ut videre est in cursu nro Philo
quem consule. itaq; cū egistia essentia actuali
nil superaddat erit l. ipsa l. intime in ea invol
vēr.

Ries. SS.CC. sepe dnt hūcā Chri nāā cū egi
stere nō in dio subsistito.

Ex hoc ipso colligi pōe humanā propriā hre
egistiā, qa per eo egistere in Verbo volunt
egistiā creatā nō hre proprium connaturalem ter
minum subsistentem s. subsistentiam sed terminari ad Ver
bum dicū, adeaq; Verbum nō est egistia Dnti
sed terminus egistiae eius.

Ubi porro quoad esse Rei vs ita se hāt ut
iam diximus restat tn difficultas de modo lo
quendi, utrum in Scripturis dndum sit Christum hre
unum l. plura esse, Item utrum omisso vo
cabulo esse Christus sit dndus unus l. duo in
clusive, unum l. duo neutrali, alius et
alius, aliud et aliud. de qbus sit

Con: 2da nō male loqueris s. Dicas in Chro
ee plura esse s. tm unum. Rōo. qa sicut bn
dnus in Chro ee plures nāas sic et bn dnus
in eo esse plures egistias et esse, cū quaevis
nāa suum hāat; sed modo vere et dnus in
Chro ee plures voltes et operaes, et hoc
modo loquendi utitur Scotus Rich. et alij. posterio
ri modo utitur S. Th. h. a. 2. cū suis. eaq; et

nos Vti pnq et si contra Thomistas sentia
mus humanae Rae propriae exigentiae. tm hoc
advertendum quod quando dnus in Christo esse unum
esse, non obligamus unum per dimodum simpli
citer, sed per admirabilem compositionem et sub
stantialem unionem naturae humanae eiusque exigentiae et
imperfecti esse cum persona et exigentia s. sub
sistentia adeoque perfectissimum esse Verbi Dei.
Dn: 3tia Haec propositio Christus est unus est Ca
tholica; opposita v. Christus est duo, masculine
est haeretica. Ita certa BB. cum s. Th. h. a. j.
pbtque ex Ssa Concil. et PP. quod sicut aliquis
ibi sufficit nobis Scty Athan. qui in symbolo
ait, non duo tm sed unus est Christus. et Nam est;
quod unus adiective et absolute positum deno
tat oppositum, quod in Christo unicum est, quippe
naturae multiplicem. ac proin sicut Rex habens
plura regna non dicitur duo sed unus Rex, sic Christus dicitur
unus. Rigi unus, absolute positum; nam
cum addito potest definire a denotatione subposi
tionis n. catholice dnus Pr. et filius est unus Rex
etsi supposita plura sint.
Dn: 4ta haec propositio Christus est unum neutra
lis, catholica est, et a s. Th. h. a. j. aliisque
Theologis communiter recepta. Nam est; unum, cum
dicitur substantive, sequitur s. unum subpositum, vel

Unum in dici duo l. Unum ens, non simplex sed com
positum ut supra dixi, quod recte dicitur Unum.
Sed nec sunt ad Christum dici duo neutralia?
Negant S. Th. et Cois cum eo. quia etsi sint duae
dictae naturae in Christo adeoque duo neutralia tamen non
utraque sunt in concreto de ipso praedicari, non enim sunt
dicere (Christus est sua humanitas) quod neque neutralia sunt duae
Christus est duo. Sunt tamen qui contrarium sentiant
dicentes Christum posse dici duo neutralia, in potissimum
ducti quod Christus a PP. quoque dicitur aliud et aliud.
Con: 1ta Haec propositio Christus est alius et alius, haec
retica est, haec v. in Christo est aliud et aliud
est catholica. Dicitur haec Christus est Aliud et Aliud
non tamen sonat, adeoque illa abstinendum. Ita cois
cum S. Th. h. Ratio ja est; quia sicut Unus masculine
sine proprie refert ad Unitatem personae, ita alius
ad Unitatem eiusdem et ideo Christus in Sa Trinit. dicitur
alius a filio. Ratio 2da est; quia in Christo sunt naturae
dia et humana haec a. sunt aliud et aliud quod in Christo
est aliud et aliud s. ht aliud et aliud. Ratio
3tia est; quod nam aliud substantiae posita incepta
cum significatione videtur significare deficere non tamen naturae sed
ad subsistentiam quorum prior quidem in Christo est, sed non po
sterior adeoque ab ea propositione tanquam ambigua
abstinendum est. Nec obstat, quod S. Aug. et
alii PP. quoque dicant Christum esse aliud et aliud

qa vt S. Th. ait h. a. j. ad 2. exponendi sunt ac
si dicerent, Christus est habens aliud et aliud.

Dubium 2dum

Quae et qualis communicatio Idio-matum ad Incarnationis mysterium sit consecuta?

Explicata unitate quoad esse Christi et propositionibus
ad eandem spectantibus videndum nunc est de aliis
propositionibus, ad Incarnationis mysterium consecutis
qa n. p. hoc mysterium duae naturae in uno sub-
posito convenerunt, et unitae fuerunt, sequitur
utique in ut de eodem subposito et de naturis
subpositum illud sustentibus naturae illae, earumque
attributa praedicari possint; qua in re sola con-
sistit communicatio (: ut Theologi loquuntur :) idiomatum
s. proprietatum et attributorum; non v. consistit
in eo, in quo haeretici ubiquista volunt, fin-
gentes unius naturae proprietates alteri vere et formaliter suis
se communicatas. Ista ut v. G. natura humana formaliter habeat in
creatum Dei omnipotentiam, immensitatem &c. nam praeterquam
quod hoc sensu et PP. adversentur est contra omne lumen
rationis, quam parum n. ipsa natura dia potuit con-
venti in humanam, tam parum fieri potest ut omnipotentia,
quae a dia natura re non differt, formaliter insit et con-
cretum naturae humanae, ut consideranti patebit.

Itaq; catholicorum vestigijs inhaerendo ut ir
ca praesentem naam non tantum bene sentiamus sed etiam vere
loquamur proponit et examinat S. Th. q. 16 per
12. a. a. totidem propositiones, vectene an secus de
Christo dicam. Nos Sacr. et Vol. secuti, unam
alteramus regulam et Concl. trademus sum quas
non adeo difficile erit de quavis propositione iudi
cium ferre. Sit ergo

Conc: et regula ja. de vibus nominibus positis
pro persona Christi (id est, pro subposito Verbi dei)
sunt praedicari in concreto omnia nomina, quae aut
naam diam l. humanam, aut attributa alicuius earum
naturarum significant, si quidem earum nominum significationem spectemus
Ita Vol. q. 16. p. 1. Sacr. B. 35. S. 3. et
est vissa de fide. et Scotus manifeste; nam
nomina in concreto significant id, quod habent per ipsa
nomina significatam, ergo quando nomina in Con. posita de
persona Verbi praedicantur personam Christi significant hanc
Naam diam l. humanam aut attributa dia ratione naturae
dia, aut humana ratione naturae humanae, atque subpo
sito Incar. misterio haec omnia verissima sunt, ergo et
tales praedicationes et propositiones verissimae erunt. Itinc

Sequitur jo. Veram esse propositionem de qua S. Th.
h. a. 1. in. Rey est Pro. quae nec, ut Rialectici
tradunt, subiecta talia sint qualia permittuntur a prae
dicatis, sequitur subiectum dictae propositionis in. Rey sub
poni ibi pro subposito Verbi dei, nec absolute

et nude, ut verbi dei suppositum est, sed de
terminate et contracte, quia est suppositum et
hypostasis naturae humanae, adeoque concretum pre
dicatum Homo, vere de illo praedicatur, nec Deus
ac vere praedicatur de noie Jesus. Nam
pro quo supponit vox Jesus in hac pro
positione, Jesus est Homo, pro eadem supponit vox
Deus in hac: Deus est Homo: Unde ulterius infert
Caiet. dictam propositionem esse in materia naturali
sm quam in praedicatum necessario convenit subiecto
necessario in est, ut humanam suppositum s. natura
humanae hypostasis quat. talis sit homo. Item
esse propositionem per se, cuius in praedicatum spectat
ad rationem propriam subi. Rursus esse propositio
nem univocam, et aeque ac haec est; Petrus
est homo. Nam de ratione univoca humani sub
positi est, ut subsistat in natura humana sed hoc
etiam convenit supposito verbi increato, aeque
ac supposito creato Petri, ergo homo aeque uni
voce praedicatur de Deo ac de Petro.

Sequitur 2do. Atque vera esse propositionem
hanc; Homo est Deus de qua s. Ph. 4. a. 2. quae
subiectum, Homo, per naturam praedicati restringitur ut sub
ponatur pro quadam hypostasi divina natura, adeoque
etiam ulterius sicut de superiori propositione dicitur.

simus, eam esse in materia naturali, per hoc est de hac
proportionali et suo modo dici potest.

Sequitur 3tio Est veras esse has Christus est homo, Christus
est Deus. hic homo (: demonstrato Christo :) est aeternus,
omnipotens, infinitus, Deus est passus, mortuus per de
quibus S. Th. h. a. 4. et 5. quia in omnibus his praedicatur
in concreto de Christi persona, noia dia et humana.

Sequitur 4to Vere dici posse Christum esse personam
humanam, quia persona humana, est nomen quoddam in concre
to significans subsistentiam, hanc hypostaticae naturam humanam
id quod verissime de persona Christi affirmatur.

Caeterum signatè adiici in sine regula superius
data; si quidem eorum nominum significationem spectemus
quia sit contingere ut nomen quod aliaquin attenta sola
significatione sua de Christo praedicari potuisset tamen ob
alias causas non possit. Ideo tales sunt potissimum Patres

Ima est. Controversia magna et gravis habita
cum haereticis [illegible] hanc movet S. Th. h. a. 8. Caven
dum esse, ne praedicata ad solam humanitatem spectantia
et imperfectionem inducentia, absolutè de Christo affir
mentur, si eadem praedicata ab aliquibus praesertim magis
in nominis haereticis Christo sint attributa et sunt
naturam diam quasi et sunt illam naturam imperfectionem ha
buisset. Ut nunc etsi spectata nominis significatione
catholice dicere poenitentiam Christus est creatura, tamen ne vide

omnes cum Arrianis vocare qui per illam pro-
positionem haeresim suam expresserunt, docentes
Christum et Spiritum Sanctum divinitatem creatam esse, ideo
restrictivam particulam addimus dicendo, Christus Spiritus
Sanctus est creatus.

Causa 2da est, modus sufficiendi propter quem abstinen-
dum est ab hac propositione, Christus incepit esse
de qua S. Th. 1. a. 9. Ubi in ista propositio
sensum catholicum vero habere potest, tamen quia terminus
ille (incepit esse) ex modo sufficiendi videtur
attribui sub posito verbi dicti non tamen ratione ali-
cuius naturae, sed etiam sunt se (esse non praecipue
convenit sub posito) ideo etiam restrictio
addenda est, et dicendum, Christus Spiritus Sanctus
incepit esse. ob eandem causam non absolute
est dicendum Christum esse personam creatam eo quod
creatio sit productio rei totius, sed addendum
Christum Spiritum Sanctum esse personam creatam quan-
quam non desint qui nec cum hac restricti-
one velint dicere Christum esse personam creatam.

Causa 3tia est Commutatio propter quam negat S. Th.
a. 3. admittendam esse propositionem istam, Christus est
Homo Christus quia ut explicat Caiet. Usus iam ob-
tinuit ut nomen Christus denominative tamen pro-
dicetur indicetque personam illam quae Christus dicitur.

n̄ ē et Cum effl̄ sm̄ idē suppositū et
respu eiusdem nāe et tn̄ interim si significaret
solā spectemus Chrg sim̄ poēt vocari Cnūg et
Cnūg sicut verbū dicū d̄ dicūs et Reg.
Cor a. dicū sit de verbo dici et ex usu
provenit, qui obtinuit, ut dicū additū perso
nis ssa Trinit. effl̄ et substitue prædicer.

Con: et Regula 2da. De nōibus positis pro Chri
persona, n̄ sūt in abstracto prædicari pertinentia
noia ad hūā nāā. nec de abstracto unius nāe
sūt prædicari abstracta alterius nāe V.G. n̄ sūt
dīe, filius Dei ē Hmtas, divinitas ē Hmtas
sapiā increata Chri ē ius sapia creata. Ita
S. Th. a. 5. et certa cathol. Rāo ē, qa per
talis propositiones, significarēt identitas personae Chri
et hūae nāe, l. utriusq nāe qd contra fidē
ē, ex quo colliges, S. Th. a. 13. recte n̄ admit
tere propositiones hanc Chrg sm̄ qd Hō, ē Reg. qa
in eo reduplicar et qsi in abstracto ponit
hūā nāā sm̄ qua Chrg n̄ ē Reg. n̄ eadē
via ē rāo huius propositionis, quā a. 12. S. Th.
examinat in. Chrg sm̄ qd hō, ē persona, et si
n̄ et in illa hūā nāā reduplicer sit tn̄ hrē sensū
bonū in hanc: Humana nāā Chri subsistit
in persona dīa ipsius, qd si tn̄ aliqs hanc sensū vellet
in. Hūā nāā Chri ē per se persona, ēt propositio falsa
et nestoriana.

Con: et Reg. 3tia Noia ad diam naam pti-
nentia praedicari sunt de noibus positis pro
persona Chri in abstracto, sm n. dne Chrus
est infinita sapia, summa bonitas, via veri-
tas et vita Ratio est, qa quae p eigm. noia
in abstracto significant sunt idem cum dia Chri persona.

Ex dictis toto h. dub. videbis responsum esse
ad ces propositiones quas S. Ph. h. proponit ex
ceptis duabus quas a. 6. et 7. examinat.
m. Reg factus est Ho. et Ho factus est Reg.
ad quas cum eadem S. Ph. dudum, jam esse ve-
ram, 2dam esse falsam. Ratio prioris est, qa Vox
factus, posita in propositione cum alio praedo,
significat praedm illud incepisse convenire subo
propositionis, s. hoc accidit per mutationem ipsius
subi, ut cum dmus Retrus factus est Altus, s.
tm per mutationem alterius rei ut cum dmus
Retrus factus est dexter; ideo tm qa alter ac-
cessit ad ipsius locum. qa g in proposito
praedm ho, per mysterium Incar. incepit
convenire Reo, subo dicta propositionis, neq.
n. Reg ab aeterno sed ex tpre est ho, ideo bn
dr ho factus et sic loquitur S. Joan. Verbum
caro factum est. Ratio 2da est; qa subo
hoi n ita incepit convenire praedm Reg

qa subm̄ Ho subsonit pro persona Chri quae
minime incepit aliqn̄ ēe Deus sed semper fuit,
adeoq; nō sit dici Ho factus ē Deus. Notant
tn̄ plerique RR. cū S. Th. h. a. 7. pōe in aliquo
sensu ēt admitti hanc 2dam propositionem si in
factus referatur ad complexum ipsum totius pro
positionis hoc modo; factum ē, ut propositio hac
Ho ē Deus, vera fuerit. Admitti ēt sit,
si subm̄ Ho, subsonat nō personalē ut alioqui
dbt, sed simplē ut stet pro nāa hūa in con
creto, nam sic ēt ēt vera qa si abstraha
mus à persona illius hominis et loquamur de ipso
formalē ut ē Ho, vis incepit illi convenire
ut sit ēt Deus.

Dō 2da

De Unitate in Chro sm̄ Voltes.

Rubrica jus

Utrum fuerit una sm̄ in Chro Voltas?

Con: nō una sm̄ sed duplex fuit in Chro Voltas
dia sc. et hūa. ē de fide, definita in Syno
do generali 6. contra Monothelitas et Ctot. ex
illo Athanasij perfectus Deus perfectus hō, atq; sm̄ Volte
dia nō ēt perfectus Deus. sm̄ Volte hūa nō ēt per
fectus hō. Accedit rāo specialis quoad Voltem
hūam nī n. hanc habuisset Ipsitas affectus,
nil profuisset ad finem Incar. qa sm̄ hūa Volte

Chrg neq' mereri nec satisfre potuisset, ita
certum est Chrm habuisse quoquo ad perfectionem
voltis huius pfinet, imo generatim quoquo pe-
tinet ad humanum appetitum nam jo habuit
appetitum sensitivum quem S. Th. h. a. 2. vocat
voltem sensualtis, nam Chrg Ap perfectum aiat
fuit. 2do habuit appetitum rationalem
s. voltem rationis utpote perfecta creatura ra-
tionalis. 3. habuit liberum arbitrium non quidem
ad malum sed ad bn agendum non secus ac alij
homines quod ptt ex illo Isaiae butyrum et
mel comedet ut sciat ... oblatus est
quia ipse voluit, eligere a. et offerre se
ad mortem indicant rationis libertatem. 4to
habuit non sm potentiam volendi sed etiam varios
voltis actus habuit n. simplm actum voltis
circa finem qui actus dicitur voltas ut natura,
habuit item voltem circa media, quae vo-
cantur voltas consiliativa s. voltas ut ratio
qua de re in materia de Act. Hum. quod
ibi n. in genere dicitur etiam ad actus voltis Christi
applicari.
Rices. Honorium Pont. consensisse monotho-
litis. Ex ea Calumnia Haereticorum
quam repellit Bellar. Hoc docuit quod Ho-
norius unam fuisse in Chro fuisse voltem

huius, id est s. ut probat et explicat S. Maximus in Disput. cum Pirrho; non habuisse ipsum contrarias voltes carnis et spis de quo mox.

Dubium 2dum

Utrum Christi huius voltas, fuerit sibi ipsi aut diae contraria.

Con: est Negat. et de fide ex Con. 6. ubi dicitur praedicamus duas eius naturales voltes non contrarias, cuncta quae haeretici asserunt sed sequentes eius huius voltem et non resistentes sed potius subiectae diae eius et omnipotenti voltis. accedit ratio quae ad contrarietatem voltum requiritur earundem discrepantia circa idem et circa eandem rationem sed talis discrepantia in Christo non fuit alioqui l. petitum l. formiter petit in Christo admitteremus.

Ricles. Imo ex illa Christi oratione, non sicut ego volo sed sicut tu videtur aperte colligi Christum aliud voluisse quam Deus vellet quae contrarietas voltis fuit. Ex nullam hinc in voltibus Christi contrarietatem colligi potest. nam Christus non voluit et noluit mortem sub eandem rationem, sed sensualem n. et per voltem operantem ut natura actu efficaci noluit mortem, quia natura mala sub qua ratione nec voltas ut ratio, neque Deus

voluit ut Chrg mortem vellet. imo e contra
voluerunt ut Jud hac ratione mortem fugerent
adeoq; Chrg est ut sic mortem fugiens vere
dicere poterat quo illi sit placita fuio semper
ab V. per voltem dicam et per humanam operantem
ut ratio voluit efficaciter mortem quam hic
gloriosam et nobis salutarem, sm quam ratione
sensualitas, nec voltas ut nam repugna
bat, sed negative se habebat. adeoq; in
voltibus Chri fuit hm difformitas quoad
volitum materiale non a. quoad formale volitum
s. vera contrarietas.

Ex Dia

De Unitate Chri sm operationem.

Dubium jus

An praeter operationem dicam fuerit in
Chro operatio creata, et
Quotuplex?

Monothelitae quidam haeretici non credentes Chrm
impeccabilem esse posse si expeditum usum creati
arbitrij eiusq; operationes liberas haberet, doce
bant nullas in Chro fuisse operationes humanas, propria
dictas, hoc est, hoi qua homo est, proprias, sed earum
loco operationes eius fuisse dicas; alij alii earum haeresin explicant

Con: Cathol. praeter operationem diam fuit in Christo et proprie dicta operatio humana. et de fide in 6. synodo ubi dicitur duas naturales operationes indivise, inconvertibiliter, inconfuse inseparabiliter in eodem Domino Jesu Christo vero Deo nostro glorificamus pro hac est diam et humanam; in qua sententia particulae, indivise, inconvertibiliter pro immunt ab una et eadem persona verbi, utrumque generis et naturae operationes salva differentia ipsarum, perfectas esse. Ratio Con. Fratris est, tum quod ad humanae naturae quae in Christo est, veritatem pertineat operatio eius convenientis; tum quod alioqui veneret nostrae religionis fundamentum de meritoriis et satisfactoriis pro nobis Christi operibus; neque enim dici potest per divinitatis opera pro nobis esse satisfactum.

Rices. S. Leo in Ep. 10. ad Flavianum c. 8. ait utramque naturam in Christo agere cum alterius communione verbum videlicet operari quod verbi est, et carnem exequi quod carnis est, quod videtur afferre unam operationem eo ipso quod afferat naturas communiter S. Sol operari. Pro res pons.

Rat: divinitatis Christi opera in 3. ordine sunt omnes, ja operatio sit dia tantum a sola mi. divinitate facta qualia sunt creatio, conservatio artis pro 2. sit humana tantum, ea mi. ad quae divinitas generali tantum concursu cooperatur qualia sunt ambulatio, locutio, electio, volio, aliaque ab aliis hominibus et elici solita, et circa haec opera C. ut est facilis

obiter appendiam? quaerit S. Th. 1. 2. an in
Christo fuerint plures operationes humanae et tamen
Andel fuisse unam originative s. ratione
principii unius opera humana elicientis et imperan
tis, quod est ipsa ratio et liberum arbitrium humanitatis
fuisse v. plures obiective et effective operationes n.
humanae sunt ipsa sua obiecta sed et nostro dignitate.
3. dia opera, primus vocare mixta s. duplicia
s. partim divina seu humana, qualia sunt suscitatio
mortuorum, aliorumque miraculorum patratio
ad hoc n. convenit humanitas ut instrumentum
divinitas v. ut agens Principale. Hic nos
Rx S. Leonem loqui de hoc 3. genere operum
et docere velle quod effectus per ea productus
vel et sic ab utraque natura productus sit, inte
rim unaquaque suo modo operante v. g. in
sanatione caeci l. leprosi caro Christi tetigit
ursus aegri et verbum dicit aegrum sanavit.

Rubius 2dus.

Quando? quibus operibus? quid
sibi nobisque meruerit Christus?

Quoniam meritum in actione libera voluntatis consistit ideo
Rubio de operatione humana Christi de merito cum S. Th.
subiungimus de quo sit

Con: sa. Chrg à jo Incar. momento cepit mereri
suumq; meritum usq; ad mortem continuavit Ita
coit Theol. ita n. decet de Chro sentire qui Ad
dormiens vigilabat utpote semp beatus nec ab
actu suae infusae cessabat. Si quomodo illigenda est
illa parte s. ad mortem usq.] nam Ad ipsa morte
aliquid meruit? hoc n. videtur fieri non posse; quia
namq; substantia desinunt per jus sui non esse Chrg
per mortem mereri non potuit cum tunc non esset
homo, è contra tamen dum per mortem Chri re
dempti, ad eaq; per eam meruit.

Ex Per mortem illig. non solum instans mor
tis sed Ad quae proxime ad illam desinunt me
ruit itaq Chrg per passionem suam quae tandem ei
mortem inferebat atq; eatenus vere nos morte
redemit. Caeterum post mortem nil amplius meruit
tunc n. desijt esse in statu viae quo cessante
cessat Ad meritum ut cum S. Th. 1. a. 3. Theol.
vir tradunt. Nec obstat quod Apls Rom. 4.
dicit, Christum resurrexisse pro justificatione nostram
per hoc n. aliud non vult, quam quod Resurrectio
Chri sit vel exemplaris causa justificationis et
novitatis vitae nostrae, l. quod per eam nobis compli
centur merita Chri ad nostram justificationem quae
sine Resurrectione Chri non fuisset sine ea n.
Apli non fuissent missi praecones factae redemptionis

non esset datus Spus S. unus adventus ex dia
ordinatione praecessit Resurrectio sm illud Jo.
7. Nondum erat Spus datus, qa Jesus non dum
erat glorificatus, quia et Ascensio praecede
re debebat sm illud si non abiero Paracletus
non veniet ad Vos.

Con: 2da Chrus meruit per actus virtutum libere
a se elicitos Ita generatim cuius et certissa BB.
hi n. actus habuerunt omnes conditiones ad meritum
aequisitas, fuerunt n. actus honesti, utpote actus
virtutum, fuerunt liberi ut sulepono, fue
runt praemio proportionati, utpote infiniti
valoris ut supra vidimus, fuerunt a persona
grata et viatore eliciti. habuerunt dnus
(si haec conditio ad meritum necessaria est) pactum
et promissionem ex parte acceptantis sm Isa.
53. si posuerit pro peccato animam suam, videbit
semen longaevum etc et Psal. 2. postula a me
Itaque iam notatum meruit jo per actum Charitatis
non eum quo Deum beatifice diligebat, hic n.
non liber sed necessarius est, sed l. per amorem quo
Deum per scientiam infusam cognitum tanquam
viator libere diligebat ut S. Th. h. a. 3.
videre velle et KK. multi post ipsum; l. certe
per speciale amorem amicitiae et beneficentiae
quo homines diligebat quem solum amorem in

Christo meritorium fuisse contendit Vasq. B. 74.
c. 3. 2do meruit per actus omnium moralium
virtutum infusarum nec de his est controversia
nisi quod aliqui de obedientia dubitent ex hac duplici
fundamento 1o quod habuerit praeceptum a Patre ut more
retur; 2do quod secare non potuerit ex quo utraque
sequi videtur, illum quoad obedientiam non fuisse li
berum. Verum hoc obstare non debet quia concesso
quod Christo quoad specificationem liberum non fuerit mori
l. non mori, fuit tamen illi liberum quoad exer
citium, mori in hac l. illo tempore his l. illis
circumstantiis, ad eoque sic magis mereri potuit
et meritus est, ut constat ex S. Paulo Philip. 2.
3tio dicitur meruit per liberos actus virtutum
moralium acquisitarum, vel in illi actus erant
honesti, et a Christo referebantur ad finem supra
alem, imo etiam non ita expresse relati fuissent
sola tamen dignitas suppositi Reificantis illos
satis esset ut erant vel proportionem et valo
rem ad meritum. Ita Suar. B. 93. s. 2.
Con: 3tia Christus nil sibi meruit eorum do
norum, quae habuit in 1o Incar. Momento
non visionem beatif. non gratiam habitualem, non scientiam
infusam, meruit tamen multa, quae postea ac
quisivit, vid. Beatitudinem corporis, impa
tibilitatem animi exteriores et quasdam excellentias

resurrectionem a mortuis, ascensionem cum
maiestate et triumpho exaltationem et ve-
nerationem sibi nostri sui. Ita S. Th. l. a. 3.
Circa 2dam partem quod cathol. non est contro-
versia est n. de fide in variis locis sa.
expressa psal. 109. de torrente in via bi-
bet p. Isa. 53. pro eo quod laboravit aia
eius videbit et saturabit p. L. 24. non
ne sic oportuit pati Christum p. Item docent
SS. PP. commentantes in locis istis merito
prom. videre Calvini dicta ut qua in scho-
lasticis ista docentes tanquam stulte curio-
sos invehit. Circa 3am partem differenti-
ant scholast. dum alii aliud docent sed in
tia sibi Th. Prob. 1. generatim hac ratione: quia
scia, gratia et gloria ex naturali congruentia debe-
bant Christo per modum naturalium proprietatum
quod non conveniebat ut eas mereretur, sicut
nec nos proprietates nostras meremur, sed ut
eas tanquam sibi debitas semper haberet. 2do
Prob. specialiter ac 3o quod de gloria, quia bea-
titud. nemo mereri potest nisi per actus qui tempore
procedant beatitudinis assecutionem, sed Christus
antequam eam assequeretur nullum actum elicuit
ut pote 3o instanti concept. beatus, quod non tamen

Beat. meritus non est sed nec potuit, spectata Dei
potentia ordinaria, Dei. et consequentia sit clara ex
dictis supra de scientia Dei. prob. quia beatitudo extra
hit beatum extra statum merendi. Beatitudinem
nam cum beatitudo sit status firmus et immutabilis
eam semel assecutus sicut per meritum eum au
gere non potest sic nec simpliciter eam mereri adeoque
nec per actus assecutionem praecedentes meritus sit
nunquam deinceps merebitur. 2do de gratia.
Quia gratia est semen gloriae, ita ut pro quantitate
gratiae debeatur et quantas gloriae, quae sicut gloriam
Christus mereri non potuit sic nec gratiam. Quia quia ut
supra dixi gratia fuit in Christo communiter possibilis
ad eliciendos ab ipso actus meritorios sed possibilis
meriti non cadit sub meritum quia 3tio
de scientia quia scientia infusa. Et fuit meritorum
Christi possibilis, nam fuit directrix moralium actuum
ipsius, adeoque nec haec sub meritum cadere potuit.
Con: 4ta Christus ita meruit humani generis redemptionem
ut post Adami lapsum nec Adamus ipse
nec quisquam posterorum eius accepit l. gloriam
l. remissionem peccatorum. Vel gratiam s. habitualem?
actualem l. aliud quamvis s. habitualem s. actualem
donum mediate aut immediate conducens ad salu
tem aeternam quin totum id esset ex meritis Christi
Ita post S. Th. l. a. 4. breviter ista tangentem

rois Theol. volta ne nullas incaute con-
trium sentientes, quoad praevias ad petitae
missionem dispositiones. Rusior Con. et
singularum eius partium probatio et explicatio
spectat ad materiam de gratia et merito.

Sectio 2da

De Convenientibus Christo post Incar: in ordine ad Patrem.

Quaedam post Incar. conveniunt Christo in ha-
bitudine ipsius in ordine ad Patrem, ut quod ipsi
erat subiectus, quod ipsum oravit, quod ei in sacer-
dotio ministravit; quaedam v. ei conveniunt
sum habitudinem Patris ad ipsum, ut si Pater eum ad
constasset, quod eum praedestinavit ex quibus ordi-
ne.

Quaestio 1a

De subiectione Christi Rubrica 1a

An Christus sit Patri subiectus?

Tres modos assignat S. Th. h. quis alteri
sit esse subiectus 1o quia est altero imperfectior. 2. quia est
sub alterius imperio. 3. quia est sub alterius dominio.

Con: Chrg qua hō sm̄ ōes 3. modus ē Xri
subiectg ita S. Th. h. cū wiori. quoad jū
nō ē dubiū dicit n. Chrg ipse Xr̄ maior me
ē, hoc ē Reg Xr̄ infinite perfectior ē me qua
hoīe. Quoad sm̄ ipse et Chrg ait, neg
cibg ē ut faciam Voltem eius qui misit; quae
placita sit ei facio semp, sed ut cognoscat
mundg qa diligo Xrē et sicut mandatū de
dit mihi pr̄ sic facio q̄ sit Chrm̄ subditū
fuisse imperio Xris q̄ de morte pro nobis
subeunda à pr̄e acceperat. nec huic tm̄ pre
cepto sed oibg iuris nāe preceptis subditg
fuit utpote creāa rāalis à superiori Volte
diā dirigibilis. nō tn̄ subditg fuit preceptis
dis Vet. Test. multo minus preceptis positiuis
hūāis ut ipse dicit Math. 17. Rng ē filius hōis
et Sabbth. et Math. 17. nō de lege tributorū
agere q̄ liberi sit filij. Interim tn̄ eas ōes
leges ad se pertinentes acta observabat de
quo actu loquebar̄ cū dr̄et q̄s ex vobis
arguet me de pto. Galat 4. factū ex mu
liere factū sub lege. Quoad 3tiū Crob.
Qa Rng sm̄ hunc ē creāa atq vis creāa ē
ē sub perfectissimo dnio Rei, ht n. Reg ius de
illa disponendi l. eā annihilandi pro sua
Volte q̄ et Chrg qua hō nō minus quā alia

creatio Verbi Dei subiectus est adeoque ut
sic vere Dei servus esse et vocari possit prout
est in ipsa vocatur Isa. 42. Ecce servus meus susci-
piam eum etc.

Ob. 1o. generaliter contra hos 3. subiectionis mo-
dos, videtur n. contra eos esse illud Apli. 1. Cor. 15.
ubi ait. Cum subiecta fuerint illi (i. Christo) omnia
tunc et ipse filius subiectus erit ei qui subiecit sibi
omnia, ut sit Deus omnia in omnibus. adeoque nondum
videtur esse subiectus.

R. plures esse huius loci expositiones l. n. scilicet
Christum posse exponi [illegible] dicit Christi subiectio-
nem quoad sua membra vel applicat sup-
pone [illegible] l. tunc plene cognitam iri sub-
iectionem Christi, et n. Christus ipse vel absolute
fieri dicitur quod tale esse cognoscitur l. ideo dicitur
Christus tunc subiectus futurus, quia cessabit a gu-
bernatione militantis Ecclesiae nec amplius [illegible]
indicabit se Deo soli ipsi vocabit.

Ob. 2do Creator contra 2dum subiectionis mo-
dum; si Christus fuit subiectus mandatis et praeceptis
divinis, [illegible] non fuisse liberum in praeceptis,
Christus. Supposit. [illegible] quia sine [illegible]
illius [illegible] liberè operari dicitur qui potest agere
[illegible] Christus non poterat non agere quod
est non agere, se Christus non poterat peccare, non agere
actus praecipiebatur quia non poterat peccare

a. quia ad est praecepta est peccare, quia Christus l. praeceptum nullum habuit l. non libere executus est, l. dum peccare potuit.

Circa hoc argum. varie se torquent aa. cupientes uti debent, solum sed conservare Christi impeccabilitatem obedientiam et libertatem, nam jo quidam dicunt praeceptum in obligatorium et non obligatorium, illud negant Christo fuisse impositum, quia obligatorium praeceptum praeter vim directivam habet etiam vim coactivam, et involvit hanc diam. comminationem si hoc non feceris eris mihi inimicus, talis a. comminatio realiter fieri non potest nisi ei qui potest inimicus dici fieri quod Christo eiusque impeccabiliter repugnat. Itaque Christus est incapax talis praecepti. fuit tamen capax praecepti non obligatorii s. habitis solam vim directivam s. regulativam inferioris voluntatis.

Quod si contra hos inferas seq. hinc Christum non exercuisse actum veram et specialis virtutis obediae negant consequentiam. Probantur ex communi religionum praxi, obediam specialem etiam locum habere non praeceptis non obligatoriis, nam religiosi vere sibi persuadent se actum obediae exercere, si exequantur iussa praelati etiam non intendentis subditum sub peccato obligare, imo apud eosdem religiosos censetur ille magis perfectius obediens, qui l. solo superioris nutu contentus est.

nec strictum eius praeceptum expectat. Ita illi
quorum sententia et Ductionem ego lubens am-
plecterer si de solis positivis praeceptis Chri-
à pre datis procederet, dicendum Christum libere
potuisse ea praecepta l. negligere l. implere
sicuti religiosus qui sit Praelatus non velle
se obligare; Verum si sermo sit de vibus et
praeceptis iure naturae, non video quomodo diffi-
culti satisfiat V. G. Christus iure naturae de-
bebat Matri exhibere pietatem, quoniam quod an po-
tuerit tota vita sua, nunquam exhibere
honorem Matri an non? Si jam tunc l. sine
vi culpa potuit negligere praecepta iuris
naturae quod concedendum non est; l. sine sine culpa
negligere praecepta iuris naturae non potuisset
signum erit ipsum habuisse praeceptum obli-
gatorium. Si 2dum tunc ad supra po-
sitam difficultatem videbimus; si n. non potuit
non exhibere honorem Matri quomodo eandem libere
honoravit? Ad rationem AA. istorum qua
probant obligatorium praeceptum Christo in peccati-
li imponi non potuisse Kindel Suar.
B. 4 D. S. 1. Vt Christus sit capax praecepti
virtualiter continentis illam comminationem, in hoc
feceris eris mihi inimicus; satis est, ut
natura eius humana sine se considerata, ut prout est

potuisset in proprio subposito sit capax illius
status et poenae, quae per illam cum inanem expli-
cari. Vel certe satis est ut talis natura habeat
aliam superiorem cuius voluntatem respicere debeat,
tanquam regulam suae voluntatis. 2do. Respondent
alii. Christum in exequendis praeceptis fuisse li-
berum non quoad substantiam actus, sed quoad eius
intensionem tantum; verum horum sententia communiter
ut et a. Bonaventura par. 1. q. 19. a. 10. tonii
periculosa notatur. Certe S. Paulus Philip. 2.
absolute dicit Christum obediendo meritum esse
non a. obediendo cum tanto vel tanto intensionis gra-
du. 3tio dicunt alii, ut omittam alios, do-
cent, Christum etiam quoad substantiam actus fuisse liberum
pro quo illigando, breviter duo fundata
Notanda sunt: Unum est, actum unum eundemque.
Eleemosynae v. g. posse elici ex variis motivis
a quibus tonii a fine suo actus interni (imo et
externi quoniam ab interno dependet) substantiam et
speciem suam desumit. Alterum est; cum ergo aliquis
praecipit non restringi illum regulariter ad certum
motivum. Jam igitur ex his fit Christum licet prae-
ceptum moriendi in se, mortis acceptandae
aliaque mandata acceperit, libere tamen mortuum
fuisse non tantum quoad intensionem, vel circumstantias
mortis, sed etiam quoad substantiam operis quo mortem

acceptauit, in ratione huius l. illius motiui
sibi non dum praecepti, acceptauit in mortem sub
eo motiuo, sub quo acceptare non tenebatur.
Instabis. saltem quod bene non libere exerce
bit actum si ei esset intensio, circumstantia et
motiuum praecipere.
Ex parte concedi seq. nam ratione visionis be
atis. summa gratia et gubernatio, qua ob tam
unam hypost. Voluntas Christi Reo singulariter sub
dita, non haberet bene potentiam omittendi talem actum
cum talibus circumstantiis praecepto. Atq. haec
sententia, quia meliorem non video pro nunc pla
cet, secundum quam ad Ob. dicendum est, saluari
libertatem in agendo per hoc, quod quis potest tali
l. tali motiuo operari, adeoque talis l. talis
speciei actum elicere.
Ob. 3tio Contra 3tium subiectionis modum.
Adrianus 1. et Concil. Francofurt. dam
narunt Elipandum dicentem Christum esse adopti
uum filium Dei et seruum, quod haeretica locu
tio est dicere Christum esse Dei seruum. Confir. Im
possibile est, eundem esse seruum et filium naturalem
sed Christus est filius Dei naturalis et secundum Dominum
ut infra dicetur, quod non est seruus. Maa. Trob.
quia si filiatio naturalis excludit filiationem adopti
uam, multo magis excludit statum seruitutis.

Fidelis quod servus non habet naturale ius ad hereditatem
Cuius a. habet naturale ius ad hereditatem vitae aeternae.
Propter haec et similia argumenta Vasq. B. 80. Sententiam
nostram non vero quidem tanquam hereticam vult damnare
acerrime tamen contra eam disputat. Verum quia poterat
rationes et authores supra allatas nobiscum
sentiunt et loquuntur plures SS. PP. non est quod quidquam
vereamur. Vide Suar. B. 44. a. 1. s. 1. Ut
Porro obiicias indeam Not. duplum servi
tutem (: quantum ad praesens pertinet :) posse in hoc
considerari, unam Poenalem, quam in. homo in pactum
prolapsus servilem quandam conditionem contrahit
ut quam censeatur indignus omni amicitia dicta et
dignus perpetua captivitate. de hoc videtur Christus
locutus cum dixit: iam non dicam vos servos, sed
amicos meos. Alteram naturalem, convenientem
enim homini ratione creavit, ut quam homo, quidquid est,
Rei potius est quam suus. Iam quoque Pax de
fidem Adriani accipi posse de servitute poe
nali, quam certum est in ipso non fuisse sicuti
non fuit pactum. Hanc a. responsionem non esse
contra mentem Concilii haud obscure sumitur
ex ipso Concil. circa unius finem dicti. Sed et
hoc volumus audire An Adam jam huiusmodi
genus Pater liber sit conditus an servus? si
servus, quomodo tunc imago Rei? si liber?

cur n̄ magis Chrg. Et infra Vn̄ Adam
servus factus est m̄ ex pcto. Scilicet hic Adam
ny in Epla sua. nos inquit per illum à ser
vitute liberati sumus n̄ ille nobiscum servus.
Ad hoc respondent, qui mentem Elipandi
fectius assecuti aiunt, ipsum verum fuisse
Nestorianum, et docuisse Chrm̄ qua hoie
fuisse purum servum, hntem m̄ creatam et per
sonaltem, quam ab hunte solo noie dnque
bat, rāne uiq; oque servus fuerit ac
nos. atq; hoc solum aiunt Pp. et Adri
anum damnasse. Ad Confir. Ex
quod filiao naalis excludat filiaōe
adoptivam, ut infra dicemus, n̄ item ex
cludit servitutem naalem, hoc n̄ inseparabile
conveniat vi creaōe, sicut q̄ creator factus
est creaōe, ita et servus. neq; ut talis hic
ius ad hereditem sub titulo filiaōis, sicut
quis iustus sit est servus qua creaōe, et adopti
onis grā filius Rei ac cohaeres Chri.

Dubium 2dum

Utrum Chrg sit subiectus sibi ipsi?

Con: quae dubio superiori de subiecti
one Chri ad Vrem dicimus, et dici sunt de
subiōe Chri hois ad sessum qua Reum.

Est n. eadem utrobiq; ratio. Ita S. Th. l. qui
tn monet quoad modum loquendi attendendum esse
ut m. in praesenti mana non loquamur abso-
lute dando, Christum esse heisso minorem, sibi ipsi
subditum l. servum (l. sic n. significaremus plurali-
tatem suppositorum) sed cum restrictione, l. expres-
sa l. certe subillecta vid. Christum sm humanam
esse sibi ipsi qua Deo subm servum ex sic n. non
suppositorum, sed naturam tm pluralitas significat.

Qo 2da

Utrum? pro quibus et quo effectu Christus oraverit? ac Aeternum oret?

Christus in terris vere et frequenter oravit. et de fide
nec probatione eget et n. nota ex Evangeliis tm
observa cum S. Th. l. a. 1. et 2. orationem convenire
Christo non ratione divinitatis sed humanitatis, cum n. oratio sit
explicatio quaedam propria voluntatis apud Deum ut ipse eam
impleat et v. dia voluntas sit omnipotens nec egeat
alterius auxilio non convenit eidem orare sed
volti humanae, humanae inquam rationali nam nec sensualitati
convenit orare oratio n. est ascensio mentis in Deum
quo sensualitas pervenire non potest eius tm affectus et de
fideria ipsa mens Christi Deo quaq; proposuit.
Qo Quomodo volti humanae orare conveniat, cum Aeterna
Sapientia instrumentum verbi fuerit ipsi omnipotens via vid.

potuerit creatione et annihilatione exempta?
Ex absolute quidem Voluntatem humanam non indiguisse cra-
tione, sed tamen ex dia ordinatione, quia non Deus vo-
lebat ut Christus per creationem debitum Deo cultum
exhiberet, nobisque exemplo praeluceret idcirco
ordinavit quidem non fore nisi Christus ea creatione sua
impetraret sicuti et ordinavit ut humanum
genus non redimeret et in gloriam suam non intra-
ret, nisi poteretur, hinc psal. 2. postula a me
et dabo etc. Vide suar. B. 48. S. 1.
Con: 2. Christus cravit tam pro se quam pro nobis.
Est iterum de fide ja pars patet Jo. 17. Pater
clarifica filium tuum; ex creatione in horto, ex
psalmis etc. 2da Patet tum aliunde, tum ex
pulcherrima creatione Christi Jo. 17. Ubi ait, ego
pro eis rogo, non pro mundo, sed pro iis quos etc.
Sed nunc Christus non cravit etiam pro mundo, an V.
pro solis Apostolis et electis?
Ex crasse etiam pro mundo, sed alii ac pro electis, pro
his non cravit ut efficaciter illis applicarent
merita sua, non ita cravit pro mundo.
Con: 3tia Oratio Christi profecta ex efficaci affectu
impetrandi aliquid pro se l. pro aliis semper fuit
exaudita, non item ea quae orta est tantum ex simplici
affectu desiderio aut etiam Velleitate. Ita S. Th. 1.
a. 4. ja pars patet ex Joan. 12. Ego sciebam quia

semper me audis. Heb. 5. cum clamore Valido
et lachrymis preces supplicationesque offerens exauditus
est pro sua reverentia. Ratio est: quia Christus efficaciter
nil oravit, nisi quod sciret Deum efficaciter velle.
2da pars patet ex oratione in horto quam ipse sum vol
tem, ut ratio, nolebat exaudiri. Nec in feras:
ipsum inutilem orasse voluit n. se nobis in nostra similitudine
ostendere, suosque cruciatus potestate et patientia exem
plum praebere.
Ob. Non videtur exauditus in cruce orans: Pater
ignosce illis quia nesciunt quid fuerunt conversi.
Ex vel ipsum orasse tunc pro solis praedestinatis,
ut vult S. Th. l. ad 2. l. si et pro aliis oibus ora
vit exauditus fuit, quia tamen petivit ut per eum non
staret quo minus eis ignosceret. Ita Val. B. 21.
puncto 2.
Ad: 4ta Incertum est an Christus Aeternum in coelis Aeternum
oret pro nobis an non, sed n. in utramque partem com
plures et optimi DD. et Patres. Ratio pro parte affir.
est, tum aliquot sacra loca nam Joa. 14. dicit ego rogabo
Patrem et alium Paraclitum dabit vobis quod vetus illique
post ascensionem expletam. Rom. 8. et Heb. 7. dicit
Christum Aeternum interpellare pro nobis. Tum quia hoc
conveniat Christo ratione Pontificatus sui quo Aeter
num fungitur, adeoque nullam imperfectionem involvit.
Pro negante sed ha. ja. Jo. 16. dicit Christus
in illa die in nomine meo petetis et non dico vobis

qa ego rogabo pre. 12. Math. vt. ait idem
data est mihi vis, ptas, quod g usq est precibus.
3. Alias sequeretur pro nos orare Christum vt
oret pro nobis, quod etsi adversarij concedant, pri
vatim illicitum non esse dummodo sapienter fiat, tamen
saltem fateri debent id publice non admitti in Ecclesia
quae Christum invocans vtitur hac formula: Miserere
nobis. atq; haec sententia fere videntur probari
ac etiam vtilior auget n. nostram in Christum fiduciam
et charitatem. Hac certum. si Deus expresse in
caelis orat ipsum saltem non vti obiecto et humili
aliquo gestu manus tamen elevare aliq concedant.
Ad argumenta pro Affir. sententia videri potest; jo
promissionem illam Christi apud Joa. ante mortem,
l. in cruce fuisse expletam ibi n. oravit
pro paraclito nobis mittendo vt exponit Ru
pertus et Medina h. 2. interpellationem illam de
qua S. Paulus aliud non sigfre quam quod l. an
tiqua Christi oratio adhuc perseveret apud patrem se
cum clementissima affectione Christi erga nos, l.
quod Christi suam humanitatem repraesentet pro nobis, cuius
intuitu ille nobis sua dona conferet. 3tio
ipsius Pontificatum hoc non requirere vt n. S. Paul
Heb. 10. ait, vna oblatione consummavit in
aeternum sanctificatos. et, introivit semel in
sancta. Vide Vasq. D. 81. pulchre haec tractantem.

Quæstio 3tia

De Sacerdotio Christi.

Rubrum jus

An et qualis Sacerdos fuerit Christus?

Con: ja. Christus sum Hominem et vere propriæ sacerdos ita S. Th. h. a. 1. et q. de fide ex Psal. 109. tu es sacerdos in æternum ex ep. 4. ad Heb. ubi Christus sapis sine vocat. Pont. hoc est summus sacerdos. ex Trid. sess. 22. c. 1. et seqq. sacrificavit vero Christus (quod est proprium munus sacerdotis, seipsum in ultima cœna et post in cruce quas passiones et mortem (verum sacrificium à Deo constitutam) libere acceptavit et ita quidem ut potuisset crucifigores suos impedire hic et nunc et vitam diutius producere quam in statu Martyrum non fuit. Signate porro dixi Christum sum Hominem fuisse sacerdotem, ad explodendam hæresin in statu Stanchari docentis divinitatem esse sacerdotem Hominem esse sacrificium, Pro Calvini docentis Christum sum utramque, nam functum esse munere sacerdotis, sed quam absurde in statu, quod fungi munere sacerdotis, sit cultum latriæ exhibere quod in Deum vim supremum Deum cadere nullo modo potest.

Con: 2. Ita fuit Christus sacerdos ut sit est hostia ita S. Th. h. a. 2. et est de fide sæpius ab Apostolo

ex pressa ut Ephes. 5. tradidit semetipsum pro
nobis oblationem et hostiam Deo. Heb. 9. semel
ipsum obtulit immaculatum Deo. Sancti Patres loquuntur
in quibus Aug. Tu sacerdos tu victima. tu oblatio
tu oblator. et quod hostia perfectissima utpote pro
peccato, hostia pacifica et holocaustum.

Con: 3. Christi sacerdotium est aeternum ratione effectus
et ratione ministerii. est certa cum S. Th. h. a. 5.
ja pars prob. quia effectus sacrificii Christi sit bona
gratia et gloria de quo paulo post, atque haec
in aeternum durabunt ergo. 2da pars patet, quia
ministerium sacerdotii consistit in ipso actuali
sacrificio, hoc a. aeternum non durabit, nam
cruentum quidem iam dudum cessavit incruentum
v. etiam in fine mundi cessabit.

Sed nunc cessante in fine mundi incruento
sacrificio, cessabit etiam sacerdotalis Christi dignitas
et potestas? Affir. Bellar. cum aliis. Negat
Vasq. cum aliis docens hanc potestatem vi ipsa non
dignitatis ab unione hypost. per quam ab aeterno
Christo modo perfectissimo unctus designatus et sig
gregatus est ab aliis hominibus et vocatus potens
ad intercedendum et offerendum pro illis dig
nissimum sacrificium hoc a. unio non cessabit
ergo nec illa potestas. Unde etiam obiter patet quanto alti
oris et perfectioris rationis sit sacerdotium Christi
quam sit aliorum sacerdotum etiam novae legis

nam et hoc sacerdotium est tam participatio quam de-
rivata à sacerdotio Christi.

Con: 4ta Christus est sacerdos secundum ordinem Melchisedech.
Ita S. Th. h. a. 6. ergo ut sonat de fide ex Psal.
199 et Ps. ad Heb. in quo a hic ordo conscribat
potius ad scripturarios spectat. Breviter tamen dico
conscribere tamen in ratione repraesentati et repraesen-
tantis, nam Melchisedech Rex iustitiae, Rex salem,
hoc est, pacis. Sine patre sine matre l. non quod non ha-
buerit, sed quod de iis nil in sacra commemoretur.)
repraesentabat Christum Regem iustitiae et pacis, sine
matre ab aeterno, sine patre ex tempore. et ulterius
Melchisedechi oblatio repraesentat oblationem Christi
obtulit enim ille panem et vinum per quae Reo
gratias egit et fessos Abrahami milites recre-
avit, post victoriam de hostibus partam, sic
Christus sub specie panis et vini corpus suum et san-
guinem offert, et militibus suis post partam de
peccatis victoriam in altum spirituale praebet.

Bubium 2dum

Qui sint? et ad quos pertine ant effectus sacrificii Christi.

Con: ja. Proprius et praecipuus sacrificii Christi
effectus est perfecta propitiatio peccatorum humani generis quo
ad culpam et poenam, nam cruenta sacrificatio Christi
habuit perfectam virtutem placandi Deum ac satis-
fandi eidem pro peccatoribus ac proinde vim impetrandi

* remissionem ac expiationem culpae et poenae. Ita
certa de fide cum S. Th. h. a. 3. patet ex supra
dictis de satisfactione Christi. Tum hoc loco notandum
expiationem peccatorum non esse adaequatum effectum sacrificii
Christi. Ita hanc expiationem respondere eidem quoniam
hoc sacrificium est propitiatorium quoniam a. 5. et
est pacificum, videlicet ei propriis effectibus, in. gratia, quoniam
dum est holocaustum, videlicet ei gloria. Ut ex
ponit S. Th. h. a. 2.
Con: 2da. Totus effectus sacerdotii S. sacrificii
Christi qua propitiatorii S. satisfactorii pertinet
ad hominis redemptos, effectus S. eiusdem sacrificii
qua meritorii S. quoniam idem sacrificium ad meri
toria fuit, pertinet et ad ipsum Christum. Ita S. Th.
a. 4. Ita pars est de fide definita in Con. Ephes.
dicta anathema in eos qui dixerint, Christum et pro se
sacrificium propitiatorium S. satisfactorium obtu
lisse. qui n. peccatum nullum admisit sacrificio
propitiatorio non indigebat. 2da pars patet ex supra
dictis, dicimus n. Christum et sibi gloriam corporis
exaltationem sui nominis ex meritum fuisse per opera
libere ab ipso exercita inter quae potissima est
ipsa passio quae a cruento Christi sacrificio non
dignatur.

Qo 4ta

De Adoptione Christi.

Utrum Chrus sm quod ho poit dici filius Dei naalis an Adoptivus?

Antequam de Chro aliqd definiamus prius cum S. Th. de Adoptione in coi. n nulla praemittenda sit. quid in Adoptio generatim an? qmo? et ex quo Deo conveniat. Itaq;

Not: 1a. Nomen Adoptionis ab humanis ad dia ee translatum etsi n. res ipsa hac noie significata in Adoptione dia perfectiore modo inveniat tn locutio ipsa in hca adoptione prius usurpata e. et a. Adoptio generatim assumptio ad haere ditem personae extraneae s. ex vi suae originis n habitis ius ad ipsam. ad hanc Adoptionem requirunt Jure Ci aliquot conditiones praecipuae sit hae. 1a. Ut persona adoptata extranea sit hac est, n hns à naa illum modum Juris s. conditionis ad q adoptat. 2da. Ut Adoptio gratis fiat, aliaqui erit alius qspiam contractus. 3. Ut qui adoptat consentiat si raois iam sit compos sm minus consentiat Pr aut tutor sub cuius state est adoptandus. Not: 2. Ex data Adoptionis definitione et conditionibus facile colligi recte Ad

Reus dici adoptare sibi aliquos in filios, nam
~~ad~~ pa ex Bonitate sua aliquos creaturas ad
participationem aeternae suae Beatitudinis, (cum
merito Dei haereditas dicitur ut per ij mpe duos
est.) Ita assumit ut vera undique adoptio
nis servet. nam jo respectu huius haereditatis
persona creata extranea putatur quia in sua
natura et originis nullum ad illam ius habet.
2do. gratuito et assumit. 3. nullum rationis
compotem assumit nisi consentientem in in
compotem Deus ipse Verg eius Nr assensum com
plet 2. Iulia l. eius capitis consensum pro eo
acceptat. Ex quibus ulterius patet adopti.
istam Rei ipsa non dignum a iustificatione ratio
lis creatae per hanc n. creata voluntate generat
in spem vivam et accipit ius ad divinam
haereditatem, adeoque fit filius non fit a. naturalis
ergo adoptivus.
Not: 3tio Hinc facile et illigi differentias
inter Adoptionem divinam et humanam potissimae
sunt. ja. quia humana fiat per solam extrinsecam
causam acceptationem, nec per eam consentit aliquid
esse internum in quo fundetur ius ad hae
reditatem, at v. in divina adoptione filius acci
pit in haereditatem iustitiam et gratiam per quam fit par.

tiens diae naae, et ideo 1. Jo. 3. dicit. Videte
qualem Charitem dedit nobis Deus, ut filij Dei
nominemur et simus. Itine oritur 2. differentia:
quod ex Adoptione huius non resultet relatio realis
sed rationis tantum, quae in sola extrinseca denominatione
fundatur, ex Adoptione a. diuina resultat
relatio filiationis realis fundata in reali et in
trinseca iustificatione quae est vera generatio in
similitudinem diuinae naturae imperfectam quidem et ac
cidentalem, valet tamen secundum illud 1. Jo. dedit eis potestatem
his qui non ex sanguinibus sed ex Deo nati sunt.

Nota 4to Adoptionem Dei esse opus communem toti
sanctae Trinitati cum non sit opus ad extra indiuisum
est. Ita S. Th. h. a. 2.

Nota: 5to verum et solam creaturam rationalem esse de se
capacem filiationis adoptiuae hoc non vis solaque
capax est supernaturalis Beatitudinis; de facto v.
eandem adoptionem habent ij soli qui per gratiam et
Charitatem iustificati sunt; adeoque filij adoptiui
sunt Angeli fuit et Adamus in statu Innocentiae.
fuerunt item omnes homines qui ante Christi adventum
iusta sentiendo vixerunt, sunt dicuntur omnes alij iusti
quidem tales permanent, etsi finaliter perseuera
turi non sint, cum non gratia sit pignus hereditatis
aeternae et fundatum relationis filiationis adoptiuae
quidem in creatura gratia permanet tamen diu gratia
relatio filiationis resultat. S. Th. h. a. 3.

Cont. Chrg est sm. humanitas est filius Dei naturalis
non adoptivus. Ita S. Th. h. a. 4. et vir Theol.
post ipsum. Prob. 10 ex Adri. Pontif. et Con.
Francofort. quod Elipandum contrarium docentem
damnavit. quamquam ut supra est manu; ali
qui ideo eum damnatum velint quod contrarium
propositionem in Jesu nestoriano protulerit. Ad 2.
SS. PP. quos apud Valent. Suar. Vasq. fuse ut
vide. Ad 3. rationibus. quarum dehas dehi affe
runt easque examinat Vasq. d. 29. c. 12. No
bis sufficiat ista, quod qui adoptat in filium
non sm. naturam sed solo affectu coniungit adoptanti;
C. adoptare non est velle et desiderio loco filii
naturalis aliquem sibi subrogare adeoque desiderare pro
filio hic eum qui aliaque sm. naturam sibi coniunctus
non est.) ac post ipsam adoptionem est manet natura
sua extraneus adoptanti; atque humanitas non fuit
coniuncta Deo solo affectu, sed reipsa, manetque
post assumptionem Deo naturali unita, ergo Chrg
est sm. humanitatem filius adoptivus non est. Confir.
et declarat ulterius quod unio hypost. effectu
impedit in Deo eiusque humanitate filiationem adopti
vam hoc ipso non quod Deus vult humanitati conferre
hanc unionem vult est substantiam ei communicare sed
et hypostasim suam et naturalem filiationem l. certe
sibi illam qua Deitas naturam humanam sanctificat

cui et ius ad hereditatem competit non ex affectu ad
optionis, sed naturali quia conferitur ex affectu donandi filia
rem naturalem c. similitudinem dictis, proinde hoc ipso
excludit ab humanae capacitas adoptionis, nam
gratia habitualis unionis sapientiae non potest Deo
conferri ex affectu adoptandi eundem in filium
quia haec gratia ut adoptivum constituat praeexi
git ut subiectum suum inveniat separatum a filia
tione naturali, naturalis enim filius non adoptatur sed extra
nea persona ut in definitione adoptionis videmus.
Ob. 10. Naturalis filius Dei dicitur tantum is qui procedit
a patre per aeternam generationem atque Christus quia Deus
sic a patre non procedit ergo quia homo non est filius naturalis
sed adoptivus.
Respondeo ut dicitur 10 n. dicunt quidam Christum quia
homines etsi per aeternam generationem a Patre non processe
rit recte tamen dici filium Dei naturalem ea ipsa filiatione
qua 2. persona Trinitatis dicitur naturalis filius Dei quia
per unionem communicationis sicut hypostasis filii Dei
sic naturalis illius filiationis. Haec responsio quidem dicit
Christum quam homines esse filium Dei naturalem, ratione filia
tionis aeternae non placet Vasq. D. 89. c. 14. et aliis
nec vero immerito quia hinc sequeretur si Pater aut
Spiritus S. incarnaretur eos quia homines nullo modo
posse dici filios Dei. non adoptivos sed eandem rationem
sed quam iam de facto Christus adoptivus dici non potest

ñ naturales qui eis qua hominibus per unionem ñ
communicarent naturalis et aeterna filiatio. Itaque
2do. Videtur naturalem filium Dei in aliquem diu
quod illi naturale esse Patris communicet. hoc a duplici
fieri potest. Uno modo per naturalem generationis pro
ductionem, per quam filius de substantia Patris
accipit naturam et sic verbum sine dicam naturam
est filius Dei Patris, et unus homo est filius naturalis
alterius hominis. Altero modo per substantiam
unionem in una persona, et sic Deus qua homo
est naturalis filius Dei illigando per vocem Dei,
totam suam Primit. tota n. sua Prim. hanc
filiationem producit. nam haec fundatur in
ipsa unione hypost. Hominis cum persona verbi
naturae cuius humanitas Deitate ipsa sanctificatur
et constituitur haeres, ñ solius gloriae sed
Verbum ñ solo affectu, ut filius adoptivus
sed naturali et vera coniunctione. Atque
haec responsio confirmatur in quod si Deus haberet
solam filiationem aeternam, ñ posset dici haeres
Verbum, at v. si alterum filiationem et
concedamus recte illius quomodo sit haeres et
nos coheredes ipsius. Illius item quomodo sit
primogenitus in multis fratribus. Item
quomodo Deus (tota sua Prim.) dicatur ñ
pepercisse proprio filio suo, utique qua homo

sed pro nobis omnibus tradidisse illum. Item quoniam
Christus qua homo dicat, ascendo ad Patrem meum
(i. totam Sanctam Trinitatem) ut exponit Adrianus et
Patrem Verum. in quibus ipsis verbis advertit Adri-
anus Christum nunquam nobiscum Deum communi affectu
patrem appellasse, dando Patrem nostrum, sed l. semper Patrem
meum, l. Patrem vester. Ut vel hoc ipso ostenderet
alio modo esse se homini esse filium Dei ac nos
sumus, adeoque non esse adoptivum.

Instabis. Ex hac responsione sequi Christum
qua homini esse et posse dici filium sui ipsius et Spiritus
sancti quod vero absurdum videtur.

Ex sinistra dicere Christum Christum Deum divinitatem et Deus
sui ipsius Deum humanitatem sui dicere Christum Christum Deum humanitatem
et filius naturalis sui ipsius Deum divinitatem. Idem
proportionaliter respectu Spiritus S. dici potest; quoniam ut
monet S. Th. infra q. 32. a. 3. vero caute
hoc in re loquendum sit tum ne forte dum dicimus
Christum qua homini esse filium Spiritus S. aliquis putet,
Spiritum S. esse Patrem Dei respectu generationis humanae ut
qui de Spiritu S. conceptus dicatur. Tum alias ob
causas quas quid vesq. et suar. ibi.

Ob. 2do Gratia nostra habitualis est eiusdem rationis cum
gratia habituali Christi sed per eam nos constituimur
filii adoptivi sed etiam Christus. Hoc et similia
argumenta sicut Kur. aliique veteres non nulli putant

Chrm̃ cum restrictione in sm̃ hunc pōe
dici filium Dei adoptivum, verum qa hanc
sententia cōiter temeraria censetur. Ideo
ex solutione argumenti patere ex Confir.
Concl. nra, gra in habitualis non constituit
Chrm̃ filium adoptivum, qa non invenit illum
adoptionis capacem.

Qo 5ta

De Praedestinatione Chri?

Suppositis ijs quae de Praedest. in cōi
in ja parte disputatum proponit S. Th.
hic per 4. aa. de Praedest. Chri inspe in
quorum resolutione controversia non est tam
de re, quam de modo loq.

Dubium jm

Utrum? et ad quid Chrg dici
potest Praedestinatus?

Pri: ja. Ride certum Incarnationis mysterium S.
Hypost. Trinitatis dicit et hunc nam in Una persona
filij Dei ab aeterno fuisse praedestinatam à Deo 1. Cor. 2.
loquimur sapiam in mysterio quae abscondita est
quam praedestinavit Deus ante saecula in gloriam nram.

Ratio quia etsi praedestinatio ad eos effectus diuersis voluntatis
accommodari potest, ex Thomae tamen Theol. potissimum dicitur esse
in operibus gratiae et gloriae, sed dicta unio est
magis opus diuinae gratiae quam Deus absoluta et efficaci
voluntate ab aeterno voluit ut in tempore fieret quam ab
aeterno fuit hac opus ordinatum praedestinatum
a Deo. In quo parvo signo rationis et in quem
finem praedestinatum sit, dictum est supra Tr. 1. q. 2.
sunt enim, praeordinata et decreta fuisse
dona gratiae et gloriae quae assumptae naturae conferre
rentur de quibus supra etiam egimus, tamen iam difficultas
est, quomodo praedestinatio tam absolute quam ad
iuncto termino, hoc est, praedestinatio ad unionem
ad gratiam et gloriam, de Christo eiusque naturis praedicari
possit, quo de duas sequentes Con. dabimus in ea pro
positiones veras, in 2. falsas ponemus. sit ergo
Con: 2da vera sit sequentes propositiones in proprio sensu
acceptae ea est; Christus est praedestinatus. Ita S. Th. 1
a. 5. aliique communiter. Ratio. Ea huius propositionis sensus
legitimus est, quod Christus aeterna praedest. a Deo sit
praefinitus ut in rerum natura esset, quod omnino verum
est. 2. Christus qua homo est praedestinatus ad gratiam
et gloriam ita loquitur S. Aug. lib. de praedest.
sanctorum c. 15. et alii communiter. Ratio. Ea Christus tamen aliquid
subsistere sibi praedestinatus ad praedicta dona
atqui non tamen quod est Deus, ut infra dicetur ergo tamen
quod Deus.

Rices. Praedest. propria est tm ad id quod est su-
premum et praecipuum in praedestinato v. g. nos
hoies tm dicimur praedestinari ad gloriam qua
gloria est supremum in nobis et in Christo supremum
est filiatio Dei ergo ad illam tm est dicendum esse praedest.
Ergo neg. ma. nec n. est absurdum dicere nos et
praedest. ad gloriam corporis cum tm aia
gloria sit praecipuum. ita et loquimur de Christo
et et loquimur SS. PP.
3 dia est. Christus absolute est praedestinatus ad
gratiam et gloriam. Nam. quia de Christo hoie dicitur
sed et de Christo absolute dicitur in quo speciale
obstet atque de Christo hoie ut supra vidimus
dicitur esse praedestinatus ad dona gratiae et gloriae nec
aliquid hic obstat ergo. 4ta Hentas Christi
est praedest. ad unionem Hypost. Ita cum S. Th.
in 3. dist. 10. q. 3. loquitur Scotus, Rur. Valens.
aliique contra Thomist. et nullus quibus videtur sanctus
S. Th. l. a. 1. docens praedestinari non esse nam
sed subsistit. Sed contra. illud praedestinatur
cui gratia in spe conferetur sed gratia unionis con-
ferenda Hnti ergo Hentas ad unionem praedesti-
nata est; sed quam rationem et dicere sunt Hnte
et aiam Christi praedestinatam esse ad gratiam et glo-
riam hoc n. dona Hnti et aia collata sit.

Con: 3. seqq. propositiones in sensu proprio ac
certe sunt falsae. ja. filius Dei, Christus qua Deus,
qua subsistens in Deitate est praedestinatus ad gratiam,
gloriam, unionem hypost. l. quamvis alium. Nam est:
quod filio Dei, l. Christo qua Verbo nullum fuit beneficium
l. gratia, quod in tempore factus sit Homo, Deus n. qua Deus
incapax est qui accipiat ab ullo gratiam, atque quamquam
praedestinatus ad aliquem finem accipit suo tempore gratiam
a praedestinante. est n. praedestinatio praeparatio
gratiae suo tempore praedestinato fundata a praedestinante
qui vicissim aliquid sit ab ipso praedestinato.
Ita vis contra Suar. qui negat necesse esse ut
praedestinato fiat gratia. Verum etsi hoc esset,
saltem debet concedere alium debere esse praedesti-
nantem a praedestinato, nemo n. sibi proprie
ad quamquam praedestinat.
Ricus. saltem per communicationem idiomatum poterit
dici Deus praedestinatus ad gratiam l. gloriam? quia
Christus absolute l. Christus Homo dicitur ad ista praedesti-
natus. Vasq. B. 92. c. 4. totum concedit
aliquid aeque bene posse dici, filius Dei est praedesti-
natus, atque filius Dei est mortuus &c
Ad Cum aliis vir neg. ratio est: quod praedicta significatio
actum aia quale est, esse praedestinatum fuit subiectum
formale accipi, adeoque, quando dicitur Verbum est praedesti-
natum significat praedestinationem convenire Verbo
qua tali quod tamen falsum est adeoque communicationem idiom.

hic in pedit modus suffundi quem prædm hic
de quo superius s. 1. q. 1. d. 2.

2da. Chrus est prædestinatus ob unionem hypost.
ut sit Ho, ut sit filius Dei, ut subsistat
in Hnte ut subsistat in Deite. Ita multi
Vet. et RR. cum suar. supra s. 2. Quia quod
quod est effectus tale non est tale per prædest. quia nulla
est proprie prædestinatio ad sibi efficia sed aliud
neque non recte dicitur Petrus esse prædestinatus
ut sit hoc, l. Hoies ut sit aiol, atque Chrus est
effectus Reg, Ho. subsistens in duabus naturis
assumptis includit unionem hypost. g. Quia
quia quod prædestinatur ut sit tale sit l. aliquando sit fieri
tale ut vulgaribus exemplis constat quem non filio
nec Dei prædestinat ut sit sacerdos, sit l. fieri
sit suo tempore sacerdos, atque Chrus non potuit fieri Reg
filius Dei, subsistens in Deite et Hnte p. quia
ut Cajici ~~Reg~~ docent, quia etsi res ut Angeli et
absolute dicantur fieri non oportet ut suam producti-
onem procedat saltem priorite natura ut tamen vere
dicatur fieri l. produci talis et talis oportet ut
productionem ipsa procedat V. G. Vere dicitur Petrus
nunc fit, inepte a. dicis Petrus nunc fit Ho
nunc aiol p. sic recte ad dicis Chrum esse Reum
esse hoies; falso a. dicis Chrum fieri l. produci
Reum, Chrum fieri hoies p.

3tia Chrg in quantum homo, aut sm Hnte est prede
stinatus ut sit filius Dei. hanc propositionem veram
esse multi affir. cum Vol. Vasq. p. 3 negant scotus
Duran. Rao. 2a Chrg qua homo non proprie fuit
factus filius Dei l. Reg ut constat. atq non est proprie
ab aeterno praedestinari ut sit tale quod in tempore ne
quit proprie fieri tale ergo. quod si adversarii velint
huius propositionis esse hunc improprium sensum vid. nam
huiusmodi non semper unitas fuisse verbo sed praedestinatus
Dei factus ut eadem natura in tempore uniret verbo
ex qua unione resultat fit ac producit
Chrg in tempore sic liberum totam propositionem ut veram
concedens et in hoc sensu improprio explicat
Rev. et alii verba S. Pauli ad Rom. dicentis, Chrg
praedestinatus est filius Dei sicut n. superius con
cessimus dici posse homo factus est Reg si sensus sit factus
est ut homo sit Reg, sic aiunt dici posse Chrg est prae
destinatus filius Dei si sensus sit praedestinatus est
hunc hominem esse filium Dei praedestinando sc. ipsam
unionem Hnte ad Deum. 4ta Hic homo
(demonstrato Chro.) est praedestinatus ut sit filius
Dei; et hanc veram volunt qui priores approbant.
sed ratio supra allata et huic adversari si in pro
prio sensu accipiatur.

Dubium 2dum

An praedestinatio Chri sit causa et exem
plar nostrae praedest.

Con: et affir. et de fide, ut tn in proprio
sensu sed improprio isto vid. praedestinatum Christum
esse causam, tum exemplarem, tum meritoriam passi-
vae s. creatae praedestinationis (actuum n. praedest.
quae est increatus actus Dei praedestinantis nullam
proprie dictam sui causam habere pt.) aliquorum
hominum praedestinatorum de exemplari causa loquitur
Apostolus Rom. 8. quos praescivit et praedesti-
navit conformes fieri imaginis filii sui.
de quo supra. de meritoria loquitur idem Phas.
1. praedestinavit nos in Adoptionem filio-
rum per Jesum Christum de quo itidem egimus.
Vide litt. S. Th.

Sectio 3tia

De Convenientibus Christo post Incar: in ordine ad nos?

Post Incarnationem conveniunt Christo quoad munia
et noia sum habitudinem ipsius ad nos, ut quod sit
nostrum Caput, Redemptor mediator, Medicus
Doctor, Rex Legislator et Judex. Aliasum habitudinem
nostram ad ipsum inter quae potissimum est quod a nobis sit
adorandus. Ubi v. s. Th. h. de solo munere me-
diatoris agat, nos tn et breviter caetera per-
stringemus, nam iam alibi fuerint exposita
ut supra iam expositum est munus Capitis.

Tō ja.

De Varijs Chri officijs.

Rubrica jus

De Chro Redemptore.

Con: Chrus per opera sua meritoria et satisfactoria
redemit genus humanum. et de fide ex multis sa-
lvis Rao. qua redimere et oblata compensatione ven-
dicare et aliquam à statu unius in statum alterius
unius an erat, sed Chrus ita nos redemit; nam cum per
peccatum quodamodo excessissemus à statu et dnio Dei
(quodamodo inij, nam absolutum ius in homines Deus
nunquam amisit, diabolus nunquam acquisivit:) et
in servitutem diaboli concessimus, quia in dia gra
praesidijs per peccatum amissis, neque à peccato exsurgere
neque peccatum vitare potuimus, sed necesse fuit, nos in
dia gra iuvamenti aliqui peccare mortali et in
statu peccati manere, adeoque quodamodo diabolo
servire. Haec inquam cum vita nos agerent
Chrus pro nobis incarnatus obtulit pro nobis satis-
factionem Deo ac effecit ja. Ut cum ante gra ac bn
volentia Dei gratuita et supernaturali destituti esse-
mus aeternaque damnationi quantum in peccatis nostris erat
adducti iam iterum Deo, quantum in ipso est reconci-
liaremur, ac necessaria praesidia acciperemus ut
in ipsius gratiam redire poenam evadere, et ad Beat.

additum hoc poenam. 2do effecit ut cum
firmiter statutum esset, ut quoque per nos unquam
ad compensandam Deo iniuriam faceremus, e-
conciliationem tamen non impetraremus, iam tandem gratiae
Dei cooperati actuali in gratiam reciperemur
et a reatu poenae liberati ius ad Beat:
acciperemus. Ergo in his duobus consistit
ratio redemptionis nostrae.

Dubium 2dum

De Christo Mediatore.

Con: Ergo fuit vere mediator Dei et hominum
sed ex 1. Tim. 2. Unus est mediator Dei et
hominum homo Christus Jesus, qui dedit semetipsum
redemptionem pro omnibus. et ratio est, quod media-
tor s. sequester sit qui amice inter partes di-
scordes componit, et ultro citroque quasi comme-
ans, ad concordiam adducit, atque Christus suis
meritis et precibus inimicitias inter Deum et homines
sed potius exortas ita amice composuit. Ex
quo sed officium mediatoris et redemptoris
non nisi ratione differre ipsum namque operibus ut
vim habuerunt liberandi nos a diaboli
servitute redemit nos Christus. ut v. vim habue-
runt reconciliandi nos Deo per eas functus est
munere mediatoris.

Beebius 3tius

De Christo animarum Medico.

Con: Christus vere est spiritualis medicus animarum sui n. [illegible] vocat math. 9. inquiens non est valentibus [illegible] medico sed male habentibus. Ratio est quia per [illegible] spiritualem morbum contrahimus, destituti n. donis gratiae nequivimus praestare recta officia naturae consentanea adeoque aegroti fuimus, aeger n. dicitur qui nequit obire actiones naturae convenientes, atque Christus nos redimens gratiam Dei, in qua spiritualis salus animae continetur nobis [illegible] adeoque vere animarum nostrarum medicus fuit.

Beebius 4tus

De Christo Doctore.

Con. Christus vere fuit Doctor hominum Isa. 55. Testem populis dedi eum, ducem et praeceptorem gentibus. nihilque magis [illegible] ex Evang. Joan. 13. ipse dicit, vos vocatis me magister et Domine et benedicitis sum etenim. docuit ut Christus non scias aliquas naturales sed mysteria regni caelorum [illegible] non solum verbo sed in primis exemplo sum illud Act. 1. cepit Jesus fratrem [illegible]

Beebius 5tus

De Christo Rege.

Con: Christus fuit qua homo Rex spiritualis hominis in authem et jurisdictionem ad instituendum et praecipiendum ea quae ad bonum Ecclesiae statum spiritualem

eiusq finem, Beat. sc. aeternam per se pertinent ut
sit religiosae leges scriptura, gubernatio hierarchica.
Est de fide. patet ex illo psal. Ego a. constitutus
sum Rex ab eo. Zach. 9. Ecce Rex tuus
venit tibi iustus et salvator. Jo. 18. Tu
dicis quia Rex sum ego. Sed nunc fuit Christus
et Rex temporalis totius mundi ita ut habuerit
authem et iurisdictionem dominativam et re
giam in omnes homines et Angelos. Ius item et potestatem
in omnes vias res creatas ut tanquam Rex posset
de illis vibus sine quod vellet absque ulla unquam
iniuria. Circa praesens quaesitum
quaedam certa quaedam incerta sunt. itaque
Rex Jo. Christus qua Rex spiritualis habuit quoque au
thoritatem et potestatem plenissimam et amplissimam. 2dario
saltem et ex consequenti s. indirecte statuendi
de quibuscunque rebus creatis ea via quae ad finem
spiritualem non modo necessaria sed etiam quovis modo
utilia sunt, sicuti spiritualis potestas Papae 2dario
et indirecte se extendit ad statuendum de rebus
temporalibus Christianorum quoquam quoad hoc discri
men sit quod Pontifici nil liceat in quibus necessarium
est ad tuendum Iuliae bonum spirituale, at vero Christo
licent etiam via ea, quae quovis modo utilia
sunt, colligitur hoc ex ipsa ducente res creatas Christo esse
subiectas Ephes. 1. omnia subiecit sub pedibus eius et
ipsum dedit caput super omnem Iuliam.

Pro 2do. Probatur esse Christum non habuisse tale dominium
speciale quo expelleret aliquos vnos v. g. Reges [illegible]
suos Reges; si enim Vicarius Christi vel [illegible]
haberet. Ratio: quia nec ipse Rex habet dominium sibi re-
servatum sed communicatum sicut parentes [illegible].
Pro 3tio Christum non habuit hoc etc., sic sicut [illegible]
invalide, et esse nec posse esse dominium, per ipsum illud
dominium esse et tale quo Rex et [illegible] dominium
temporale illorum author; hoc non dominium et vnio ex
divinis attributis quae [illegible] communicata est.
Pro 4to Probatur et Christum, cum ipse esset Rex et [illegible]
non potuisse sibi [illegible] attribuere in [illegible]
vi [illegible] dominium, vel aliorum [illegible]
[illegible] l. [illegible] [illegible] aliis [illegible]
[illegible] non Rex vel Rex hoc [illegible] potuisset
[illegible] aliis [illegible] [illegible] ipsa [illegible]
[illegible] non [illegible]
[illegible] a. [illegible] potuerit sibi attribuere aliorum dominium [illegible]
a. [illegible] habuerit [illegible]
[illegible]
Pro 5to Probatur esse Christum non habuisse tale speciale dominium
aliquo titulo [illegible] ordinario [illegible] inter homines
dominia solent acquiri v. g. hereditate aut donatione
[illegible] alterius hominis, electione, occupatione, [illegible] belli [illegible]
[illegible] non constat [illegible] in Christo [illegible]
[illegible] de titulo hereditatis [illegible]
[illegible] nec [illegible] aliquod [illegible], [illegible] [illegible]

a quo Chrg descendebat nunq fuit Rex totius
orbis. Quod qa esto fuisset, tn verbale hoc
fuisse fuisse aliquos ex eodem Rauidis stirpe
Eriones et Rauidi propinquiores. Quod dicitur
qd multo an Rem natus stirps dauidica
amiserit statem regiam nempe in Jechonia
de quo Jer. 25. scribe virum istum sterilem
neq; n. erit de semine eius vir qui sedeat
super solium Rauid et statem habeat ultra in Juda.
Ex Pro. Incertum est an non saltem singulari
beneficio et dono aeterni Patris sui Chrg non obti-
nuerit de facto ipsa expectatam gratiam unionis cum
politicum dominium totius orbis quod ipsum hic potuisse
nullo tn humano titulo habuisse supra diximus.
Probatur mihi tn videtur pars neg. quam cum Abul.
Victor. et aliis cum plerisq; sequuntur. Prob. jo
Quod ex Tyrann. Joan. 22. cum inter non nullos
de verborum significatione. Ubi dum definit Antipa-
Chrm habuisse paucarum cum dominium negare
videtur ipsum habuisse dominium totius orbis. Quod ex
RR. quorum multos ibi Vol. q. 22. p. 6. Quod
dicitur ex Sa. quae saepius docet Rem fuisse pau-
perem, ut volucres coeli nidos habent filius a. hominis
non habet ubi caput reclinet. et Ratio hac ipsum
suadet Chrg n. in vita sua voluit nobis osten-
dere viam perfectae paupertatis haec a. consistit

in abdicatione enim tyrannicum non tam quoad usum quam
quoad statum l. ipsum dominium. Nec obstat
quod Christus videatur aliquando usus dominio in res alienas ut
cum dæmonibus permisit porcos, maledixit fi-
culneæ &c. quia hoc potuit per dominium statum suum l.
per speciale. Interim tamen valde probabilis est Ar-
mentariam sententia quam tenent Navar. Panorm. Ostien.
et alii non nulli Christum singulari beneficio Regis
habuisse esse politicum dominium totius orbis præsertim
si cum Suar. B. 48. l. 2. media via in eadem
attribuas Christo excellens quoddam dominium medium
inter humanum et divinum, sic non forte melius
diligi potest quam Christus dicatur Rex Regum et Kyrie
dominantium. Item hæres, et consequenter dominus universorum
non tamen iam dum est in gloria sed tunc cum esset
in via.

Rubrica 6.ta

De Christo Legislatore.

Con: Christus est vere noster Legislator ipsius post Deum
supremus et amplissimus. Ita non vocat eum Isa. 30.
Dominus legifer noster &c. Probatur ex supra dictis
nam ferre leges est pars regii muneris, quia Christus
egerunt nova præcepta dando, in lege Evangel.
imperando in. novum usum scripturarum quorum
ipse fuit author proponendo multos articulos fidei
expresse credendos qui ante a singulis saltem expresse
credendi non erant.

Dubium 1mum

De Christo Judice.

Con: Christus qua homo est vere Judex noster aue
sit n. a. Deo iudiciariam potestatem sum illud
S. Petri act. 10 ipse est, qui constitutus est à
Deo iudex viuorum et mortuorum et Christus
ipse Math. 13. data est mihi omnis potestas Jan. 5.
Pater omne iudicium dedit filio. et tamen hic
Not. non venisse quoad Christum in mundum
ut in eo sui aduentu hanc iudiciariam
potestatem exerceret sum illud Jo. 3. non misit
Deus filium suum ut iudicet mundum sed ut
saluetur mundus per ipsum venturum tamen in fine
mundi. ut docet arbitrium Sancti Thomae Judicis
munere fungi in morte uiuens sendo iudicium
parte ut cum S. PP. docet communis Theol. et fi
delium consensus. porro Judiciariam hanc potestatem
tanquam partem exaltationis suae Christus in terris sibi
meritus est sum id Apoc. 3. Ego vici et sedi in
throno Patris mei.

Quaestio 2da

De Adoratione Christi.

Dubium Unicum.

Quomodo adoranda sit Christi Persona
Humanitas, Imago, Vestis, Crux reliqua
Passionis Instrumenta?

Suppositis ys quae de Adoratione in coi digi
my qd sc. ea sit, quotuplex qdnam eius obm,
facile erit convenienter dictis in hac nra Intia
nra declarare Itaq; sit

Con: ja. Chro subsistenti est in hca nra debet
fralis et absoluta adoratio Latrica est de fide
in Concil. definita contra Nestor. Qa Chri
persona est quo subsistens in hca nra in
trinsece involvit excellentiam increatam sed haec
est fralis ratio motiva Latriae fralis et abso
luta g p

Con: 2. Chri Humanitas Atqui Hypostatice Unionis Verbo
Rei, sanctificanti illam non tn debet adorari Latria
absoluta sed respectiva. est de fide. et probatur in
qd Humanitas per Unionem non sortitur esse et excellentiam
increatam ita ut haec excellentia illi sit propria
haec n. propria est soli Deo, adeaq; hic solus Latria
absoluta adorari debet, qd tn eadem Humanitas respectu
et relatione dicit ad excellentiam illam increatam sub
stantiae Unionem ad ipsam, ideo Latria respectiva adorari
sit ac debet et sic adoramus coit Humanitatem Chri in
Eucharist. sic videmus eandem adorasse Magi in
Praesepio, loco a Chro illuminatus, mulieres post
Resurrectionem pedes eius tenentes. adeaq; minime
audiendi sunt Calvinistae qui est respectiva Latriae
Humanitati Chri exhibitam ut idololatricam damnant.

Con. 3. Humanitas Christi quae praedicta donis
gloriae et gratiae sanctos omnes excellens, pie
est adorari cultu hyperdulico absolute.
Quia cultus latrinus absolutus l. respectus quem
Christo eiusque humanitati debemus non excludit cultum
hyperdulicum eminentissimae eius sanctitati debitum
quam quoties recogitamus (sive sit recogitemus
ipsius excellentiam increatam s. n.) pro ei conveni-
enter cultum deferre sicuti sanctis aliis suum pro
portionali deferimus. atque talem erga Christum cultum
se experiri testantur sapientes et sequitur Suar. p. 3.
s. 2. adeoque improbari contra hanc Con. censet
vasq. dns. nra Con. esse nestorianismum eo
quod Concilia et PP. damnarint Nestorium dicentem
Christo deberi duas adorationes alteram latriae al-
teram hyperduliae. Verum fallitur vasq. circa
mentem Patrum, hi n. nunquam negarunt duas inter
se inaequales adorationes absolutas vindere duabus
Christi naturis inaequalibus sed negarunt duas adora-
tiones absolutas et aequales quae duabus (quas
fingit Nestorius) personis vinderet V. G. incre-
atae verbi Dei, et creatae hominis assumpti.
Con: 4ta Christi crux imago vestis ex adorari
non debent si praecise spectentur ex parte materiae
l. artificii quae in se ligneum, aurum l. pictura
elegans. at si spectentur ut sacra signa Christum

repraesentantia l. ut cum eius corpore l. sanguine
olim habuerunt contactum, aliamque speciale coniuncti
onem; atqui speciale, sic debent adorari latria materiali
respectu tali m. quae absolute et propter se fertur
ipsi prototypo Christo. Con. tota est de fide contra
tam Veteres quam Rh. Iconoclastas, qui calumni
antur nos idololatriae sive id, quod nos ipsi in ea
Con. parte fieri posse negamus, fatemur n. Ido
lolatriam fore si imagines cruces pro qua ligna
lapides pro adoraremus. at v. ut imagines cru
ces pro qua relationem ad Christum dentes respectu adorare
essemus non persuadebunt, cum ut sic vere recte quod
sacra demoientur, cum ut sic continue Ecclesiae
praxi adoratae fuerint; cum ut sic adorandas eum
praeter Vetera Concil. et PP. recte doceat no
vissimum Con. trid. sess. 25. idemque monstrent et
hortentur plurima miracula, quae ad cultum horum
edita fuerunt. Vide Bellar. Suar. B. 24. et alios.
Sed nunc imago, cruces Christi (idem proportionaliter
de imaginibus sanctorum) solo respectu cultu
adorari possunt et non aliquo et absoluto, s. ut alij
loquuntur praeter imagines esse totale obiectum adorationis
Ita ut adorentur non coadorato sed prototypo.
Sunt non pauci qui cum Bellar. Suar. supra et alijs
affirmant posse adorari imagines cultu absoluto

inferiori tn eo qui defertur prototypo. Sed
ut vivor Vet. ac Eccl. sic probatur mihi videtur
sententia negativa quam post alios sequuntur Ess.
lib. 2. de Just. c. 36. d. 3. Vasq. in Trial.
opusculo de ador. Ath. A. 108. Gretsf. lib. 1.
de S. Cruce. c. 49. aliq. Prob. Nulla creatura
irrationalis (qualis est imago crux p. s. pt esse adoratio
quatenus adoravis obm, nam quem ego adoro
absolute et formaliter ei exhibeo extrinsecum signum
quo profiteor me eidem servire et submittere
velle sed non pm velle servire irrationali imagini l.
crucis, coram qua genua flecto, sed pm velle
ac defacto volo servire ei, quem imago l. crux
repraesentat, adeoque imaginem semper adoro respice
tm sly absolute adoro prototypon. Patet hoc
à simili in Lucanis, dum n. venerar et deosculor
sceptrum regium, non volo me sceptro regio sub
mittere adeoque illum formaliter et absolute adorare
sed volo me submittere Regi quem per signa sce
ptro materialiter exhibita, adeoque per sceptrum ma
teriale adoratum venerar. atque haec videtur communis
et sensus fidelium sacras imagines adorantium.
Dices. 7ma Synodus haec ait: Imagines
Christi esse adorandas et tn negat esse adorandas
cultu latriae quod vult inferiori aliquo cultu
adorandas eoque absoluto et potest propriam excellentiam.

Ex Vel ex hac ipsa synodo sententiam nostram confirmari
docet n. imagines non esse colendas latria absoluta
vid. et fratri qua ad eas non potest terminari affectus servi
tutis, s. ut Concil. Lugd. adoratio in spiritu utpote
nullam excellentiam virtutem l. lumen habentes, sed
esse adorandas adoratione simplici, hac est materiali et
exteriori adoratione quae interim affectus in proto
typum tendentis signum est, adeoque nullum ex hac ex
terno signo et interiori affectu unam adaequatam
adorationem componi. quae sit et imago et proto
typum adorem nullo a. signo ostendit imagini
tanquam adaequato obiecto peculiarem cultum deberi
vide Vasq. mpe c. 13. et 15. fuse haec tractantem
Utrum a. et quomodo B. Virgo caeterique sancti eorumque
imagines ac reliquiae sint colendae explicat S. Th.
a. 5. et 6. et nos fusius in materia de Relig. ex
plicuimus. atque haec de Incar. sui propositum
dicta sufficiant

BLB BADISCHE LANDESBIBLIOTHEK
gefördert durch Baden-Württemberg
MINISTERIUM FÜR WISSENSCHAFT, FORSCHUNG UND KUNST